

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2019

พิมพ์จำนวน 1,310 เล่ม

ฤดูกาลสำหรับครอบครัว

Family Seasons

เขียนโดย

เคลาดิโอ และพามেলা คอนซูกรา

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ช่วงเวลาแห่งชีวิต

ระยะเวลาหกวันแห่งการเนรมิตสร้างได้จบลง ในช่วงห้าวันแรก โลกได้เปลี่ยนแปลงจากความสับสนสู่ความสวยงามสมบูรณ์ ความมืดได้เข้ามาแทนที่ด้วยแสงสว่าง มวลน้ำได้ถูกผลักสู่เขตแดนที่พระเจ้าทรงบัญชา “เจ้าไปได้ไกลแค่นี้ และอย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนอง ของเจ้าหยุดได้เพียงแค่นี้แหละ” (โยบ 38:11) แผ่นดินแห่งปรากฏเป็นเหมือนภาพบนผืนผ้าใบ มีต้นหญ้า ไม้พุ่ม และต้นไม้ และสีสนั่นละลานตา คือดอกไม้บานนานาพันธุ์ให้สีสนั่นสวยงามส่งกลิ่นหอมจรจราย บนอากาศมีนกหลายประเภทโฉบบินไปมา ขณะท้องทะเลเต็มไปด้วยสัตว์น้ำ และปลาหลายชนิดว่ายไปมา สัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดดำผุดดำว่ายในน้ำซึ่งเป็นบ้านของพวกมัน บนบกสัตว์หลากหลายประเภทบ้างเดินบ้างวิ่งตามกันไปเป็นฝูง สัตว์พวกลิงห้อยโหนบนกิ่งของต้นไม้ขึ้นลง ขึ้นอยู่กับลักษณะธรรมชาติของพวกมันที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ในสิ่งที่มีชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้าง มนุษย์มีลักษณะพิเศษสุดท่ามกลางสรรพสัตว์ที่ทรงสร้างไว้ เพราะพระเจ้าทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์ ทำให้มนุษย์มีความคิด และสติปัญญาเหนือสรรพสัตว์ทั้งปวง

พระเจ้าทรงสถาปนาวันที่เจ็ดของสัปดาห์แรก ให้เป็นวันสะบาโต และทรงกำหนดให้วันที่เจ็ดของทุกสัปดาห์เป็นวันสะบาโตสำหรับแผ่นดินโลก... พระเจ้าทอดพระเนตรสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก และทรงประกาศว่า “ดูสิทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31)

ลองจินตนาการดู หากสภาพของโลกยังคงสภาพ “ดียิ่งนัก” โลกของเราจะมีบรรยากาศที่ดีสมบูรณ์สักเพียงใด อาดัมและเอวามีบุตรชายหญิงหลายคน พวกเขาจะแต่งงานมีลูกหลาน เล่น และสืบสายโลหิตต่อๆ กันไป อาดัม เอวา ได้เฝ้าดูเชื้อสายเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่เพิ่มจำนวนขึ้น สายเลือดแต่ละรุ่นอายุนำความชื่นชมยินดีมาสู่มนุษย์คู่แรก และพระเจ้ามากขึ้น ภาพเช่นนี้คงเหมือนบทละครที่สรรสร้างขึ้น เพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง มนุษย์

คู่แรกได้ล้มลงในความบาป เวลาจึงผ่านไปลูกหลานเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ยิ่งถล่มถลายในความบาปมากขึ้นจนแทบจะจินตนาการไม่ได้

และเพราะว่าเราได้อวดฝันความคิดหลังจากโลกได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปจากที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ในครั้งแรก เราจึงได้เห็นความแตกต่างระหว่างโลกทั้งสองชัดเจน คือโลกของอาดัม เอวาก่อนที่ทั้งสองจะล้มลงในความบาป และโลกภายหลังความบาป ตรงนี้คือตัวอย่าง เอลเลน จี. ไวท์ เขียนไว้ว่า “เรามองเห็นมวลดอกไม้เมื่อก่อนซუსีสันสดใส ไม่นานวันต่อมาดอกมันเหี่ยวเฉาก้านของมันโน้มลง แม้ใบของต้นไม้ที่เขียวสดแต่แรกเมื่อถึงเวลาใบของมันเริ่มเป็นสีเหลือง แล้วก็ป็นสีน้ำตาลร่วงหล่นจากกิ่ง อาดัมและคู่ชีวิตของเขา รู้สึกเศร้าใจมากกว่าผู้คนที่เศร้าโศกต่อความตายที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่ตนรักในปัจจุบัน ความตายของมวลดอกไม้ที่บอบบางซับซ้อนทำให้อาดัม เอวาแสนเศร้าในดวงจิตเมื่อพวกเขาได้เห็นใบไม้ร่วงหล่นจากต้นเพราะทั้งหมดนี้เป็นผลพวงที่เกิดขึ้นจากความบาปของพวกเขา” (จากหนังสือ “บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ” หน้า 62) อย่างไรก็ตามปัจจุบันเราไม่มีปฏิภิกิริยาใดๆ เมื่อเห็นใบไม้แก่ร่วงหล่นจากต้น เพราะเราดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความบาปตั้งแต่เกิด ได้พบเห็นความตายและความทุกข์ยากลำบากมาตลอด จนยอมรับว่า “ความตาย” เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ที่กล่าวมาเป็นภาพโดยรวมของบทเรียนที่ไตรมาสนี้กล่าวถึง คือวงเวียนของชีวิต (cycles of life) อย่างน้อยที่สุดสำหรับในปัจจุบัน ในโลกที่ล้มลง และเรากำลังมองไปยัง “วงเวียน” เหล่านี้ในสถานที่หนึ่งที่เราส่วนมากดำเนินอยู่ นั่นคือโครงสร้างของครอบครัว

พระเจ้าทรงสร้างผู้ชายขึ้นก่อน แล้วทรงสร้างผู้หญิงขึ้นจากอวัยวะของผู้ชาย และทรงมอบหญิงนั้นให้เป็นภรรยาของชาย ให้ครองคู่กันเป็นครอบครัวแรก ทรงมอบสวนเอเดนให้เป็นบ้านของพวกเขา พวกเขามีบุตรหลายคน และนี่คือความเป็นมาของครอบครัวในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในโลกของเรากระทั่งเวลาในปัจจุบัน ที่จริงเรื่องในพระคัมภีร์ในตอนต้นๆ หลายเรื่อง เป็นเรื่องของชายหญิงของมนุษย์คู่แรกคืออาดัมและเอวา และเรื่องของบรรพชน (patriarchs) คู่อื่นๆ เรื่อยมาจนมาถึง ราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด ทั้งหมดถูกเผยออกในบริบท

(context) ของครอบครัว และความสัมพันธ์ในครอบครัว ตลอดในพระคัมภีร์ ไม่ว่าในทางใดก็ทางหนึ่งครอบครัวช่วยก่อรูปแบบโครงสร้างของเหตุการณ์ต่างๆ ที่ค่อยๆ เปิดออก จึงไม่เป็นที่ทำให้ประหลาดใจ ทั้งนี้เพราะเรา “หมุนรอบ” (cycle) ผ่านการปรุงแต่ง (seasons) ต่างๆ ของชีวิต เราก็เช่นกันทำการต่อต้านฉากหลังของเวที (backdrop) ของครอบครัวในลักษณะนั้นไม่มาก ก็น้อย

แม้ว่าจะมีพลังอำนาจต่างๆ ทำงานต่อต้านครอบครัว ทั้งในปัจจุบัน และในอดีต (ยกตัวอย่างเช่น ความนิยมการมีภรรยาหรือสามีหลายคน (polygamy) ในขณะเดียวกันในสมัยพระคัมภีร์ จึงเป็นการยากที่จะทำให้สถานะของครอบครัวมีความมั่นคง) แม้จะมีความพยายามให้คำนิยามเจาะจงว่าครอบครัวคืออะไร แต่แนวคิดดั้งเดิมของคำว่า “ครอบครัว” ยังอยู่ และควรจะดำรงอยู่อย่างนั้นตามที่เราได้เริ่มต้น และบ่อยครั้งครอบครัวเป็นพลังอำนาจยิ่งใหญ่สำหรับการดี การช่วยในการ “หล่อหลอม” (shaping) ชีวิตของเรา และการที่เราตอบสนองต่อสิ่งทำทลายที่เราเผชิญขณะดำเนินผ่านวงจรเวทีแห่งชีวิต

และอย่างที่เราแต่ละคนมีความแตกต่าง และแต่ละครอบครัวก็แตกต่างกัน ดังนั้นบทเรียนของไตรมาสนี้ชี้ไปยังหลักการ ที่มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ (ซึ่งเป็นความหวัง และคำอธิษฐานของเรา) ซึ่งสามารถจะช่วยให้เรามีครอบครัวที่เข้มแข็งขึ้นในทุกช่วงเวลาของชีวิต

อาจารย์ เคลาดิโอ และพามาเลา คอนชูกรา ทำงานรับใช้พระเจ้า ในฐานะผู้อำนวยการ “พันธกิจครอบครัว” ในสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ ก่อนหน้านี้ท่านและภรรยา ได้รับใช้ในพันธกิจของคริสตจักรให้หลายตำแหน่งงานอย่างเต็มความสามารถมากกว่า 30 ปี

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	จังหวัดของชีวิต วันที่ 30 มีนาคม - 5 เมษายน 2019	6
2	การเลือกของเรา วันที่ 6 - 12 เมษายน 2019	17
3	การเตรียมตัวเพื่อเปลี่ยนแปลง วันที่ 13 - 19 เมษายน 2019	28
4	เมื่ออยู่ตามลำพัง วันที่ 20 - 26 เมษายน 2019	39
5	ถ้อยคำแห่งปัญญาสำหรับครอบครัว วันที่ 27 เมษายน - 3 พฤษภาคม 2019	51
6	เพลงรักของพระราชา วันที่ 4 - 10 พฤษภาคม 2019	62
7	กุญแจสู่ความเป็นเอกภาพของครอบครัว วันที่ 11 - 17 พฤษภาคม 2019	73
8	เวลาของการเป็นบิดา-มารดา วันที่ 18 - 24 พฤษภาคม 2019	83
9	เวลาแห่งการสูญเสีย วันที่ 25 - 31 พฤษภาคม 2019	95
10	เวลาสั้นๆ ของปัญหา วันที่ 1 - 7 มิถุนายน 2019	107
11	ครอบครัวแห่งความเชื่อ วันที่ 8 - 14 มิถุนายน 2019	118
12	พวกเขาได้เห็นอะไรในบ้านของคุณ วันที่ 15 - 21 มิถุนายน 2019	129
13	การหันจิตใจในวาระสุดท้าย วันที่ 22 - 28 มิถุนายน 2019	141

บทที่ 1

จังหวะของชีวิต

The Rhythms of Life

วันที่ 30 มีนาคม - 5 เมษายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล บทที่ 1; ปฐมกาล 8:22; สดุดี 90:10; โยบ 1:13-19;

กิจการฯ 9:1-22; ฟีลิปปี 1:6; โรม 8:1

ข้อควรจำ

“มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่าง ภายใต้ฟ้าสวรรค์” (ปัญญาจารย์ 3:1)

บทวิthingดงามยิ่งบทหนึ่งมาจากปลายปากกาของกษัตริย์ชาโลมอน มีข้อความว่า: “มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์ มีวาระให้กำเนิด และวาระตาย มีวาระเพาะปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น มีวาระร้องไห้ และวาระหัวเราะ มีวาระไวทุกข์ และวาระเด่นรำ มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด และวาระงดเว้นการสวมกอด มีวาระแสวงหา และวาระทำลาย มีวาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ มีวาระนั่งเงียบ และวาระพูด มีวาระรัก และวาระเกลียด มีวาระสงคราม และวาระสันติ” (ปัญญาจารย์ 3:1-8)

ถ้อยคำเหล่านี้ช่างจับในประเด็นความเป็นอยู่ในชีวิตของมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นในจังหวะของชีวิตเรา ถูกแล้วชีวิตของเราในสนามเหล่านี้ ผ่านการเปลี่ยนแปลง จากช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งตั้งแต่วันที่เราเกิด บางครั้งการเปลี่ยน

แปลงนั้นดี บางคราวก็ไม่ บางครั้งเราควบคุมสถานการณ์นั้นๆ บางคราวก็ไม่ สัปดาห์นี้ให้เรามองไปยังวาระต่างๆ และจังหวะชีวิตต่างๆ ของเรา โดยเฉพาะ วาระเหล่านั้นที่สร้างผลกระทบกับตัวเรา และชีวิตครอบครัวของเราด้วย

วันอาทิตย์

ในปฐมกาล

In the Beginning

พระคัมภีร์กล่าวถึงตอนเริ่มต้นของสรรพสิ่ง “ในปฐมกาล” ไม่สงสัยเลย ว่า เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสเช่นนั้น คำว่า “ในปฐมกาล....” (ปฐมกาล 1:1) ซึ่งเป็นจุดโฟกัสเฉพาะของพระธรรมปฐมกาล บทที่หนึ่ง ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนแปลงจาก “พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง พืชและแผ่นดิน แผ่นดินก็ร้าง และว่างเปล่า” (ปฐมกาล 1:2) พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งจนมาถึงวันที่หก ทรงประกาศว่า “ดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) สรุปคือคำว่า “ในปฐมกาล” ตรงนี้เป็นจุดที่โลกได้อุบัติขึ้น

อ่านพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 จะเห็นว่ามีหลายสิ่งได้ดำเนินไป ตามคำถามตัวคุณเอง: ในขั้นตอนการบังเกิดขึ้นของโลก มีอะไรบ้างที่บอกว่า “เป็นไปได้โดยบังเอิญ” หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างอุบัติขึ้นตามขั้นตอนอย่างเป็นระเบียบยิ่ง และลงตัวเหมาะสมทั้งเรื่องเวลา และสถานที่ สิ่งเหล่านี้ได้บอกกับคุณอะไรบ้างเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เอลเลน จี. ไวท์ ได้เขียนไว้ว่า “ความเป็นระเบียบเป็นกฎข้อแรกของสวรรค์” (นิตยสารเครื่องหมายแห่งเวลา, 8 มิถุนายน 1908) สิ่งเหล่านี้ปรากฏให้เห็นบนแผ่นดินโลกเช่นกัน แม้ความบาปจะทำให้ธรรมชาติดูยุ่งเหยิงไปหลายเปอร์เซ็นต์ แต่ “ระบบ ระเบียบ จังหวะ และสิ่งที่เป็นอยู่อย่างสม่ำเสมอ ยังปรากฏให้เห็น”

อ่านพระธรรมปฐมกาล 8:22 เราได้เห็นระบบ ระเบียบอะไรตรงนี้เช่นกัน

แม้แต่หลังโลกล้มลงในความบาปแล้ว เรายังได้เห็นฤดูต่างๆ หมุนเวียนไปรอบปีอย่างที่เคยเป็นมาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นอย่างเป็นระบบ กลางวัน และ

กลางคืน ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ยังคงทำหน้าที่ของมัน “พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่าง ๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี” (ปฐมกาล 1:14) ดังเราได้ประจักษ์ในเวลาหนึ่งปี จะแบ่งออกเป็นฤดูต่าง ๆ ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นตามจังหวะในธรรมชาติของโลกที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างขึ้น และที่จริงแล้ว แม้เราจะมองเห็นเพียงส่วนหนึ่งในเวลานี้ข้อพระคัมภีร์อิสยาห์กล่าวว่า ในแผ่นดินสวรรค์ “จากวันขึ้นค่ำถึงวันขึ้นค่ำ และจากวันสะบาโตถึงอีกวันสะบาโต มนุษย์ทั้งหมดจะมานมัสการต่อหน้าเรา” (อิสยาห์ 66:23) ซึ่งบอกให้เราทราบว่าเป็นฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกใหม่เราจะมี “ความรู้สึก” (sense) เรื่องจังหวะเวลาตรงนั้นด้วย

ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องวันสะบาโต ในลักษณะพลังอำนาจที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของคุณ ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม มีอะไรที่ให้คุณประโยชน์เด่นชัด ไม่เพียงในเรื่องวันสะบาโต แต่ในข้อเท็จจริงของสิ่งที่เข้ามา หรือเป็นไปอย่างเป็นประจำสม่ำเสมอ

วันจันทร์

จังหวะของชีวิต

The Rhythms of Life

นักวิทยาศาสตร์หลายคนพูดเกี่ยวกับ “จังหวะของวงจรชีวิตในช่วง 24 ชั่วโมง” (circadian rhythms) หรือเรียกกันว่า “นาฬิกาของร่างกาย” (body clocks) ซึ่งเป็นจังหวะการทำงานของระบบชีววิทยาภายในร่างกายของเรา หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า มีระบบบางอย่างทำงานอย่างเป็นประจำในร่างกายของเราทั้งหลายดังนั้น นอกจากจะมีระบบจังหวะเวลาอยู่ทั่วไปแล้ว แม้ในร่างกายของเราเองก็มี

มี “ช่วงเวลา” อะไร สอดคล้องตามข้อพระคัมภีร์ที่เราได้ศึกษา ซึ่งสามารถยืนยันได้ว่า “เวลา” เหล่านั้นผูกพันเข้ากับชีวิตครอบครัวของเราได้โดยตรงอย่างไร (ปัญญาจารย์ 3:2; ปฐมกาล 21:8; ผู้วินิจฉัย 13:24; สดุดี 71:5; สุกาษิต 5:18; ปฐมกาล 15:15; ผู้วินิจฉัย 8:32; สดุดี 90:10)

ระหว่างบทต้นและบทสุดท้ายของหนังสือแห่งชีวิต คือการเกิด และการตาย เราทั้งมวลผ่านหลากหลายฤดูกาล แต่ละคนก็แตกต่างกันไป นำเสียใจที่เด็ก ๆ หลายคนมีอายุไม่นานหลังจากที่พวกเขาได้ลืมตาโลกแล้วพวกเขาก็จากไป เด็กเล็กบางคนอาจเดินหรือพูดได้เร็วกว่าเด็กคนอื่น ๆ พวกเขาทั้งหลายมีโอกาสไปเรียนหนังสือภาคบังคับ บ้างได้เรียนสูงจนได้ทำงานในอาชีพต่าง ๆ ผู้ไม่ได้เรียนสูงส่วนใหญ่ก็ประกอบอาชีพที่ใช้กำลังเป็นส่วนใหญ่ ขณะที่คนอื่น ๆ อุทิศชีวิตของพวกเขาทำการค้นคว้าวิจัยในงานบางประเภท ผู้ใหญ่บางคนมีชีวิตอยู่ถึงวัยชราจึงตาย เหมือนผลไม้สุกงอมหล่นจากต้น บางคนแต่งงานมีครอบครัวมีลูก และลูกแต่งงานมีหลานให้ชื่นชม บางคนก็ไม่แต่งงานไม่มีเด็ก ๆ ให้อุ้ม

ประชากรของโลกมีหลายพันล้านคน พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคน ๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย” (กิจการฯ 17:26) เราแต่ละคนมีเอกลักษณ์ส่วนบุคคล ดังจึงมีความแตกต่างกันในชีวิตของเราแต่ละคน

ในอีกความรู้สึกหนึ่งเช่นกัน ที่เราแตกต่างกัน เราแต่ละคนมีลักษณะพิเศษเฉพาะไม่เหมือนใคร นั่นหมายความว่าแต่ละคนในพวกเรามี “บางสิ่ง” ที่จะแบ่งปันให้กับคนอื่นที่ไม่มี มี สรุปลึ้น ๆ คือ ความแตกต่างของเราอนุญาตให้เราเป็นพระพรแก่คนอื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น ทั้งคนหนุ่มและคนสูงอายุสามารถได้รับประโยชน์จากซึ่งกันและกันได้ พระคัมภีร์ข้อหนึ่งกล่าวว่า “ศักดิ์ศรีของคนหนุ่มคือกำลังของเขา แต่ความภูมิฐานของคนแก่คือผมหนอก” (สุภาษิต 20:29) ไม่ว่าเราจะอยู่ในวัย และฐานะใด ไม่ว่าเราจะแตกต่างกันอย่างไร เราทั้งมวลมีบางสิ่งที่จะนำเสนอ ไม่เพียงถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่จะให้แก่กันและกันด้วย

ไม่ว่าสถานการณ์ชีวิตจะเกิดขึ้นกับคุณอย่างไรในเวลานี้ คุณจะสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อจะทำตัวเป็นพรสำหรับคนอื่น เหตุใดไม่พยายามสร้างจิตสำนึก (conscious effort) ให้คุณทำตัวให้เป็นพระพรเฉพาะอย่างยิ่งกับใครบางคนในครอบครัวของคุณ

อ่านพระธรรมโยบ 1:13-19; 2:7-9 มีอะไรเกิดขึ้นกับท่านโยบ ในทางใดบ้างที่ประสบการณ์ของท่านสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นกับทุกคน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

นักปรัชญากรีกชื่อ “เฮราคลิตัส” ประกาศว่า “ไม่มีอะไรถาวรยกเว้น การเปลี่ยนแปลง” ประหนึ่งเหมือนทุกสิ่งเป็นปกติ ไม่คาดคิดว่าจะมีอะไรจะเกิดขึ้น มันอาจเป็นการตกงาน หรือบางสิ่งทำให้แขนหัก หรือการเจ็บป่วยที่ส่งเราให้นอนบนเตียง และบางคนเสียชีวิตก่อนวัยอันควร หรือบ้านถูกขโมยขึ้น ถูกไฟไหม้ อุบัติเหตุทางรถยนต์ หรือสิ้นลมขณะออกกำลัง หรือขณะที่พาสุนัขออกเดิน

แน่นอน ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงทุกอย่างจะเป็นด้านลบ เช่นการได้เงินเดือนขึ้น ได้เลื่อนตำแหน่งงานทำให้ได้รับการนับถือ หรือสภาพเศรษฐกิจดีขึ้น หรือได้พบใครสักคนที่ต่อมาได้กลายเป็นคู่ชีวิตของคุณ มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ที่เป็นประเภทคนจำนวนมากให้การต้อนรับ

ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงชนิดใด เรามักปรับตัวให้ยอมรับ แม้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นกิจวัตร หรือบางจังหวะอาจเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ที่ไม่คาดฝันมาก่อน แม้ว่าบางครั้งมันจะรบกวนใจ หรือทำให้อารมณ์ขุ่นมัวก็ตามที

แน่นอนท่านโยบไม่คาดฝันว่ามีสิ่งแปลกปลอมใดเกิดขึ้นในชีวิตของท่าน พระคัมภีร์กล่าวพรรณนาว่าท่าน “เป็นคนดีพร้อม และเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้า และห่างจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:1) เราทราบว่าท่านโยบแต่งงานแล้ว มีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคน และเป็นคนมีฐานะร่ำรวย ท่านมีทรัพย์มั่งคั่ง (โยบ 1:2, 3) เมื่อเราอ่านเรื่องราวหนังสือโยบประมาณครึ่งเล่ม ท่านโยบได้พบกับความทุกข์เดือดร้อนอย่างแสนสาหัสอย่างน้อยหกครั้ง: ท่านสูญเสียทรัพย์สิน, สูญเสียคนทำงาน, สูญเสียบุตรชายหญิง สูญเสียสุขภาพของท่าน สูญเสียการสนับสนุนจากภรรยา และการหุนหันจากเพื่อน ๆ ดูประหนึ่งว่าโลกของท่านคว่ำหน้าลง และครอบครัวของท่านประสบกับความหายนะ

แม้สิ่งที่เกิดกับท่านโยบล้วนสาหัสสากรรจ์ ใครในพวกเราไม่เคยมีประสบการณ์ในสิ่งที่ไม่คาดหวัง โดยเฉพาะในประเด็นที่เป็นลบ อย่างชีวิตดำเนินไปเรียบร้อยดี แล้วทันทีทันใดโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้าทุกสิ่งเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือโดยพลัน ชีวิตของเรา และชีวิตของสมาชิกในครอบครัว เปลี่ยนไปอย่างไม่มีการกลับมาเหมือนที่เคยเป็นอีกต่อไป

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ของใหม่ อย่างกรณีของอาเบล ท่านคงไม่คาดหวังว่าท่านจะถูกฆ่า และท่านโยเซฟก็เช่นกันไม่คาดฝันมาก่อนว่า ตัวท่านจะถูกพวกพี่ชายขายไปเป็นทาสในประเทศอียิปต์ ในเรื่องทั้งสองนี้ สมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ทรยศ และเรื่องทั้งสองนี้เกิดผลกระทบใหญ่หลวงกับสมาชิกครอบครัวคนอื่น ๆ พระคัมภีร์เต็มไปด้วยตัวอย่างชีวิตของผู้คน และครอบครัวที่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่โดยสิ่งที่ไม่คาดฝัน

ความเชื่อของคุณได้ช่วยคุณท่ามกลางการทดสอบที่เข้ามายังคุณอย่างไม่คาดฝันอย่างไร และมันได้เข้าแทรกแซงจังหวะในการดำรงชีวิตของคุณอย่างไร

พู่

การเปลี่ยนแปลง

Transitions

ความจริงมีว่า มนุษย์เราบ่อยครั้งเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ดำเนินไปตามนิสัยเคยชินของตนเอง และเราทำสิ่งใดๆ ในรูปแบบของเรา และยิ่งเราแก่ตัวขึ้น จะเป็นการยากมากกว่าที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีเหล่านั้น

โดยแท้จริง เราไม่เปลี่ยนอะไรอย่างง่าย ๆ ผู้เป็นภรรยาที่คนที่บ่นในเรื่องเดียวตลอดหลายปี พวกเขาบ่นว่า “ฉันได้พยายามเปลี่ยนแปลงสามสิ่งของฉัน แต่...” อย่างไรก็ตามก็ดี พระเจ้าทรงทำพันธกิจการเปลี่ยนแปลงเรา พระองค์ไม่ทรงเน้นเท่าไรเรื่องการเปลี่ยนบุคลิกภาพของเรา แต่ที่แน่นอนคือการเปลี่ยนลักษณะอุปนิสัยของเรา เพราะนั่นเกี่ยวข้องอย่างมากกับแผนการแห่งความรอด พระเจ้ากำลังทรงสร้างเราเป็นบุคคลใหม่ในพระองค์

มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงอะไรเกิดขึ้นกับท่านซาโล แห่งเมืองทาร์ซัส และสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ดูใน กิจการฯ 8:1, 3; 9:1-22; กาลาเทีย 1:15-17

ขณะที่ท่านซาโลยอมสยบต่ออำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านมองเห็นข้อผิดพลาดในชีวิตของท่าน และตระหนักว่าการที่จะถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างเคร่งครัดไม่อาจอ้างตนเป็นผู้ชอบธรรมของพระเจ้าได้ อดีตที่ผ่านมาท่านซาโลมีความภูมิใจที่ท่านเป็นชาวฟาริสีที่รักพระเจ้าสุดชีวิตคนหนึ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านมา ท่านมีความเชื่อมั่นว่าท่านได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากกิจการดีของท่าน แต่บัดนี้ต่อพระพักตร์ของพระคริสต์ท่านได้ถ่อมจิตใจลง และเชื่อฟังพระองค์อย่างกับเด็กคนหนึ่ง ท่านสารภาพความไร้ค่าของท่าน และทูลอ้อนวอนขอพระคุณของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คือพระคริสต์ผู้ได้สิ้นพระชนม์ไถ่บาปบนไม้กางเขน และได้ทรงฟื้นพระชนม์ ทรงช่วยท่านให้มีความปรารถนายิ่งยวดที่จะดำเนินชีวิตตามพระทัยของพระบิดาและพระบุตร และเข้าใจในความจริงอันลุ่มลึก ท่านซาโลรอเวลาที่จะได้รับการอภัยบาปและการยอมรับของพระคริสต์ ท่านได้ร้องทูลด้วยการอธิษฐานอย่างร้อนรน...

“คำอธิษฐานแห่งการสำนึกผิดของท่านซาโล อดีตชาวฟาริสีคนหนึ่ง ไม่เสียเปล่า ความลึกซึ้งที่สุดในความคิด และอารมณ์แห่งดวงใจของท่าน ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณของพระเจ้า และความสง่างามแห่งจิตใจ ความสามารถและสติปัญญาถูกนำมาอยู่ในครรลองแห่งน้ำพระทัย และประสงค์ชั่ววันรันดร์ของพระเจ้า พระคริสต์ และความชอบธรรมของพระองค์ได้กลายเป็นสิ่งมีค่าล้ำเกินทรัพย์สิน หรือสติปัญญาใดบนโลกทั้งใบ” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 119, 120)

แม้ว่าเรื่องราวการกลับใจใหม่ของเราทั้งหลายจะไม่ระทึกใจอย่างของท่านเปาโล ที่เป็นเหมือนฉากหนึ่งของบทละคร แต่เราทั้งปวงควรมีเรื่องราวการกลับใจใหม่ของเราเอง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่พระเจ้าทรงทำการเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นบุคคลใหม่ ที่เราทราบที่เราควรจะเป็น... ก็จริงขั้นตอนอาจเป็นเรื่องยาว และในบางครั้งเวลาอาจเป็นการง่ายที่จะรู้สึกสงสัยว่าเราจะเปลี่ยนแปลง

ได้ใหม่ แม้บางครั้งเราจะคิดเช่นนั้น มีข้อพระคัมภีร์สองข้อที่เราจะนำมา อธิษฐาน ตรึกตรอง และอ้างพระสัญญาในนั้นด้วยตัวเราเอง

อ่านพระธรรมฟีลิปปี 1:6; โรม 8:1 มีพระสัญญายิ่งใหญ่อะไรสอง ประการที่พบในข้อพระคัมภีร์ทั้งสองซึ่งสอดคล้องลงตัวในประสบการณ์ ของคริสเตียน

วันหยุดที่ดี

ปฏิสัมพันธ์

Interactions

พระคัมภีร์เป็นหนังสือแห่งความสัมพันธ์ พระเจ้าทรงสร้างเราให้มีความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ น้อยคนจริงๆ ที่ดำรงชีวิตแยกจากคนอื่นโดยสิ้นเชิง นับแต่เริ่มต้นไม่มีใครในพวกเราสามารถมีชีวิตอยู่โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนอื่น แม้แต่หลังการเกิด เราต้องการคนอื่นดูแลเอาใจใส่ อย่างน้อยจวบอายุประมาณหนึ่งที่เราสามารถดูแลตัวเองได้ และแม้เราสามารถจะทำเช่นนั้นได้ มีใครบ้างที่ต้องการเช่นนั้น ส่วนมากของพวกเราต้องการและโหยหาคนใกล้ชิด และความเป็นมิตรกับเพื่อนมนุษย์ หรือแม้แต่กับสัตว์เช่นสุนัขซึ่งอาจสร้างความรู้สึกอบอุ่นและความรื่นรมย์ให้ บทสรุปสิ่งที่ลึกซึ้งและมีความหมายที่สุดของคำว่ามิตรภาพ และปฏิริยาการเปลี่ยนแปลงชีวิตมาจากบุคคลอื่น ไม่สงสัยเลยว่าครอบครัว และความสัมพันธ์ของครอบครัวมีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ของเราทั้งหลาย

เพราะว่าเราส่วนมากมีปฏิริยาโต้ตอบกับคนอื่น ๆ เราทำอย่างนั้นบ่อยแทบจะตลอดเวลา ปฏิริยาโต้ตอบเหล่านี้บ่อยครั้งสามารถเกิดแรงกระแทบต่อการเปลี่ยนแปลงในจังหวะชีวิตของเรา อันจะเกิดขึ้นในสองลักษณะนั้นคือ ผ่าน: คนอื่น ๆ ที่มีปฏิริยากับเรา ซึ่งจะเกิดแรงกระแทบต่อชีวิตของเรา ในเวลาเดียวกันปฏิริยากับคนอื่น ๆ สามารถสร้างแรงกระแทบต่อชีวิตของพวกเขา และไม่ว่าเราจะเชื่อหรือไม่ (ซึ่งหลายครั้งเราไม่เชื่อ) ว่าปฏิริยาเหล่านั้น ไม่ว่าจะในทิศทางไหน สามารถเป็นได้ทั้งด้านดี หรือด้านเลว มีความสำคัญเพียงใด สำหรับที่เราจะมีปฏิบัติการเชิงรุก (proactive) ตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อให้เป็นอิทธิพลต่อผู้อื่นในด้านดีเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเหล่าคนใกล้ชิดเรา ซึ่งโดยปกติคือสมาชิกครอบครัวของเราเอง

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกเราให้ทำอะไรบ้างในการมีปฏิริยา
โต้ตอบกับคนอื่น ๆ (โรม 15:7; เอเฟซัส 4:2, 32; 1 เธสะโลนิกา 3:12;
ยากอบ 5:16)

ในหลายลักษณะหลักการดังกล่าวนี้ง่าย เราปฏิบัติได้ดี เรามีความ
กรุณา และมีความเมตตาตาสงสารต่อบุคคลอื่น ซึ่งเท่ากับเรามีอิทธิพลด้านบวก
ต่อพวกเขา จนถึงจุดที่ว่าอาจเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาไปสู่แนวบวกได้
เหมือนกับที่พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนให้มีท่าทีด้านบวก นี่เป็น
สิทธิพิเศษของเราที่จะทำบางสิ่งคล้ายกันเพื่อคนอื่นได้เช่นกัน อีกครั้งหนึ่งเรา
ต้องจำไว้ว่า: อิทธิพลของเราจะเป็นได้ทั้งสองทางเพื่อสิ่งที่ดี และสิ่งที่เลว และ
ไม่มีอิทธิพลใดที่ไม่ว่าจะบอบบาง หรือหนักหน่วงจะมีผลกระทบเท่ากับสมาชิก
ในครอบครัวของเรา

ให้ศึกษาข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นคำตรัสของพระเยซูดังต่อไปนี้: ลูกา
11:34 และมาระโก 4:24-25 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้กล่าวอะไรเกี่ยวกับ
กับความสำคัญของการที่เราปฏิบัติสัมพันธ์กับคนอื่น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ลองจินตนาการถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเหล่าอัครทูต
ขณะที่พวกเขาใช้เวลากับพระองค์ พวกเขาส่วนมากมีการศึกษาน้อย เป็นบุคคล
ธรรมดา และคุ้นเคยกับคำสอน และธรรมเนียมประเพณีในความเชื่อของชาวยิว
นับแต่วันที่พวกเขาได้มาเป็นผู้ติดตามใกล้ชิดพระเยซู พวกเขาได้รับการทำทนาย
จากพระองค์ผู้เป็นอาจารย์สอนศาสนาชาวกาลิลี (Galilean Rabbi) พวกเขา
มีประสบการณ์ในความอิจฉา (มัทธิว 20:20-24) และมีความขัดแย้งกัน
(ยอห์น 3:25) บางครั้งดูเหมือนพวกเขาขาดความเชื่อ (มาระโก 9:28-29) และ
แม้แต่ละทิ้งพระอาจารย์ (มัทธิว 26:56) และมีคนหนึ่งทรยศพระเยซู (มัทธิว
26:69-74) ในเวลาเดียวกัน พวกเขาเติบโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ จนผู้คน
ตระหนักว่าท่านเปโตรได้ติดตามพระเยซู (มัทธิว 26:73) และแม้แต่สมาชิก
ของสภาแซนเฮดริน (Sanhedrin) เมื่อพวกเขาได้เห็น “ความกล้าหาญของ

เปโตร และท่านยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษา และเป็นคนสามัญก็
อัศจรรย์ใจ แล้วจำได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู” (กิจการ 4:13)

ครุ่นคิดเกี่ยวกับแรงกระทบด้านบวกอันเหลือเชื่อ ที่อาจเกิดขึ้นกับ
ครอบครัวของเรา หากเราดำเนินวิถีชีวิตในลักษณะแตกต่างจากเดิมที่ผ่านมา
อย่างเด่นชัด และสมาชิกในครอบครัวตระหนักว่า “เราได้ดำเนินชีวิตกับ
พระเยซู”

ถ้อยคำต่อไปนี้ของ เอลเลน จี. ไวท์ ได้พูดถึงเกี่ยวกับอิทธิพลในบ้าน
อย่างไร “บ้านอาจเป็นสถานที่ที่เรียบง่าย แต่เป็นสถานที่ซึ่งถ้อยคำชื่นชมยินดี
ถูกพูดจาเสมอ เป็นสถานที่ที่ความกรุณาถูกนำมาปฏิบัติ เป็นสถานที่ที่ความ
รัก และความสุภาพอ่อนโยนเป็นที่แขกเพิ่มเข้ามา” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านใน
อุดมคติ, หน้า 18)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านพระธรรมบัญญัติจารย์ 3:1-8 ข้อพระคัมภีร์ตรงนี้กล่าวว่าอย่างไร และคุณสามารถนำหลักการดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในประสบการณ์ชีวิตของคุณเองได้อย่างไร
2. ในชั้น พูดถึงเกี่ยวกับใครที่มีประสบการณ์ การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่คุณรู้จัก มีบทเรียนอะไรที่คุณได้เรียนรู้ และมีบทเรียนอะไรที่คุณควรได้เรียนรู้แต่คุณไม่รับมาปฏิบัติ มีบทเรียนอะไรที่คุณได้เรียนรู้ที่คุณไม่ทราบมาก่อน และพูดในชั้นเช่นกันเกี่ยวประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่มีผลกระทบต่อครอบครัวของคุณ และคุณได้เรียนรู้อะไรจากสถานการณ์เหล่านี้เช่นกัน
3. คุณดำเนินวิถีชีวิตแบบใดในวันนี้ คุณได้ดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์หรือไม่ การดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อของคุณในตอนต้นที่รับเชื่อแตกต่างจากปัจจุบันหรือไม่ สิ่งนี้บอกอะไรคุณเกี่ยวกับอำนาจของพระเยซูในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

บทที่ 2

การเลือกของเรา

The Choices We Make

วันที่ 6 - 12 เมษายน 2019

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเฟซัส 1:1-4; มัทธิว 22:35-37; มัทธิว 7:24-25;

สุภาษิต 18:24; 1 โครินธ์ 15:33; ปัญญาจารย์ 2:1-11

ข้อควรจำ

“และถ้าพวกท่านไม่เห็นด้วย ที่จะปรนนิบัติพระยาห์เวห์ ท่านก็จะเลือกเสียในวันนี้ว่า ท่านจะปรนนิบัติใคร จะปรนนิบัติบรรดาพระซึ่งบรรพบุรุษของท่านปรนนิบัติอยู่ในท้องถื่นฟากตะวันออกของแม่น้ำ หรือบรรดาพระของคนอาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้า และครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระยาห์เวห์”
(โยชูวา 24:15)

เคยสังเกตไหมว่าชีวิตของคนเราเต็มไปด้วยการเลือก ข้อเท็จจริงมีว่า คนหนึ่งอาจได้เหตุผลในหลายรูปแบบ ในสิ่งที่เราทำอยู่ทุกวัน จากนาฬิกาที่เราตื่นนอน จนกระทั่งเราเข้านอน นั่นคือเราทำการเลือก และเราทำการเลือกหลายอย่าง ที่บ่อยครั้งเราไม่ต้องใช้เวลาคิดด้วยซ้ำไป เราเพียงแค่ง่ายๆ

การเลือกบางอย่างอาจเป็นเรื่องง่ายๆ และแม้แต่กลายเป็นกิจวัตร ขณะที่การเลือกบางเรื่องนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิต และมีผลลัพธ์ไปถึงชั่ววันรันดร์ ไม่เพียงสำหรับเราเท่านั้นแต่มีผลถึงครอบครัวของเราเอง

ดังนั้นจะเห็นว่าเป็นความสำคัญเพียงใดที่เราจะคิดใคร่ครวญก่อนที่จะทำการเลือก โดยเฉพาะในประเด็นที่สำคัญ ซึ่งไม่เพียงมีผลกระทบต่อชีวิตของเรา แต่ต่อชีวิตสมาชิกครอบครัวของเราด้วย

มีกี่คนที่ถามกลางพวกเราจนกระทั่งวันนี้ รู้สึกเสียใจต่อการที่เราได้ทำการเลือกในอดีต มีกี่คนที่ต้องดำรงชีวิตปัจจุบันในความบอบช้ำที่เกิดจากการเลือกผิดนานมาแล้ว ยังโชคดีที่พระเจ้าทรงอภัยให้ทั้งยังทรงไถ่คืนสู่สภาพเดิม และทรงให้การเยียวยา แม้แต่รอยแผลอันเกิดจากการตัดสินใจผิดร้ายแรง

สัปดาห์นี้ เราจะมองอย่างกว้างๆ ในคำถามเรื่องการเลือกของเรา ว่าเราจะทำการเลือกอย่างไร และอะไรมีผลกระทบต่อทางเลือกเหล่านี้ ซึ่งจะมีผลต่อตัวเราเอง และต่อครอบครัวของเรา

วันอาทิตย์

ความสมัครใจ, อิสรภาพในการเลือก

Free Will, Free Choice

คริสเตียนบางคนเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกบางคนไว้ แม้แต่ก่อนที่เขาหรือเธอจะลืมตาดูโลกเสียอีก ว่าบุคคลผู้นั้นจะได้รับความรอด และมีบางคนที่จะพินาศไปชั่ววันรันดร์เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้วว่าบุคคลผู้นั้นจะพินาศ ซึ่งหมายความว่า แม้บุคคลผู้นั้นจะทำการเลือกติดตามพระเจ้า แต่ในที่สุดบุคคลนั้นจะปฏิเสธพระองค์และพบกับการปรับโทษ

โชคดีจริง ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เราไม่มีหลักข้อเชื่อ หรือหลักศาสนศาสตร์เช่นนั้น แต่มีความเชื่อว่าพระเจ้าทรงเลือกมนุษย์ทั้งหมดให้ได้รับความรอด แม้แต่ก่อนที่โลกนี้จะอุบัติขึ้น เราถูกเลือกไว้แล้วในพระองค์ให้มีสิทธิ์ได้รับชีวิตชั่ววันรันดร์

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 1:1-4; ทิตัส 1:1, 2 และ 2 ทิโมธี 1:8, 9
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับการที่บุคคลหนึ่งถูกเลือกโดยพระเจ้า และเมื่อไรที่เราถูกเลือก

อย่างไรก็ดี นี่ช่างเป็นข่าวดีเพียงใด บางคนจะยังคงพบกับความพินาศ (มัทธิว 25:41) นั่นหมายความว่า แม้ว่าพระเจ้าจะทรงเลือกเราทั้งปวง ขณะ

เดียวกันพระเจ้าทรงประทาน “ของขวัญศักดิ์สิทธิ์ที่สุด” (a most sacred gift) แก่เรา นั่นคือ “ความสมัครใจ” หรือ “อิสรภาพในการเลือก” แก่เราทุกคน

พระธรรมมัทธิว 22:35-37 สอนเกี่ยวกับ “ความสมัครใจ” ในการเลือกอย่างไร

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงบังคับเราให้รักพระองค์ พระเจ้าทรงประทานสิทธิให้แต่ละบุคคลที่จะรักโดยสมัครใจ ไม่มีการบังคับ กล่าวได้ว่า คนหนึ่งอาจรู้สึกได้แย่ง และไม่นึกคิดที่จะรัก พระคัมภีร์บันทึกหลายเรื่องราว ที่พระเจ้าทรงเข้าหามนุษย์ และทรงแสวงหาเขาหรือเธอโดยไม่มีการใช้อำนาจบังคับ เพื่อเอาชนะดวงใจของพวกเขาให้ตอบสนองต่อความรักของพระองค์ สิ่งนี้เราสามารถมองเห็นได้ดีที่สุดจากการดำเนินชีวิตและการดำเนินพันธกิจของพระเยซู และการที่ผู้คนใช้ “การเลือกอย่างอิสระ” ที่จะรับหรือปฏิเสธพระองค์ ผลที่เกิดขึ้นคือ บางคนถูกน้อมนำมารับพระองค์ แต่คนอื่นๆ ไม่เพียงแต่ปฏิเสธ แต่ต้องการให้พระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขน

ถูกแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลือกเราสำหรับความรอด แต่ในท้ายที่สุดแล้ว เราต้องเป็นฝ่ายเลือกเองว่าจะรับเอาความรอดหรือไม่ ปราศจากข้อกังขาใดๆ เพราะ “การเลือกทั้งหมด” เป็นสิ่งที่เราจะต้องตัดสินใจเลือกเอง ยิงการเลือกที่จะรับใช้พระเจ้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการเลือกที่มีผลตามมาสำหรับเรา (ซึ่งจะเกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา) ต่างจะได้รับอิทธิพลจากการดำเนินชีวิต และการเลือกของเรา

วันจันทร์

การเลือกที่ถูกต้อง

Making the Right Choice

เราทั้งปวงทราบดีถึงความสำคัญในการเลือกของเรา และเราทราบเช่นกันว่า การเลือกผิดสามารถทำให้เกิดผลกระทบในด้านลบต่อชีวิตของเรา และชีวิตของบุคคลอื่นๆ อย่างมาก คำถามมีว่า เราสามารถทราบได้อย่างไรว่าเลือกอย่างไรจึงจะถูกต้อง

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้ขั้นตอนทั่วไปที่สามารถช่วยเราในการแสวงหาการตัดสินใจที่ถูกต้อง ขั้นตอนดังกล่าวมีอะไรบ้าง 1) 1 เธสะโลนิกา 5:17; ยากอบ 1:5; 2) อีสยาห์ 1:19; มัทธิว 7:24, 25; 3) สดุดี 119:105; 2 ทิโมธี 3:16; 4) สุภาษิต 3:5, 6; อีสยาห์ 58:11; 5) สุภาษิต 15:22; 24:6

ในการตัดสินใจครั้งสำคัญทุกครั้ง เป็นสิ่งสำคัญมากเพียงใดที่เราในฐานะต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า การเลือกของเราจะไม่ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าในทุกแง่มุม หรือแม้แต่ขัดกับหลักการแห่งพระวจนะของพระองค์ เป็นสิ่งจำเป็นมากเพียงใดที่เราจะวางใจในพระเจ้าที่เราจะมอบถวายการเลือกของเราให้กับพระองค์ นั่นคือการเลือกของเราจะเป็นการถวายพระสิริแด่พระองค์ และเราพร้อมจะมอบถวายความปรารถนาของเราเองแด่พระองค์หากการเลือกนั้นขัดแย้งกับแผนการของพระองค์สำหรับชีวิตของเรา มีหลายครั้งเช่นกัน ที่ปรึกษาฉลาดสามารถให้การช่วยเหลือยิ่งใหญ่แก่เรา ขณะที่เราแสวงหาทางเลือก ในท้ายที่สุดเราสามารถมีความมั่นใจยิ่งใหญ่ที่ได้ทราบถึงความรักของพระเจ้า และทรงประสงค์ในสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา และถ้าเราอยู่ในความเชื่อ และมีความถ่อมใจอุทิศถวายชีวิตของเราแด่พระองค์ เราสามารถขับเคลื่อนไปข้างหน้าในความเชื่อจากการเลือกของเรา

ในการตัดสินใจเลือกครั้งใหญ่ในชีวิตของคุณ คุณมีขั้นตอนด้านจิตวิญญาณอะไรในการแสวงหาการตัดสินใจเลือกเหล่านี้

วันอังคาร

การเลือกเพื่อน

Choosing Friends

การเลือกที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง คือการเลือกเพื่อนของเรา ส่วนมากเราไม่ใช้เวลามองหาใครที่จะคบหาเป็นเพื่อน บ่อยครั้งคำว่าเพื่อน มักพัฒนาขึ้นมาอย่างง่าย ๆ โดยธรรมชาติ ขณะที่เราใช้เวลาอยู่กับผู้คนที่ถูกอภัยสัตย์ หรือรู้สึกนิยมชื่นชอบในสิ่งเดียวกันกับเรา

มีหลักการอะไรในการเลือกเพื่อน ที่เราพบในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ *สุภาษิต 12:26; 17:17; 18:24; 22:24, 25*

สุภาษิต 18:24 กล่าวว่า “มีเพื่อนบางคนนำความหายนะมาให้ แต่มีสหาย ที่ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง” พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่าถ้าเราต้องการเพื่อนใกล้ชิด เราต้องเป็นเพื่อนที่ดีกับเขา มีบางคนพบว่าตนเองอยู่โดดเดี่ยว แต่ไม่รู้ตัวว่าตนเองมีอาการเช่นนี้ได้ง่าย และมักมีท่าทีความคิดในด้านลบ สิ่งเหล่านี้เองขับไล่คนอื่น ๆ ออกไป อย่างไรก็ตาม “ในท่ามกลางเพื่อนสนิทที่สุดของเรา อาจมีลักษณะอุปนิสัยที่ไม่น่ารักอยู่บ้าง และในการเลือกเพื่อน ๆ เราควรเลือกบุคคลที่จะยอมรับในสิ่งที่เราเป็น เมื่อพวกเขาได้เรียนรู้ว่าเราไม่ใช่คนดีสมบูรณ์แบบตลอดเวลา ดังนั้นการคบเพื่อนเราจะต้องมีความอดกลั้นอดทนต่อกันและกัน เราควรรักและนับถือซึ่งกันและกัน ไม่คิดคำนึงถึงความบกพร่อง หรือความไม่สมบูรณ์ของอีกฝ่ายตลอดเวลา เป็นการช่วยไม่ได้ที่เราจะมองเห็นจุดอ่อนของกันและกัน สำหรับการแก้ไขในสิ่งเหล่านี้ เราจะต้องมีวิญญานของพระคริสต์ คือความถ่อมใจ และพัฒนาจุดอ่อนของเราให้มีความอดกลั้น และความนุ่มนวลต่อความผิดของคนอื่น สิ่งเหล่านี้จะขจัดการมีใจคับแคบ และความเห็นแก่ตัวทั้งหลายของเรา ซึ่งจะทำให้ดวงใจของเราขยายขึ้น ทั้งมีความเอื้ออารีด้วย” (เอลเลน จี. ไวท์, *Pastoral Ministry*, หน้า 95)

อันเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดเกี่ยวกับมิตรภาพคือความสัมพันธ์ระหว่าง “ดาวิด และโยนาธาน” หากชาลูลักษณ์ครั้งแรกของชนอิสราเอล ซึ่งเป็นบิดาของโยนาธาน เป็นผู้สืบทอดและเชื่อฟังพระเจ้า อาณาจักรของพระองค์อาจยั่งยืนไปหลายชั่วอายุ และโยนาธานควรได้เป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ แต่เมื่อกษัตริย์ผู้เป็นบิดาพิสูจน์ว่าไม่คู่ควรกับการทรงเรียก พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์องค์ใหม่ของอิสราเอล ทำให้โยนาธานกลายเป็นผู้ไม่คู่ควร หากไม่แล้วเขาคงมีสิทธิอันถูกต้อง ตรงนี้เรามีตัวอย่างอันทรงพลังว่า การเลือกผิดของบุคคลหนึ่งจะส่งผลกระทบต่อสมาชิกคนอื่นในครอบครัวอย่างไร

แต่โยนาธานไม่โกรธ ไม่เกลียด และไม่อิจฉาดาวิด แทนที่จะรู้สึกด้านลบ เขาเลือกที่จะช่วยดาวิดด้วยการปกป้องดาวิดจากความโกรธของพระบิดาของพระองค์เอง พระคัมภีร์บันทึกในเรื่องนี้ไว้ว่า “เมื่อดาวิดทูลชาลูลเสร็จแล้ว พระทัยของโยนาธานก็ผูกพันกับจิตใจของดาวิด และโยนาธานทรงรักดาวิดอย่างรักชีวิตของตนเอง” (1 ซามูเอล 18:1)

“อย่าหลงผิดเลย การคบคนช่วย่อมทำลายนิสัยที่ดีงาม” (1 โครินธ์ 15:33) คุณมีประสบการณ์อะไรบ้างใหม่เกี่ยวกับการคบเพื่อน ซึ่งคุณแล้ว ไม่น่าจะเป็นพิษเป็นภัยอะไร แต่ลงท้ายก็ทำให้คุณเจ็บปวด การเลือกเพื่อนผิดอาจมีผลกระทบไปถึงความสัมพันธ์ของครอบครัวได้ด้วยอย่างไร

พุธ

การเลือกคู่ชีวิต

Choosing a Life Partner

หากคุณจะต้องเลือกเพื่อนอย่างระมัดระวังเพียงใด การเลือกบุคคลที่จะมาเป็นคู่ชีวิตในอนาคตก็ยิ่งจะต้องเลือกอย่างพิถีพิถันมากขึ้น อาตัมได้รับพระพรมากที่พระเจ้าทรงออกแบบคู่ชีวิตให้กับเขาด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง อย่างไรก็ตามการเลือกของอาตัมนั้นง่าย ในเมื่อเอวาเป็นเพียงสตรีคนเดียวและเป็นสตรีที่สมบูรณ์แบบ เราทั้งหลายต่างพบกับความยุ่งยากมากกว่า เมื่อไม่มีใครในพวกเราเป็นคนที่เหมาะสมพร้อม และเรามีบุคคลให้เลือกมากกว่า

เพราะว่าการตัดสินใจในเรื่องนี้สำคัญมาก พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เราตามลำพัง โดยปราศจากแนวทางให้ทำการติดตาม นอกจากนี้ขั้นตอนสำคัญต่างๆ และคำถามเรื่องชีวิตสมรส (เราจะรอไปยังเนื้อหาทั้งหมดอย่างละเอียดมากขึ้นใน บทที่ 6) โดยแท้จริงนอกเหนือการเลือกที่จะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าของ คำถามเรื่องคู่ชีวิตเกือบทั้งหมดจะมีผลลัพธ์ตามมาจากการที่คนหนึ่งเลือกในชีวิตของเขา

มีคำแนะนำอะไรจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ที่เราควรนำมาใช้เป็นหลักการหาคู่ชีวิตที่ถูกต้อง *สดุดี 37:27, 119:97; 1 โครินธ์ 15:33; ยากอบ 1:23-25*

นอกเหนือจากการมองหาบุคคล “ที่ใช่” คือบุคคล “ที่ถูกต้อง” เพื่อที่จะแต่งงานด้วย ก่อนอื่นในการเลือกบุคคลนั้นจะต้องใช้กฎทองเป็นมาตรฐานในการเลือกข้อแรก พระคริสต์ตรัสว่า “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่าง ที่พวกท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติ และคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (มัทธิว 7:12) บางคนอาจพบบุคคลที่มีความเป็นไปได้ที่จะ

เป็นคู่ชีวิตที่มีคุณสมบัติพร้อม แต่บุคคลที่แสวงหาคคุณสมบัติดีเลิศในผู้อื่นกลับขาดคุณสมบัตินั้น อย่างนี้ปัญหาย่อมจะเกิดตามมาเป็นแน่

สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ และแน่นอนไม่ถูกพบเห็นเฉพาะในชีวิตสมรส อัครทูตเปาโลใช้เวลาค่อนข้างมากในการเปิดสนทนาในพระธรรมโรม โดยการพูดกับเหล่าผู้ชอบปรักปรำผู้อื่น ทั้งที่ตนเองยังทำสิ่งนั้น แต่พวกเขากล่าวโทษผู้ทำผิดอย่างเดียวกัน ยกตัวอย่างเมื่อพระเยชูตรัสว่า “ทำไมท่านมองเห็นผมในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม่ทั้งที่อยู่ที่อยู่ในตาของท่าน” (มัทธิว 7:3)

บ่อยครั้งเพียงใดคุณพบว่าตัวคุณปรารถนาให้คนอื่น (สามี-ภรรยา หรือใคร) มีลักษณะอุปนิสัยเช่นนั้น แต่คุณเองกลับเป็นผู้ขาดคุณสมบัตินั้น... คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้

วันพฤหัสบดี

การเลือกเส้นทางชีวิต

Choosing a Course

ณ จุดใดจุดหนึ่ง เราจะต้องทำการเลือกเกี่ยวกับสิ่งที่เราต้องการจะทำในชีวิตของเรานั้นคือ “งานที่เราต้องการทำ” หรือ “อาชีพ” เว้นเสียแต่ที่เราเป็นคนมีฐานะ และรักอิสระ หรือทำงานเต็มเวลาที่บ้าน อย่างเช่น การเป็นแม่บ้านเต็มเวลา ทำการดูแลบ้าน คนในบ้าน หรือครอบครัว (บ่อยครั้งเราพบว่าเป็นโฮโฮ หรือผู้สืบทอดกิจการของพ่อแม่) แต่มีหลายคนที่เรียนหนังสือไม่มาก หรือขาดทักษะ พวกเขาต้องเลือกทำงานเท่าที่โอกาสเปิดให้ (เช่น การค้าขายทั่วไป หรือทำงานร้านอาหาร หรืองานก่อสร้าง) แล้วแต่จะหาได้เพื่อการดำรงชีวิตอยู่

แน่นอน เราทั้งปวงมีชีวิตอยู่ในสถานการณ์บางอย่างที่เราสามารถเลือกได้ระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นข้อจำกัดในทางเลือกของเราเกี่ยวกับงานอาชีพ แต่ไม่ว่าในอาณาเขตใดที่เรามีชีวิตอยู่ เราสามารถทำการเลือกอาชีพของเราได้โดยเฉพาะในบริบทของการที่เราได้รับรู้ว่า เราได้รับความรอดในองค์พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสามารถเพิ่มเติมความหมาย และวัตถุประสงค์ให้กับชีวิตของเราได้ สรุปลง

เราทำในสิ่งที่เราสามารถทำได้เพื่อการเลี้ยงตัวเองและครอบครัว และในขณะที่เดียวกันเป็นการถวายพระสิริแด่พระเจ้า

กษัตริย์ซาโลมอนได้ทำผิดอะไร และเราสามารถระมัดระวังที่จะไม่ทำผิดในสิ่งที่คล้ายกันได้อย่างไร *ปัญญาจารย์ 2:1-11*

เราไม่จำเป็นต้องเป็นคนร่ำรวย เพื่อจะถูกกับดักที่กษัตริย์ซาโลมอน ถูกจับตัวไว้ พระวจนะของพระเจ้าข้อหนึ่งกล่าวว่า “*เพราะว่าการรักเงินทอง เป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้ ที่ทำให้บางคนหลงไป จากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย*” (1 ทิโมธี 6:10) คนยากจนคนหนึ่งสามารถเป็นคนที่ยรักเงินทองได้ พอๆ กับคนที่มีฐานะร่ำรวย

ถูกแล้ว เราจำเป็นต้องทำงานหาเงินเพื่อใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ แต่ไม่ เราจะทำกรสิ่งใด หรือเราหาเงินได้มากเพียงใด เราก็ไม่จำเป็นต้องกระหาย ไล่หาสมบัติประดุจเป็นรูปเคารพ มีหลายครอบครัวที่ต้องได้รับความทุกข์ จากความไม่อบอุ่นใจ อันเนื่องจากผู้เป็นพ่อหมกมุ่นอยู่กับการแสวงหาทรัพย์ สมบัติ และละเลยการดูแลครอบครัวในเรื่องการใช้เวลา และร่วมในกิจกรรม ทั้งนี้ เพราะพวกเขาทุ่มเทเวลา และความสนใจทั้งหมดเพื่อความร่ำรวย มีผู้เป็นลูก จำนวนมาก และภรรยาจำนวนมากเท่าไรที่ถ้าเลือกได้พวกเขาต้องการใช้ชีวิต ที่เรียบง่าย มีผู้เป็นพ่ออยู่บ้านด้วยความเอาใจใส่ใกล้ชิด และร่วมกิจกรรม ของครอบครัว มากกว่าที่จะได้รับเงินมาใช้อย่างฟุ่มเฟือย แต่พ่อบ้านไม่มีเวลา ที่จะอยู่อย่างใกล้ชิดและอบอุ่นกับครอบครัว

นับแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างโลกและมนุษย์มา พระองค์ทรงมอบให้ “งาน” เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเรา (ปฐมกาล 2:15) อันตรายเกิดขึ้น เมื่อการ งานได้กลายเป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของเราเพื่อแสวงหาความร่ำรวยนี่คือสิ่งที่กษัตริย์ซาโลมอนได้ทำผิดพลาด เพราะพระองค์มุ่งแสวงหาความหมายใน โครงการต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทอง เกียรติยศ ความสำเร็จ และการยกย่อง ชมเชย ซึ่งที่จริงได้นำความพึงพอใจมาให้พระองค์ในระดับหนึ่ง แต่ไม่ถาวร... ที่สุดพระองค์ทรงมองเห็นสัจธรรมชัดเจนว่าสิ่งเหล่านั้นไร้ซึ่งความหมายเที่ยงแท้

มีบางคนพูดว่า “มีคนจำนวนมากเท่าไร ที่ในวันสุดท้ายของชีวิต พวกเขา ได้พูดออกมาว่า ถ้าให้เริ่มต้นใหม่ พวกเขาปรารถนาจะใช้ชีวิตในที่ทำงาน และการสร้างสรรค์ทางธุรกิจน้อยลง และใช้เวลากับครอบครัวมากขึ้น (ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำ) คำแถลงนี้ให้บทเรียนอะไรแก่เรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

พระคัมภีร์ตลอดเล่ม เราเผชิญหน้ากับความจริงเรื่อง “การใช้เสรีภาพในการตัดสินใจของมนุษย์” ถ้าอาดัมและเอวา ตอนที่ยังไม่ล้มลงในความบาป ยังมีปัญหาในการใช้เสรีภาพ ในที่สุดพวกเขาได้ตัดสินใจผิดพลาด มวลมนุษย์ เช่นเรา ที่เป็นสายเลือดของผู้ที่ล้มลงในความบาป ถ้าเปรียบแล้วเป็นหน้าผา ความบาปที่สูงชัน เราจะตัดสินใจถูกต้องตามลำพังได้ไหม

และเราต้องจำไว้เสมอว่า “คำว่าเสรีภาพในการตัดสินใจ หรือการเลือก” หมายถึง “เสรีภาพ” หรือ “อิสระ” ซึ่งไม่ว่าเราจะได้รับการกดดันใดๆ ทั้งจากภายในและภายนอก เราไม่จำเป็นต้องเลือกในสิ่งที่ผิด โดยพลังอำนาจของพระเจ้าซึ่งอยู่ในตัวเรา เราจะทำการเลือกอย่างถูกต้องด้วยเสรีภาพในการเลือกที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะไตร่ตรองซึ่งนำหนักในความคิดอย่างรอบคอบในการตัดสินใจของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตระหนักว่า การตัดสินใจเหล่านั้นไม่มีผลกระทบต่อชีวิตของคุณในครอบครัวของเรา “การที่คาอินใช้การตัดสินใจเลือกอย่างอิสระ และได้ฆ่าน้องชายของเขา ซึ่งแน่นอนนำความหายนะมาสู่ครอบครัวของเขา การตัดสินใจอย่างอิสระของพวกพี่ชายของโยเซฟ คือตัดสินใจขายโยเซฟให้ไปเป็นทาสได้ทำให้ชีวิตของพ่อพบกับความหายนะ ซึ่งยาโคบผู้เป็นบิดาได้รำพึงรำพรรณว่า “นี่เป็นเสื้อคลุมของลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟลูกเราถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แฉ่ๆ ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้า เอาผ้ากระสอบมาคาดเอวคร่ำครวญถึงบุตรหลายวัน บุตรชายหญิงก็พากันปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยน กล่าววว่า “อย่าเลยเราจะไปยังแดนคนตาย ไปหาลูกเราพร้อมกับการคร่ำครวญบิดาของท่านก็ร้องให้ถึงท่านดังนี้” (ปฐมกาล 37:33-35)

ตลอดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระคัมภีร์บันทึกถึงชีวิตและสิ่งที่ได้เกิดขึ้น เราสามารถพบตัวอย่างของการที่คนมากมายใช้ของประทาน “ในการเลือกอย่างอิสระ” ที่พระเจ้าทรงประทานให้ ในการเลือกสำหรับครอบครัวอย่างที่เกิดผลดี และเกิดผลเสียหาย ซึ่งมีผลกระทบต่อคนอื่น ยกตัวอย่างเช่นเรื่องการตัดสินใจของ โคราห์ ดาธาน และอามีรั้ม (กัณฑ์ดารวิถึ 16:1-32 และดูในดาเนียล 6:23, 24 และปฐมกาล 18:19 ด้วย)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีการตัดสินใจเลือกอะไร ที่เรียกว่าการเลือกอย่างเสรีที่คุณทำในปัจจุบัน การเลือกนั้นบอกอะไรเกี่ยวกับตัวคุณเอง และความสัมพันธ์ของคุณกับคนอื่น ๆ จากการเลือกที่คุณได้ทำไปแล้ว มีการเลือกอะไร ถ้าคุณมีโอกาสเลือกอีกครั้ง คุณจะเลือกแตกต่างออกไป จากการเลือกครั้งที่แล้ว
2. มีบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์ท่านใด ที่ได้เลือกผิด และเราสามารถเรียนรู้อะไรจากความผิดพลาดของพวกเขา การเลือกผิดของพวกเขา มีผลกระทบต่อครอบครัวของพวกเขาอย่างไร
3. ไม่มีคำถามเลย: เราทุกคนต่างเคยเสียใจกับการที่เราได้เลือกผิดเพราะเหตุใดหรือ ในเวลาใดของความเสียใจเหล่านั้น พระกิตติคุณได้เป็นข่าวดี มีพระสัญญาข้อใดในพระคัมภีร์ ที่คุณนำมาอ้างอิงในเวลาที่คุณเป็นทุกข์เศร้าใจ และรู้สึกผิดเพราะการเลือกผิด
4. ถ้ามีใครบางคนมาขอคำแนะนำกับคุณเกี่ยวกับการแต่งงาน คุณจะให้คำแนะนำแก่เขาอย่างไร เหตุใดคุณจึงให้คำแนะนำเช่นนั้น คุณมีหลักการอะไรจากพระวจนะของพระเจ้าที่คุณจะชี้แนะให้กับเขา เพื่อช่วยพวกเขาให้ทำการตัดสินใจตามคำแนะนำที่สำคัญเหล่านั้น

บทที่ 3

การเตรียมตัวเพื่อเปลี่ยนแปลง

Preparing for Change

วันที่ 13 - 19 เมษายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 โครินธ์ 10:1-13; ปฐมกาล 2:24; 1 โครินธ์ 13:4-8;

1 ซามูเอล 1:27; สดุดี บทที่ 71; 1 โครินธ์ 15:24-26

ข้อควรจำ

“ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และทำทางเดินให้
อย่างพระบาทของพระองค์” (สดุดี 85:13)

ชีวิตของผู้คนเต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลง จะว่าไปสิ่งทั้งมวลเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งเดียวเท่านั้นที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือ “ความเป็นจริงแห่งการเปลี่ยนแปลงนั่นเอง” ที่จริงการเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ แม้แต่กฎของฟิสิกส์ดูเหมือนจะสอนว่า การเปลี่ยนแปลงเป็นเส้นใยพื้นฐานของความเป็นจริง

บ่อยครั้งการเปลี่ยนมาถึงอย่างไม่คาดหมาย อย่างเราดำเนินไปในกิจวัตร เมื่อทันทีทันใด อย่างไม่บอกเล่าเก้าสิบ ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนไปอย่างสมบูรณ์แบบโดยไม่ให้ระวังตัว

ในอีกรูปแบบหนึ่ง เป็นบางครั้งเราสามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างกรายเข้ามา เรามักได้รับการเตือนล่วงหน้า ปราบกฎเครื่องหมายต่างๆ ซึ่งบ่งชี้ว่าสิ่งต่างๆ กำลังจะแตกต่างออกไป เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เป็นการฉลาดที่จะเตรียมความพร้อม ไม่ว่าในระดับใดเท่าที่จะเป็นไปได้ ขณะที่เรามองเห็น

สิ่งที่กำลังตรงเข้ามาหลายสิ่งทีวี่วี่นี้เป็นเรื่องใหญ่: การสมรส การมีบุตร ความชราภาพ หรือความตาย

ถูกแล้ว เราไม่ได้ดำรงชีวิตโดดเดี่ยวตามลำพัง ซึ่งหมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่มายังเรา มีผลกระทบต่อครอบครัวของเราเช่นกัน ในเวลาเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงในครอบครัวของเรา สามารถมีผลกระทบต่อสมาชิกครอบครัวแต่ละคนด้วย

สัปดาห์นี้ ให้เรามองไปยังการเปลี่ยนแปลงบางประการ ซึ่งไม่ซ้าก็เร็ว ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ที่เราส่วนมากเผชิญ เราจะดูว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลกระทบต่อชีวิตครอบครัวของเราอย่างไร

วันอาทิตย์

การไม่เตรียมความพร้อม Unprepared

มีสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า: ซึ่งไม่สร้างภาพลวงตาเหนือความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ และในทางกลับกัน พระวณะเปิดเผยให้เห็นตัวตนแท้จริงเช่น “ความเถื่อน” และ “ความหยาบ” ทั้งหมดของพวกเขา และในบางครั้งแสดงให้เห็นความเจ็บปวด และการสูญเสีย ซึ่งเป็นจริงพร้อมกัข้อยกเว้นในไม้กัหน้าแรกของพระคัมภีร์ และไม้กัหน้าในตอนสุดท้าย พระวณะของพระเจ้าวาดภาพให้เห็นความเศร้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ อัครทูตเปาโลกล่าวไม่เกินจริงเมื่อท่านเขียนว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23)

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-13 มีคำเตือนอะไรในข้อพระคัมภีร์ตรงนี้ ขณะเดียวกันเป็นพระสัญญาด้วย

ในหลายวิธี การกระทำของเราหลายอย่างในชีวิตเป็นเพียงเรามีปฏิกิริยาต่อการเปลี่ยนแปลง เราเผชิญหน้ากัการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง การท้าทายเปลี่ยนแปลงเรา ในฐานะที่เป็นคริสเตียนเราจะต้องเผชิญกับมันด้วยความเชื่อ และการไว้วางใจในพระเจ้า ซึ่งเราจะเผยความเชื่อให้เห็น ผ่านการเชื่อฟัง ไม่ว่าเราจะถูกทดลองให้ทำสิ่งใด

“ความต้องการยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก คือความต้องการบวช บวชผู้ไม่ยอมซื้อ หรือขายตัวเอง บวชที่อยู่ในส่วนลึกของดวงวิญญาณรักความจริง และความสัตย์ซื่อ บวชผู้ไม่กลัวที่จะเรียกความบาปตามชื่อของมันตรงๆ บวชผู้มีจิตสำนึกชื่อตรงต่อหน้าที่ เหมือนเข็มทิศชี้ไปยังขั้วโลก บวชผู้จะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องแม้สวรรค์จะถล่มทลายลง” (เอลเลน จี. วัตส์, การศึกษา, หน้า 57) ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นความจริงสำหรับชนชาติอิสราเอลยุคโบราณ และเป็นจริงในสมัยของ เอลเลน จี. วัตส์ (ค.ศ. 1827-1915) และสำหรับเราในปัจจุบัน

มีข้อผิดพลาดอะไรสำหรับผู้คนในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เมื่อพวกเขาเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง เราสามารถเรียนรู้อะไรจากข้อผิดพลาดของพวกเขา (กิจการ 5:1-10; ปฐมกาล 16:1, 2, 5, 6; มัทธิว 20:20-22)

การเปลี่ยนแปลงโผล่เข้ามา และบ่อยครั้งนำเอาการทดลอง และความท้าทายมาด้วย และมีบางครั้งนำเอาความกลัวมาฝาก ดังนั้นจึงสำคัญเพียงใดที่เราจะมีเกราะ หรือยุทธภัณฑ์ทั้งชุดไว้ปกป้องตัวเรา อีกครั้งหนึ่งไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงจะเป็นสิ่งที่เราคาดหวัง หรือการเปลี่ยนแปลงตามรูปแบบของการดำรงชีวิต เราจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมสำหรับสิ่งที่กำลังจะเข้ามา ทั้งสิ่งที่เห็นได้ด้วยตา หรือสิ่งที่มองไม่เห็น

วันจันทร์

การเตรียมตัวเพื่อการสมรส

Preparing for Marriage

การเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งที่ผู้คนต้องพบคือเมื่อเขาหรือเธอเข้าสู่พิธีสมรส

แน่นอน ไม่ใช่ทุกคนจะแต่งงานหรือเข้าสู่พิธีสมรส ยิ่งกว่านั้นพระเยซูซึ่งเป็นต้นแบบยิ่งใหญ่ที่สุดของเราไม่เคยเข้าสู่พิธีสมรส และบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์หลายท่านก็ไม่มีประสบการณ์เข้าสู่พิธีสำคัญดังกล่าว

อย่างไรก็ดี มีหลายคนเข้าสู่พิธีสมรส ดังนั้นพระคัมภีร์จึงไม่ปิดเงียบเกี่ยวกับพิธีสมรส ซึ่งแน่นอนพิธีการแต่งงาน หรือพิธีสมรสเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แห่งชีวิต

การจัดระเบียบทางสังคมอย่างแรกที่เคยถึงในพระคัมภีร์คือพิธีสมรสสำหรับพระเจ้า พิธีสมรสมีความสำคัญมากที่ “คำเดียวกันนี้” ที่พระเจ้าทรงสั่งอาดัมและเอวา คือถ้อยคำเกี่ยวกับพิธีสมรส ซึ่งปรากฏในอีกสามแห่งในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงดำริว่า “เพราะเหตุนั้น ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24; อ่าน มัทธิว 19:5; มาระโก 10:7; เอเฟซัส 5:31 ด้วย) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่า เมื่อคนหนึ่งเข้าพิธีสมรสแล้ว ความสัมพันธ์สำคัญที่สุดในชีวิตของทั้งสองควรจะเป็นระหว่างพวกเขา หรือคู่สามีภรรยาเท่านั้น แม้แต่จะมากกว่าที่พวกเขาความสัมพันธ์กับบิดาและมารดา ท่ามกลางเหตุผลระหว่างผู้ชายและผู้หญิงมีความสำคัญยิ่งต่อพระเจ้า เพราะเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่มีระหว่างพระบุตร คือพระเยซู และคริสตจักร ซึ่งเป็นดุจเจ้าสาวของพระองค์ (เอเฟซัส 5:32)

ในการก่อสร้างบ้าน คนหนึ่งจำเป็นต้องหยุดคิด และคำนวณค่าก่อสร้าง (ลูกา 14:28-30) จะสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด เมื่อคนหนึ่งจะสถาปนาบ้าน บ้านเรือนมักจะสร้างด้วยไม้ ก้อนอิฐ ปูนซีเมนต์ และเหล็กและพวกกระจก แต่บ้านหลังหนึ่ง อาจถูกสร้างด้วยสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นวัตถุหรือวัสดุใดๆ

มีคุณลักษณะเฉพาะสำคัญอะไรบ้าง ซึ่งมีความสำคัญสำหรับหลักเกณฑ์ของชีวิต ที่มีความสำคัญยิ่งโดยเฉพาะสำหรับเหล่าผู้กำลังเตรียมตัวสำหรับพิธีสมรส 1 โครินธ์ 13:4-8; กาลาเทีย 5:22, 23

การเตรียมพร้อมสำหรับพิธีสมรสจะต้องเริ่มต้นกับเราเป็นการส่วนบุคคลหรือส่วนตัว ในเวลาเดียวกันเราจำเป็นต้องมองอย่างระมัดระวังไปยังอนาคตของคู่ชีวิตของเรา เพื่อจะดูว่าเขาหรือเธอจะเป็นผู้ส่งเสริมที่ดี (หรือช่วยเติมเต็ม) สำหรับเราหรือไม่ เขาหรือเธอเป็นพนักงานหนักหรือไม่ (สุภาพิต 24:30-34) เขาหรือเธอเป็นคนมีอารมณ์ร้อนหรือไม่ (สุภาพิต 22:24) มีความเชื่ออย่างเดียวกันไหม (2 โครินธ์ 6:14, 15) ครอบครัว และเพื่อนๆ ของเรารู้สึกอย่างไร เกี่ยวกับคู่ชีวิตของเรา (สุภาพิต 11:14) ฉันท่องไว้ว่างใจโดยความเชื่อ

หรือด้วยความรู้สึกเท่านั้น (สุภาษิต 3:5, 6) คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ อาจหมายถึงความสุขในอนาคต หรือช่วงชีวิตอันยาวนานแห่งความเศร้า

คิดเกี่ยวกับการแต่งงานที่ดีบางประการ คุณได้พบหลักการอะไร ที่อาจนำมาประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์ส่วนตัว (interpersonal) ซึ่งกัน และกันเช่นกัน

วันอังคาร

การเตรียมตัวเป็นบิดา-มารดา

Preparing for Parenting

มีสองสามสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรามากกว่าการเกิดมาของเด็กทารกคนหนึ่ง ไม่มีอะไรในครอบครัวจะคงเป็นเช่นเดิมอีกต่อไป

“บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อบิดายังหนุ่ม ก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ ชายใดมีลูกธนูเต็มแฉ่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องอับอาย เมื่อเขาตอบโต้ศัตรูที่ประตุมือง” (สดุดี 127:4, 5)

ในเวลาเดียวกัน เด็กๆ ไม่ได้มาถึงพร้อมกับคู่มือ ที่จะบอกบิดามารดา ของพวกเขาว่าพวกเขาต้องทำอะไรบ้าง เพื่อดูแลเอาใจใส่พวกเขา และพวกเขา จะแก้ปัญหาที่อาจปะทุขึ้นมาอย่างไร แม้แต่บิดามารดาที่มีประสบการณ์บางครั้งยังงงกับการกระทำ การพูดจา หรือลักษณะท่าทีของลูก ของพวกเขา

การเตรียมพร้อมสำหรับพิธีสมรส มีความสำคัญอย่างไร การเตรียม ความพร้อมสำหรับการเป็นบิดามารดา ผู้คาดหวังจะมีบุตรก็มีความสำคัญ พอดี กัน เพราะเป็นการเตรียมตัวสำหรับความรับผิดชอบที่น่าเกรงขาม

อย่างไรก็ดี เรื่องพิเศษสุดเกี่ยวกับการให้กำเนิดต่อไปนี้ มีหลัก การสำคัญอะไรบางอย่าง สำหรับผู้เตรียมตัวเป็นบิดามารดา จะนำไปประยุกต์ ใช้จากเรื่องราวต่อไปนี้ (1 ซามูเอล 1:27; ผู้วินิจฉัย 13:7; ลูคา 1:6, 13-17, 39-45, 46-55, 76-79)

ช่างเป็นความรับผิดชอบที่น่าระทึกใจ และเป็นโอกาสพิเศษที่บิดา มารดาได้รับ ชายหญิงสามคู่ผู้เป็นบิดามารดาของผู้เผยพระวจนะ และเป็น ผู้นำของชนอิสราเอล หนึ่งในพวกเด็กๆ เขาจะเป็นผู้เตรียมทางล่วงหน้า

อ่านพระธรรมสดุดี บทที่ 71 ข้อพระคัมภีร์บทนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับไม่เพียงแต่เตรียมตัวพร้อมสำหรับวัยสูงอายุ แต่เกี่ยวกับชีวิตโดยทั่วไป

สดุดี บทที่ 71 เป็นสดุดีของบุคคลที่มีอายุมากกว่า ผู้มีประสบการณ์ของการทำทนายที่เข้ามาในชีวิต แต่เป็นบุคคลที่มีความสุขตลอดเวลาที่ผ่านมา เพราะว่าเขาหรือเธอไว้วางใจในพระเจ้า วิธีที่ดีที่สุดที่จะเป็นผู้สูงอายุ คือการได้ไว้วางใจในพระองค์ขณะที่ยังหนุ่มแน่น ในภาพรวมผู้ได้รับการดลใจให้ประพันธ์ เพลงสดุดีบทนี้แบ่งปันบทเรียนสำคัญสามบท ที่เขาได้เรียนรู้ขณะที่เขาเคลื่อนไหวผ่านฤดูกาลแห่งชีวิตของเขา

1. พัฒนาความรู้เรื่องพระเจ้าเป็นส่วนบุคคลในเชิงลึก นับตั้งแต่เยาว์วัย (สดุดี 71:17) ขอพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันแข็งแกร่ง (สดุดี 71:1, 7) และพระผู้ช่วยให้รอดของเขา (สดุดี 71:2) พระเจ้าทรงเป็นศิลา และป้อมปราการ (สดุดี 71:3) เป็นความหวัง และที่ไว้วางใจ (สดุดี 71:5) เขาพูดถึงกิจการอันทรงอำนาจ (สดุดี 71:16, 17) พละกำลัง และฤทธานุภาพของพระองค์ (สดุดี 71:18) และสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำ (สดุดี 71:19) ท้ายที่สุด เขาตระโกนก้อง “ผู้ใดจะเหมือนพระองค์” (สดุดี 71:19) เหล่าผู้สนทนากับพระเจ้าเป็นประจำวัน ขณะที่เราศึกษาพระวจนะของพระองค์ เราจะหยุดช่วงสั้นๆ เพื่อสะท้อนสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา ซึ่งจะทำให้เรามีประสบการณ์กับพระองค์ลึกซึ้งขึ้น

2. พัฒนาอุปนิสัยที่ดี ต่างๆ จะช่วยเราให้รู้สึกชื่นชมในชีวิต อาหารมีคุณค่าทางโภชนาการ การออกกำลังกาย ดื่มน้ำสะอาด ถูกแสงแดดพอประมาณ พักผ่อนเพียงพอ และอื่นๆ จะช่วยเราให้รู้สึกชื่นชมกับชีวิตสุขภาพที่ดีกว่า อายุยืนยาวกว่า ให้เราตั้งข้อสังเกตเป็นพิเศษว่าท่านผู้เขียน “สดุดี” อ้างถึงนิสสัยที่ทรงนับเอาพระเจ้าเป็นศิลา และป้อมปราการ (สดุดี 71:3) สรรเสริญพระเจ้า (สดุดี 71:6) และวางใจให้พระเจ้าเป็นความหวัง (สดุดี 71:14)

3. พัฒนาความรักจริงใจสำหรับพันธกิจของพระเจ้า บุคคลในสดุดีไม่ได้มองไปข้างหน้าเพื่อจะอยู่เฉยๆ ในวัยสูงอายุ เพราะแม้ในวัยเกษียณของเขา

เขายังต้องการสรรเสริญพระเจ้า (สดุดี 71:8) และบอกคนอื่นๆ เกี่ยวกับพระองค์ (สดุดี 71:15-18)

สำหรับผู้ที่สูงอายุมากกว่า การเป็นผู้ที่มีอายุสูงกว่ามีประโยชน์อะไร มีอะไรที่คุณได้เรียนรู้ตอนนี้ ขณะที่คุณอายุหนุ่มกว่าคุณไม่ทราบ และตอนนี้คุณสามารถแบ่งปันกับเหล่าผู้น้อยกว่าอะไรบ้าง

วันหยุดที่

การเตรียมพร้อมสำหรับความตาย

Preparing for Death

เว้นเสียแต่ว่า เราจะมีชีวิตอยู่จนถึงพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง การเปลี่ยนแปลงอันหนึ่งที่เราทั้งปวงสามารถคาดหวังคือ การเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ที่สุดของทั้งปวง คือจากชีวิตสู่ความตาย เหมือนที่เราได้เกิดมา เราเติบโต เข้าสู่พิธีแต่งงาน และเข้าสู่วัยชรา มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าความตายของสมาชิกในครอบครัวของเรา

อ่าน พระธรรม 1 โครินธ์ 15:24-26 ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความตาย

หลายครั้ง แน่นอนความตายเข้ามาเยือนอย่างที่เราไม่คาดหวัง และเป็นเรื่องเศร้าสลด มีชายที่คน หญิงที่คน และเด็ก ๆ จำนวนเท่าไรที่ลืมตาดูโลกไม่กี่วัน ไม่กี่เดือน ไม่กี่ปีก็ต้องหลับตาลง ไม่ใช่เป็นการนอนหลับตอนกลางคืนและตื่นขึ้นในตอนเช้าพร้อมกับดวงอาทิตย์ขึ้น แต่เป็นการจากไปของสมาชิกครอบครัวด้วยความตาย

ไม่มีสิ่งใดที่จะสร้างความมั่นใจมากไปกว่า การที่คุณมีความสัมพันธ์โดยความเชื่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และครอบคลุมด้วยความชอบธรรมของพระองค์ จากครูหนึ่ง เชื่อมต่อกับครูต่อไป (ดูโรม 3:22) คุณไม่อาจเตรียมความพร้อมสำหรับความตายที่คุณไม่ทราบว่ามันจะมาถึงเมื่อไร ไม่ว่าจะเป็นการเตรียมเพื่อตัวเอง หรือเตรียมเพื่อคนที่คุณรัก

อ่าน 1 พงศกษัตริย์ 2:1-4 เป็นถ้อยคำในช่วงท้ายที่กษัตริย์ดาวิดตรัสกับกษัตริย์ซาโลมอนซึ่งเป็นราชบุตรของพระองค์ มีบทเรียนอะไรที่

เราสามารถได้รับจากถ้อยคำตอนนี้เกี่ยวกับการเตรียมตัวเพื่อความตาย
สำหรับเราเอง และสมาชิกครอบครัวของเรา

เมื่อมองตอนแรกอย่างผ่านๆ คนหนึ่งอาจแย้งขึ้นว่า ดาวิดเป็นกษัตริย์
มีอำนาจ พระองค์เป็นผู้วางแผนฆ่าอูรียาห์หลังจากได้ล่วงละเมิดทางเพศกับ
ภรรยาของเขา (ดู 2 ซามูเอล บทที่ 11) กษัตริย์ดาวิดสอนราชบุตรของพระองค์
ให้ดำเนินไปบนเส้นทางของพระเจ้าเป็นเจ้า การเตือนนี้ อาจเป็นเพราะว่ากษัตริย์
ดาวิดทราบว่าการบาปของพระองค์ทำให้เกิดผลลัพธ์อันน่าสะพรึงกลัว ไม่
ต้องสงสัย กษัตริย์ดาวิดพยายามเตือนราชบุตรให้ออกห่างจากความโง่เขลา
(ที่ทำพระองค์ได้ทำ) และพบกับความทุกข์โศกเศร้ายาวนาน อันเนื่องมาจาก
ผลของความบาป และไม่สงสัยเลยกษัตริย์ดาวิดได้หวังใจว่า พระองค์จะได้ช่วย
ให้ราชบุตรรอดพ้นจากความเศร้ารันทดที่พระองค์ได้ประสบด้วยพระองค์เอง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ถ้าเราได้อ่านเรื่องราวของชนอิสราเอลสมัยโบราณขณะที่กำลังเดิน
ทางในถิ่นทุรกันดาร เราจะมองเห็นข้อผิดพลาด ครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อพวกเขา
เผชิญกับการเปลี่ยนแปลง แม้แต่ได้ประจักษ์กับการเปิดเผยอันน่าอัศจรรย์แห่ง
ความรักของพระเจ้า ที่จริงก่อนที่ชนอิสราเอล ซึ่งในที่สุดได้เข้าไปในแผ่นดิน
แห่งพระสัญญา และได้พบกับการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ท่านโมเสส
ได้กล่าวกับชนอิสราเอลว่า “นัยน์ตาของพวกท่านได้เห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรง
กระทำเกี่ยวกับพระบาอัลเปโออร์แล้ว เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
ทรงทำลายทุกคนที่ติดตามพระบาอัลเปโออร์จากท่ามกลางท่าน แต่ท่านทั้ง-
หลายผู้ยึดพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างมั่นคง ยังมีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ทุกคน
ดูสิ ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์ และกฎหมายแก่พวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า ให้ท่านทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลัง
จะเข้าไปยึดครอง จงรักษาและทำตามกฎเหล่านั้น เพราะการกระทำอย่างนั้น
จะแสดงถึงสติปัญญา และความเข้าใจของพวกท่านต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย
เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้ว เขาจะกล่าวว่า แท้จริงชนชาติ

ใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญา และมีความเข้าใจ เพราะมีชนชาติใหญ่ชาติโต เล่าที่มีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน ดังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสถิตใกล้เรา ในทุกสิ่ง เราร้องทูลต่อพระองค์ และมีชนชาติใหญ่ชาติโตเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และกฎหมายอันชอบธรรมดังธรรมบัญญัตินี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน ในวันนี้ แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตนให้ดี เกรงว่าท่านจะลืมนิ่งที่นั่นได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะสูญไปจากใจของท่านตลอดชีวิตของท่าน จงทำให้ลูกและหลานของท่านทราบเรื่องเหล่านี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:3-9)

เป็นสิ่งสำคัญยิ่งสักเพียงใดที่เราจะไม่ลืมนิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ได้ทรงทำเพื่อเรา และจะมีทางใดที่จะดีกว่าที่เราจะไม่ลืมนิ่งมากไปกว่าการสอนให้แก่คนอื่น และแก่เหล่าผู้มาภายหลังเรา สังเกตด้วยว่าครอบครัวเป็นศูนย์กลางของผู้คน คือให้แต่ละคนสอนสิ่งเหล่านี้แก่บุตรหลานของตน และความบาปที่เกิดขึ้นที่เปโอรีเป็นบางสิ่งของสิ่งเดียวที่สามารถทำลายชีวิตครอบครัว “อาชญากรรมที่นำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ชนชาติอิสราเอล คือการหมกมุ่นในกาม จากการหลอกลวงของผู้หญิง ซึ่งได้วางกับดักฝ่ายวิญญาณจิตไว้จะไม่สิ้นสุดเพียงแต่พระบาอัลเปโอรี” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านแห่งอุดมคติ, หน้า 326)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในชั้น อภิปรายเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมบางประการ ที่คุณทำได้ในการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ต่อสู้อย่างใหญ่ในชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นพิธีสมรส การเป็นบิดามารดา การเข้าสู่วัยสูงอายุ หรือสิ่งอื่นใด ของการเปลี่ยนแปลง ที่มีผลกระทบต่อครอบครัวของคุณ คุณ ได้เรียนรู้อะไรมาบ้างที่อาจจะแบ่งปันแก่คนอื่นที่เผชิญหน้ากับสิ่ง ที่เกิดขึ้นคล้ายกัน
2. ใคร่ครวญถึงถ้อยคำของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งกล่าวเตือนแก่อโอรส ซาโลมอน เกี่ยวกับความบาปที่พระองค์ได้หลงกระทำผิดในเรื่อง “นางบัทเชบา” ซึ่งทำให้เกิดเงามืดเหนือการครองราชย์ของกษัตริย์ ดาวิด และมีผลกระทบต่อบุคคลในครอบครัวของพระองค์ ทำให้ เกิดการเจ็บปวดรวดร้าว ในทางใดบ้าง ท่ามกลางสิ่งทั้งปวง เรา ได้มองเห็นความเป็นจริงแห่งพระคุณของพระเจ้าทำงานในเรื่องนี้ อย่างไร

บทที่ 4

เมื่ออยู่ตามลำพัง

When Alone

วันที่ 20 - 26 เมษายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปัญญาจารย์ 4:9-12; ฟิลิปปี 4:11-13; 1 โครินธ์ 7:25-34;

มัทธิว 19:8; ปฐมกาล 37:34; อีสยาห์ 54:5

ข้อควรจำ

“พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพัง
นั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น”
(ปฐมกาล 2:18)

6 เรื่องที่ทำให้ตะลึงงัน ขณะเดียวกันทำให้แสนเจ็บปวด คือข่าว
ที่ตีพิมพ์ในช่วงปีใหม่เมื่อสิบกว่าปีก่อนเป็นเรื่องของหญิงสาวคนหนึ่ง
ซึ่งถูกพบว่าเธอเสียชีวิตอย่างน่าเวทนาในอพาทเมนต์ของเธอ ซึ่งเธอได้ตาย
ไปนานกว่า 10 ปี ก่อนที่จะมีคนมาพบศพ นานกว่าสิบปีเชียวหรือ เป็นไปได้
อย่างไร เธอไม่มีพ่อแม่ ไม่มีพี่น้อง ไม่มีญาติ ไม่มีเพื่อนแท้สักคนที่ตามหาเธอ
จริงจังบ้างหรือ มันเป็นไปได้อย่างไรในเมืองใหญ่เช่นนี้ ที่มีหลายล้านคนอาศัย
อยู่ ตลอดทั้งมีเครื่องมือสื่อสารนานาชนิด ที่หญิงสาวคนหนึ่งที่ไม่ใช่บุคคลระดับ
ข่าวดนง ที่เมื่อหายตัวไปจะไม่มีใครใส่ใจเสาะตามหา จึงไม่มีใครทราบว่าเธอได้
ตายไปแล้วก่อนหน้านั้น

แม้จะเป็นเรื่องผิดธรรมชาติที่สุด แต่เป็นตัวอย่างของเรื่องที่ได้เกิดขึ้น
จริง ทุกวันนี้ผู้คนจำนวนมากมายเหลือเกินที่กำลังเจ็บปวดจากความโดดเดี่ยว
ในปี ค.ศ. 2016 นิตยสาร “นิวยอร์ก ไทม์” ได้ลงบทความชื่อว่า “นักสำรวจได้

เผชิญหน้ากับโรคระบาดแห่งความหอยเหงา” ปัญหานี้เป็นเรื่องจริง

จากจุดเริ่มต้น เราในฐานะมนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมาให้อยู่กันตามลำพัง จากยุคสวนเอเดนเป็นต้นมา เรามีชีวิตอยู่ด้วยการมีความสัมพันธ์กับมนุษย์คนอื่นในความใกล้ชิดระดับหนึ่ง แน่نون เมื่อความบาปได้คืบคลานเข้ามา ความสัมพันธ์ก็ได้บิดเบี้ยวไปบ้าง สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังคำถามเรื่องของ “ความเป็นมิตร” (companionship) และ “ความโดดเดี่ยว” (loneliness) ในหลายช่วงของชีวิต ซึ่งบางที่เราทั้งปวงในบางครั้งต้องพานพบ ถ้าไม่ ก็นับว่าคุณเป็นคนโชคดีมาก

วันอาทิตย์

ความเป็นมิตร

Companionship

อ่านพระธรรมปัญญาจารย์ 4:9-12 ข้อพระคัมภีร์ตรงนี้ให้แนวคิดบนพื้นฐานอะไร มีหลักการอะไรที่พูดถึงโดยทั่วไป

มีน้อยคนจริงๆ ที่สามารถอยู่ตามลำพังตลอดเวลา แม้ว่าเราจะเป็นคนชอบอยู่ หรือชอบทำอะไรๆ คนเดียว ไม่ช้าก็เร็ว เราไม่เพียงต้องการผูกมิตรกับใครบางคน แต่อาจต้องการความช่วยเหลือจากหลายคน โดยเฉพาะในเวลาที่ต้องการ ที่จริงแล้ว เราถูกสร้างให้เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน เพื่อมิตรสัมพันธ์ มีสมาชิกครอบครัวใกล้ชิด ซึ่งสามารถให้การสนับสนุน ให้การปลอบประโลม ให้การส่งเสริม โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีความต้องการ

น่าเสียดายอย่างยิ่ง ที่มีบางคนในโบสถ์ของเรา ในสถานที่ที่เราทำงาน ในชุมชน ณ สถานที่ที่เราอาศัยอยู่เมื่อเวลาที่มีความจำเป็น พวกเขาไม่ทราบจะหันหน้าไปพึ่งใคร ไม่ใช่เฉพาะช่วงที่ต้องการ แม้แต่เพื่อนสนิทจะสนทนาปรับทุกข์ก็ไม่มี ตอนสุดท้ายของวัน ความรู้สึกโดดเดี่ยวอาจแทรกเข้ามาเวลาใดก็ได้ ชายโสดอายุมากคนหนึ่งเล่าถึงความโดดเดี่ยวกับเพื่อนๆ ว่า “วันที่เหงาใจที่สุดสำหรับผม คือวันอาทิตย์ ระหว่างสัปดาห์ผมแหวดล้อมด้วยเพื่อนร่วมงาน วันสะบาโตผมพบพี่น้องแห่งความเชื่อหลายคนที่โบสถ์ แต่ในวันอาทิตย์ผมอยู่ในห้องพักของผมคนเดียวทั้งวัน”

มีหลักการอะไรที่เราทั้งหลายสามารถเรียนรู้ได้จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี โดยเฉพาอย่างยิ่ง เมื่อเราต้องผ่านช่วงเวลาแห่งความเปล่าเปลี่ยว *ยอห์น 16:32, 33; ฟิลิปปี 4:11-13*

ถูกแล้ว ในฐานะคริสเตียนเราไม่เพียงมีความจริงของพระเจ้า แต่เป็นความจริงที่เราสามารถมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้ และโดยแท้จริงเราสามารถรับเอาการปลอบหนุนจากความใกล้ชิดพระองค์ทรงให้กับเรา แต่ความใกล้ชิดกับพระเจ้าของอาดัมในสวนเอเดน ไม่ได้ทำให้พระเจ้าหยุดจากการตรัสว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น” (ปฐมกาล 2:18) นี่แสดงว่าทรงรู้จักอาดัม แม้เขาจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในโลกที่ยังไม่ได้รับความเสียหายจากความบาป แต่มนุษย์ยังต้องการ “ความเป็นมิตร” (companionship) มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เราทั้งหลายต่างต้องการมิตรภาพที่ใกล้ชิดเช่นกัน

เราจำเป็นต้องใช้ความระมัดระวังจากการที่กักตัวว่าผู้คนมากมายที่อยู่แวดล้อมคนหนึ่งย่อมจะไม่รู้สึกละโดดเดี่ยว เพราะคนโดดเดี่ยวที่สุดบางคนอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ณ ที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์ต่อกันและกันกับคนหมู่มาก การที่มีคนอื่นอยู่แวดล้อมไม่ได้หมายความว่า คนหนึ่งไม่อาจรู้สึกหงอยเหงา และรู้สึกว่าคุณเป็นคนแปลกหน้าได้ แต่คนเช่นนี้แหละอาจต้องการมิตรภาพแห่งความใกล้ชิดมากที่สุด

ไม่เป็นการง่ายเสมอไปที่จะทราบว่ใครบ้างรู้สึกโดดเดี่ยว คิดว่าคุณเป็นคนแปลกหน้า ไม่ได้รับการยอมรับ หรือเพียงแต่รู้สึกเจ็บปวดและต้องการใครสักคนมาเข้าใจ และยอมรับ หรืออาจไม่รู้สึกลงใจสักเท่าไรเพียงต้องการใครมาพูดคุยด้วย คุณจะเป็นคนริเริ่มก้าวเข้าไปหาเขาหรือเธอก่อน และมีความรู้สึกรับรู้ไว้ว่าใครต้องการมิตรภาพ

วันจันทร์

ชีวิตที่ไม่แต่งงาน

The Unmarried Life

หญิงสาวคนหนึ่งสาธยายกับใครๆ ถึงข้อได้เปรียบของผู้ไม่แต่งงานว่า: “ฉันมีโอกาสไปรับใช้พระเจ้าในท้องถิ่นสองรอบ และฉันได้ตอบรับโอกาส

ดังกล่าวโดยไม่มีการลังเลใดๆ” คนหนึ่งที่แต่งงานมีครอบครัว อาจจะต้องใช้เวลามากกว่า ก่อนที่จะตัดสินใจ เพราะพันธกิจที่เธอหรือเขาจะรับทำหมายถึงสามีหรือภรรยา หรือแม้แต่ลูกจะต้องมีส่วนร่วมด้วย

สอดคล้องกับอัครทูตเปาโล มีเหตุผลคืออะไรบ้าง สำหรับคนหนึ่งจะคล่องความเป็นโสดไว้ (1 โครินธ์ 7:25-34)

คนส่วนใหญ่คิดว่า การแต่งงานหรือเข้าสู่พิธีสมรสเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขา พระองค์ไม่ได้ตรัสหรือว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น” กระนั้น เรามีตัวอย่างหลากหลายในพระคัมภีร์ ที่บันทึกเรื่องราวของผู้ไม่แต่งงาน รวมทั้งตัวอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดคือ พระเยซูคริสต์

ท่านผู้เผยพระวจนะ “เยเรมีย์” ได้รับคำสั่งไม่ให้แต่งงาน (เยเรมีย์ 16:1-3) นั่นเป็นการพิพากษาในสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ เราไม่ทราบว่าจะข้อเข้มนวดนั้นได้รับการยกออกไปหรือเปล่า แต่ที่เราเห็นชัดเจนคือ ท่านเยเรมีย์เป็นผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง ทั้งๆ ที่ท่านเป็นคนโสด

เช่นกัน สถานะในชีวิตสมรสของท่านดูเหมือนจะไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญนัก แม้ว่าภรรยาของท่านจะตายไปอย่างปัจจุบันทันด่วน ท่านไม่ได้รับอนุญาตให้ไต่กรแสไร่ไถ่ทุกซ์ แต่ให้ดำเนินพันธกิจต่อเนื่องตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามอบหมายให้ท่านทำ (เอเสเคียล 24:15-18) ท่านผู้เผยพระวจนะโฮเซยา มีประสบการณ์ครอบครัวบ้านแตกสาแหรกขาด แต่ยังสามารถดำเนินพันธกิจต่อเนื่อง ขณะที่เรื่องของผู้เผยพระวจนะท่านนี้ดูแปลกสำหรับเรา พระเจ้าตรัสสั่งท่านให้แต่งงานกับหญิงโสเภณี ผู้ที่พระองค์ทรงทราบว่าผลจะจากท่านโฮเซยาไปสู่ผู้อ้อมอกชายอื่น (โฮเซยา บทที่ 1-3) เมื่อมองย้อนหลัง เราสามารถมองเห็นว่า พระเจ้าพยายามจะสาริตถึงผู้ที่มีความรักข้างเดียว เพื่อให้ชนอิสราเอลมองเห็นว่าพระองค์ทรงรักพวกเขา ทั้งๆ ที่พวกเขาไม่รักพระองค์ตอบ พระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายในลักษณะเดียวกัน แต่สำหรับท่านโฮเซยาท่านจะต้องเจ็บปวดรวดร้าว ที่ท่านต้องเป็นตัวอย่างบุคคลเป็นๆ ของบทเรียน

ในแต่ละตัวอย่าง สถานการณ์สมรสไม่ใช่จุดเน้นของประเด็น พระเจ้าทรงสนพระทัยในความสัตย์ซื่อของความรัก ความบริสุทธิ์จริงใจของบุคคล (person's integrity) และความสามารถที่จะพูดได้ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาพูด เราจำเป็นต้องแน่ใจว่าชีวิตของเราได้รับการนิยามจากเงื่อนไขว่าเราจะแต่งงานหรือไม่ก็ตาม มีหลายเสียงบอกเราในปัจจุบันว่า “ถ้าเราไม่แต่งงานเราก็ไม่สมบูรณ์แบบ” อัครทูตเปาโลสนองต่อคำกล่าวนี้ว่า “อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้” แต่เป็นว่า “ให้ถวายตัวของท่านแต่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับพระเจ้า” (โรม 12:1, 2)

มีแนวปฏิบัติอะไรที่คุณสามารถนำไปปรับใช้ได้ สำหรับผู้แต่งงานแล้ว ทั้งสมาชิกโบสถ์และที่ไม่ใช่สมาชิกโบสถ์

วันอังคาร

เมื่อการสมรสสิ้นสุด

When a Marriage Ends

ในกระบวนการความบาปทั้งหมดที่นำความหายนะมาสู่มนุษยชาติ ยกเว้นในเรื่องการเจ็บป่วยฝ่ายร่างกายและความตาย มีการเผชิญหน้าอะไรที่หนักหน่วงกว่าความหายนะอันเป็นผลลัพธ์มาจากความบาปของครอบครัวอีกหรือ มันเกือบจะเท่ากับวลีของคำพูดที่ว่า “ความผิดปกติของการปฏิบัติหน้าที่ของระบบครอบครัวที่มากเกินไปจนความจำเป็น” มีอะไรคือที่ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัว...ไม่มากก็น้อย

นอกเหนือจากความตาย หนึ่งในสิ่งที่ยากที่สุดของหลายสิ่ง ที่ครอบครัวหนึ่งอาจต้องเผชิญคือ “การหย่าร้าง” ผู้คนมากมายต้องผ่านประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวนี้ ประดุจพวกเขาได้ฟังระดับเสียงของกลุ่มตัวโน้ตที่บีบอารมณ์ที่สุด อาจเป็นไปได้ว่าสิ่งแรก และธรรมดาที่สุดคือความเศร้าโศก ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล และอาการด้านลบนี้อาจมีหลายระดับ และอาจยืดเยื้อไปหลายเดือน หรือเป็นปีๆ บางคนอาจมีประสบการณ์ของความกลัวว่าตัวเองจะทนไม่ไหว บางคนอาจต้องผ่านช่วงของความหดหู่ และความกดดันที่หนักหน่วง ซึ่งอาจมีความโกรธสลับเข้ามาเป็นพักๆ ถูกแล้ว อาจสิ้นสุดลงที่ความรู้สึกโดดเดี่ยว

มีหลักการกว้าง ๆ อะไร ที่เชื่อมโยงกับการหย่าร้าง เราสามารถรวบรวมจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ได้ใหม่ *มาลาคี 2:16; มัทธีว 5:31, 32; 19:8; 1 โครินธ์ 7:11-13*

“โบสถ์เป็นหน่วยงานแห่งการไถ่ให้รอดของพระคริสต์ เพื่อรับใช้สมาชิกโบสถ์ในความต้องการทั้งหมดของพวกเขา และทั้งให้การเลี้ยงดูฝ่ายจิตวิญญาณแก่ทุกคน เพื่อให้ทุกคนเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในประสบการณ์คริสเตียน นี่เป็นเรื่องจริงโดยเฉพาะเมื่อสมาชิกเผชิญกับตัดสินใจที่มีผลต่อการใช้ชีวิตยาวนานอย่างกรณีของการแต่งงาน และความกดดันอันเนื่องมาจากความคิดเรื่องการหย่าร้าง เมื่อเห็นสามภรรยาผู้ใดมีความเสี่ยงต่อวิกฤตการณ์นี้ ก็จะต้องใช้ความพยายามทุกระดับโดยคู่สมรส และพี่น้องแห่งความเชื่อในโบสถ์ หรือครอบครัวจะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา ด้วยการนำพวกเขาสู่การปรองดองกัน (reconciliation) เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการ การเยียวยาบาดแผลความสัมพันธ์ให้กลับคืนสู่สภาพเดิมของพระเจ้า (โฮเซยา 3:1-3; 1 โครินธ์ 7:10, 11; 13:4-7; กาลาเทีย 6:1)

“แนวปฏิบัติที่ได้ผลจากการวิจัยใด ที่สามารถให้การช่วยเหลือสมาชิกในการพัฒนาให้บ้านคริสเตียนเกิดความเข้มแข็ง จะหาหรือขอได้จากสำนักงานคริสตจักร แหล่งข้อมูลนี้รวมถึง: (1) รายงาน และการปรับตัวสำหรับคู่หมั้นจนถึงคู่สมรส (2) รายงาน และคำสอนสู่การปฏิบัติตนสำหรับคู่สมรส พร้อมกับครอบครัวของทั้งสองฝ่าย และ (3) รายงานสำหรับการสนับสนุนครอบครัวที่มีรอยร้าว และบุคคลที่หย่าร้าง” (หนังสือคู่มือโบสถ์ของคริสตจักรเซเวนธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีส ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 19 (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2016), หน้า 161)

อะไรคือวิธีแก้ปัญหาโดยไม่ตัดสินว่าใครผิด (*nonjudgmental ways*) ที่คุณสามารถนำมาใช้ เพื่อช่วยคนให้ก้าวผ่านการหย่าร้างไปได้

ใครคนหนึ่งถามคำถาม: มีความแตกต่างอะไรระหว่างมนุษย์ และไก่เกี่ยวกับเรื่องความตาย คำตอบคือ มนุษย์ไม่เหมือนไก่ แม้เมื่อไก่ตาย คนเราก็ตายเหมือนกัน มนุษย์ทราบว่ามันหนึ่งเราจะตาย แต่ไก่ไม่รู้ และการที่มนุษย์รู้ตัวถึง “วันหนึ่งเราจะตาย” (impending death) ความตายคุกคามอยู่เงิบๆ หรือความตายแขวนอยู่ เราไม่สามารถผ่านไปได้นี้เป็นผลกระทบยิ่งใหญ่ของการเรามีชีวิตอยู่ในขณะนี้

อย่างที่เราทราบ ความสัมพันธ์ทั้งหมด รวมถึงชีวิตสมรส ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ว่าสามี ภรรยาแม่ผูกพันใกล้ชิดกันแค่ไหน ไม่ว่าความรักจะยิ่งใหญ่เพียงใด หรือมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง ได้ใช้ชีวิตร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันมา จนวัยชราก็ตาม แต่คู่สามีภรรยาทุกคู่ทราบว่าไม่ช้า ก็เร็วความตายจะมาถึง (ยกเว้นพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สองขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ ก็ไม่ต้องพบกับความตาย) เมื่อความตายเกิดขึ้น ความสัมพันธ์ ความผูกพันทุกอย่างหยุดลง สิ่งนี้เป็นชะตาชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่ความบาปแรกได้เข้ามา และจะเป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าคนใดในสองคน อาดัมหรือเอวา ใครตายก่อน แต่มันจะต้องเป็นความเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเฉพะอย่างยิ่ง “ความตาย” ไม่เคยเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตตั้งแต่เริ่มต้นอย่างที่เราได้เห็นในบนเรียนก่อนหน้านี้ ความตายของไบเบิลเพียงไบเบิลเดียวทำให้คู่สามีภรรยารู้สึกเศร้าใจ จะมีใครจินตนาการได้ว่าพวกเขาจะรู้สึกโศกเศร้าเปล่าเปลี่ยวใจเพียงใดเมื่อคู่ชีวิตได้ตายจากไป

ปัญญาของปัจจุบันในเวลานี้คือ เราต่างชินกับการเห็นคนตาย เราจึงถือว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา แต่พระเจ้าไม่เคยวางแผนให้เป็นประสบการณ์ของมนุษย์ ดังนั้นแม้จนบัดนี้ เราดิ้นรนต่อสู้ให้อยู่รอดนานที่สุด ทั้งพยายามหาเหตุผลเพื่อจะแก้ไข แต่เราไม่สามารถทำได้

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความตาย และผู้คนที่ดิ้นรนต่อสู้กับเรื่องนี้จริงจังกเพียงใด (อิสยาห์ 57:1; วิวรณ์ 21:4;

1 เรสเสโลนิกา 4:17, 18; มัทธิว 5:4; 2 ซามูเอล 18:33; ปฐมกาล 37:34)

ไม่มีคำถาม:ไม่เพียงเราเท่านั้น แต่เราทั้งมวลต้องพบกับความเป็นจริงแห่งความตายของเราเอง เราเผชิญกับความจริงเรื่องการตายของคนอื่นๆ ด้วย ของบุคคลที่เรารัก หรือแม้แต่ของคู่ชีวิตที่เรารักสุดๆ จะว่าไปไม่ช้าก็เร็ว จำนวนมากของพวกเราจะต้องพบกับเวลา หรือฤดูกาลแห่งความโดดเดี่ยว ซึ่งความตายนำมาให้เรา บุคคลอื่นๆ ก็เช่นกัน เป็นเรื่องยาก เป็นความเจ็บปวด ในช่วงเวลาเช่นนั้นเท่าที่สามารถทำได้ และบ่อยครั้งเราจะต้องทำ คือการอธิษฐานอ้างพระสัญญาของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้นในโลกแห่งความบาปใบนี้ ความทุกข์ยากลำบากและความตาย ไม่มีทางใดที่เราจะหลีกเลี่ยง

คริสตจักรของคุณสามารถช่วยผู้ที่กำลังเป็นทุกข์เศร้าโศก และรู้สึกโดดเดี่ยว เนื่องจากความตายของบุคคลที่รักของพวกเขาได้อย่างไร

วันหยุดหีบศักดิ์

ความเป็นโสดด้านจิตวิญญาณ

Spiritually Single

ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ “นาตาลี” แต่งงานกับชายคนรัก และอยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุขมาเจ็ดปี วันหนึ่งนาตาลีได้รับการเชิญจากเพื่อน ให้ไปฟังข่าวสารพระกิตติคุณ ที่ผู้ประกาศท่านหนึ่งได้จัดให้มีขึ้นในโบสถ์เซเวนธ์เดย์-แอ็ดเวนตีส์ท้องถิ่น หลังจากการรับฟังหลายคืน นาตาลีเชื่อว่าสิ่งที่เธอได้ยินเป็นพระวจนะของพระเจ้า จึงศึกษาพระคัมภีร์กับศิษยาภิบาลเพิ่มเติม ไม่นานต่อมาก็ได้อุทิศถวายชีวิตจิตใจแด่พระเยซู และรับบัพติศมา นาตาลีมีประสบการณ์ “การบังเกิดใหม่” แม้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมานี้สามี และบิดามารดาของเธอจะพากันต่อต้าน รวมทั้งญาติในครอบครัวของสามีบางคน อย่างไรก็ตามเพื่อนบ้านที่สนิทคนหนึ่งของนาตาลีได้ไปร่วมกับคริสตจักรแอ็ดเวนตีส์ด้วย นาตาลีพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้สอดคล้องประสานกับความเชื่อใหม่ของเธอ

อย่างที่คุณหนึ่งจะจินตนาการได้ นานาตีต้องพบกับความกดดันให้ถอยกลับไปเชื่อเหมือนเดิม บุคคลที่สร้างความหนักใจให้นานาตีที่สุดคือสามีของเธอเอง ผู้พูดจาต่อต้าน โดยเฉพาะสิ่งที่เขาพูดว่า “ผมเข้าพิธีสมรสกับคุณและจดทะเบียนสมรส ตอนนี้อยู่เป็นบุคคลใหม่ทั้งตัว แต่ผมอยากได้ภรรยาคนเดิมกลับคืนมา”

นับถึงเวลานี้เป็นเวลาหลายปี ที่นานาตีพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อ ดังนั้นแม้นานาตีจะแต่งงานมีครอบครัวแล้ว แต่เราอาจเรียกได้ว่าเธอ “เป็นหญิงโสดฝ่ายจิตวิญญาณ”

มีถ้อยคำหนุนใจอะไร ที่เราพบในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ สำหรับผู้ที่อาจรู้สึกว่าเป็นชายโสด หรือหญิงโสด ฝ่ายจิตวิญญาณ (อิสยาห์ 54:5; โยเซยา 2:19, 20; สดุดี 72:12)

มองไปทั่วโลก มีบุคคลเช่น “นานาตี” อยู่ตามโบสถ์ต่างๆ ของเราทั่วไป ผู้คนเหล่านี้ ไม่ว่าจะกลายเป็นชายหรือเป็นหญิง พวกเขาแต่งงานแล้ว และไปนั้สการที่โบสถ์ตามลำพัง หรือกับลูกๆ เท่านั้น พวกเขาอาจแต่งงานกับสามี หรือภรรยาที่มีความเชื่อแตกต่างกันออกไป (คริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่งที่นั้สการในวันอาทิตย์) หรือมีความเชื่ออื่นนอกจากเป็นคริสเตียน หรือมีบ้างเหมือนกันตอนที่แต่งงานทั้งสามีภรรยาเป็นสมาชิกคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส แต่ในเวลาต่อมาคนหนึ่งได้ออกจากโบสถ์ไปไม่มานั้สการ หรือแม้แต่มีทำที่เป็นศัตรูต่อความเชื่อ สามี หรือภรรยา ของคนเหล่านี้มานั้สการที่โบสถ์ตามลำพัง และอาจรับประทานอาหารเที่ยงหลังโบสถ์เล็ก และอาจเข้าร่วมในกิจกรรมในโบสถ์ต่อ หรือไปร่วมกิจกรรมการประกาศนอกโบสถ์ พวกเขาหรือเธออาจให้การสนับสนุนด้านการเงิน (เงินถวาย หรือการบริจาคอื่นๆ) บ้าง แต่อาจไม่เต็มที เพราะเขาหรือเธอเพียงลำพังคนเดียว ดังนั้นแม้เขาหรือเธอจะแต่งงานแต่ในด้านจิตวิญญาณพวกเขาอาจรู้สึกเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ

อาจเป็นไปได้ว่าตลอดทุกวันสะบาโตหรือเป็นครั้งคราว ที่เราได้พบบุคคลประเภทนี้ในโบสถ์ และพวกเขาต้องการความเป็นเพื่อน ต้องการความรัก และการสนับสนุนจากเราเป็นพิเศษ

มีแนวปฏิบัติอะไรบ้าง ที่เราสามารถทำเป็นการส่วนตัว หรือในนามครอบครัวโบสถ์ เพื่อช่วยส่งเสริมชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของ “คนโสดฝ่ายจิตวิญญาณ” ที่อยู่ท่ามกลางพวกเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ช่วงกลางเวลาการทำงานอย่างแข็งขันของชีวิต ท่านเอโนครักษาความสัมพันธ์กับพระเจ้าไว้อย่างมั่นคง ยิ่งท่านเอโนคมุ่งมานะทำงานหนัก ท่านยิ่งอธิษฐานอย่างร้อนรน มีเป็นช่วงๆ ท่านปลีกตัวจากสังคมแวดล้อมออกไปอยู่ในสถานที่สงบเงียบตามลำพัง เพื่อการไตร่ตรองและสนทนากับพระเจ้า หลังจากนั้นท่านกลับมาทำงานท่ามกลางผู้คน ด้วยการมุ่งทำสิ่งที่เกิดประโยชน์ด้วยการวางตัวเป็นแบบอย่าง และประกาศสั่งสอนประชาชน เวลาผ่านท่านไป อีกช่วงหนึ่ง ท่านเอโนครู้สึกหิว และกระหายความรู้ ความเข้าใจอันแสนล้ำลึก ซึ่งพระผู้สร้างองค์เดียวสามารถจะประทานให้ได้ ท่านเอโนคจะย้อนกลับไปยังสถานที่เงียบสงบอีก ทำเช่นนี้สลับกันไป ทุกครั้งเมื่อท่านกลับออกมาจากการสื่อสารกับพระผู้สร้าง ท่านเอโนคสะท้อนพระฉายาของพระเจ้าออกมา ใบหน้าของท่านแผ่รัศมีอันบริสุทธิ์ (face was radiant with holy light) ประดุจพระรัศมีที่ฉายออกพระพักตร์ของพระเยซู จนแม้เหล่าผู้ไม่ศรัทธาในพระเจ้า เมื่อมองดูใบหน้าของท่านเอโนค ยังรู้สึกเกรงขาม และประทับใจยิ่ง” (เอลเลน-จี. ไวท์, Gospel Workers, หน้า 52)

แม้ว่าเรื่องของท่านเอโนคตรงนี้จะให้การหนุนใจ ซึ่งเป็นการเผยวิถีอันทรงพลังอำนาจ สำหรับผู้ที่เลือกจัดสรรเวลาแยกตัวไปอยู่ยังที่สงบเงียบตามลำพัง เพื่อไตร่ตรองและสนทนากับพระผู้เป็นเจ้า มีหลายคนไม่ต้องการอยู่ ณ สถานที่เช่นนั้นตามลำพัง แต่ความจริงมีว่าการใช้เวลา “เข้าใกล้ชิดสื่อสารแบ่งปันความคิดความรู้สึก” (communion) ยังจะเกิดความปิติในจิตวิญญาณเสมอสำหรับผู้ใช้เวลาดังกล่าวเสมอ บางครั้งมนุษย์เราโหยหา “ความสัมพันธ์ใกล้ชิด” (companionship) และ “ความผูกพัน” (fellowship) ซึ่งกันและกัน สิ่งนี้สำคัญมากเพียงใดกับเราในฐานะเป็นคริสตจักรที่จะเข้าถึงคนที่อาจนั่งอยู่เคียงข้างเราในแต่ละวันสะบาโต ซึ่งคนเหล่านั้นกำลังเดินผ่านฤดูกาล

แห่งความโดดเดี่ยวอันน่าสะพรึงกลัว และในเวลาเดียวกัน หากคุณต้องผ่านช่วงเวลาเช่นนั้นตามลำพัง จงมองหาใครบางคนที่คุณรู้สึกว่าคุณสามารถไว้วางใจได้ในโบสถ์ (หรือที่อื่นใด) และบอกให้เขาหรือพวกเขาทราบ มีหลายคนผู้มีความทุกข์หนัก เราอาจจะคาดได้ว่า เขาหรือเธอไม่อาจบอกใครได้ จนเวลาแห่งความทุกข์ระทม และแสนโดดเดี่ยวได้ผ่านไป เป็นการง่ายที่อย่างน้อยสำหรับใครบางคนที่จะซ่อนใบหน้าของเขาหรือเธอไว้เบื้องหลังหน้าต่าง

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. โบนัสที่องค์กรของคุณสามารถเรียนรู้ที่จะมีความรู้ไว้ ต่อความต้องการของผู้รู้สึกโดดเดี่ยวซึ่ง อยู่ท่ามกลางพวกคุณอย่างไร
2. “ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเนื่องจากความขัดสน เพราะข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะพอใจในสภาพที่เป็นอยู่” (ฟิลิปปี 4:11) อ่านและพิจารณาบริบทของถ้อยคำ ของอัครทูตเปาโลตรงนี้ เราสามารถเรียนรู้ที่จะประยุกต์ใช้ถ้อยคำเหล่านี้สำหรับเราเองได้อย่างไร ในเวลาเดียวกัน เหตุใดเราต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในการที่เราจะยกข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ รวมทั้งข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ก่อน และหลังตรงนี้ขึ้น มาอ้างอิงให้ผู้ที่กำลังรู้สึกเจ็บปวดฟัง...อย่างไร
3. ในชั้น อภิปรายเกี่ยวกับเวลาที่ตนเองได้ประสบ กว่าที่จะผ่านพ้น ช่วงเวลาที่โดดเดี่ยวสุด ๆ มาได้ มีอะไรทำให้คุณรู้สึกเจ็บปวด คุณได้เรียนรู้อะไรที่อาจช่วยคนอื่นได้

บทที่ 5

ถ้อยคำแห่งปัญญาสำหรับครอบครัว

Wise Words for Families

วันที่ 27 เมษายน - 3 พฤษภาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สุภาษิต 5:3-14; มัทธิว 19:5; 1 โครินธ์ 7:3, 4;

สุภาษิต 13:22; 14:26; 17:22; 23:13; 31:10-31

ข้อควรจำ

“จงวางใจในพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น”
(สุภาษิต 3:5, 6)

ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใดของชีวิตในปัจจุบัน เราทั้งมวล แน่แน่นอนว่าก่อกำเนิดจากมารดาและบิดา ไม่ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองจะเป็นประเภทใด เพราะหากมีปัญญา เราจะได้รับผลกระทบหลังจากการเกิดมา หรือจะกล่าวไป มีบางคนแทนที่จะมีพี่น้องสายโลหิต หรือใช้ชีวิตอยู่กับเครือญาติ พวกเขาไม่เคยมีครอบครัวของพวกเขาเอง นอกจากบุคคลที่เลี้ยงดูเขามาจนเติบโต

ไม่ว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นอย่างไรและเป็นช่วงใดของชีวิต พระธรรมสุภาษิตมีถ้อยคำแห่งปัญญา ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของครอบครัว เพื่อประยุกต์ใช้ในบ้านของเราได้ หนึ่งในบทสุภาษิตนั้นเป็นดุจเอกสารสำหรับครอบครัว เป็นกุญแจการดำเนินชีวิตตามวิถีของพระเจ้า ที่บิดามารดาหยิบยื่นต่อให้กับเด็ก เปรียบดังบิดามารดาได้เขียนจดหมายให้คำแนะนำแก่บุตร

ชาย-หญิงที่จากครอบครัวไปอยู่ในหอพักตามลำพังขณะเรียนในระดับอุดมศึกษา พวกเขาอาจได้แยกจากครอบครัวไปอยู่ตามลำพังครั้งแรก หรือไม่พวกเขาได้งานในพื้นที่ห่างไกลจากบ้านและใช้ชีวิตตามลำพัง ดังนั้นบทสุภาษิตเป็นคำกล่าวของบิดาส่งถึงบุตร: “ลูกเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าทิ้งคำสอนของแม่เจ้า” (สุภาษิต 1:8) เฉลยธรรมบัญญัติสั่งย้ำให้บิดามารดาแบ่งปันความเชื่อมั่นในพระเจ้าของพวกเขา กับลูกหลานซึ่งเป็นคนรุ่นอายุต่อไป นี่คือการมรดกของพระธรรมสุภาษิต ซึ่งเป็นเสียงเรียกของพระบิดาแห่งสวรรค์ที่กำลังเรียกให้เราเรียนรู้

วันอาทิตย์

รักสตรีที่ถูกต้อง

Love the Right Woman

เขียนรายการออกเป็นข้อ ๆ ถึงปัญหา และผลลัพธ์ที่ตามมาอันเนื่องมาจากการมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวก่อนการสมรส รวมทั้งการมีความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ใช่คู่ของตนเอง ตามที่พระธรรมสุภาษิตกล่าวพรรณนาในสุภาษิต 5:3-14

บุคคลที่ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะรักษาความบริสุทธิ์ไว้ (ถ้ายังไม่แต่งงาน) และรักษาไว้ซึ่งความรักใคร่ลึกซึ้ง (ถ้าแต่งงานแล้ว) และมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยความรักกับคู่สมรสคนเดียว พระธรรมสุภาษิตกล่าวสอนโดยตรงกับผู้ชาย แต่แนวคิดอันเดียวกันเกี่ยวโยงไปถึงผู้หญิงด้วย ซึ่งได้กล่าวแสดงออกในพระธรรมเพลงซาโลมอน (เพลงซาโลมอน 4:12-15) ความดึงดูดในความรักที่ผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมจะต้องนำไปซึ่งกับผลลัพธ์อันน่ากลัวแห่งความบาป การมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวโดยปราศจากความรับผิดชอบ เป็นสิ่งที่ห่างไกลกับความรักสนิทสนมของแท้ มีไม่น้อยใช้เสน่ห์ของร่างกายและการแต่งกาย ใช้วัตถุมีค่า และอารมณ์ปรนเปรอตามอำเภอใจ สิ่งสำคัญที่สุดคือ คนหนึ่งจะต้องตอบคำถามของพระเจ้าสำหรับการเลือกที่เขาได้ทำสำหรับชีวิต

ความรักใคร่และความสัมพันธ์ทางเพศ เป็นของประทานยิ่งใหญ่ที่สุดที่ทรงประทานให้มวลมนุษย เป็นสิทธิพิเศษที่ทรงประทานให้กับคู่สมรสเท่านั้น

(มัทธิว 19:5; 1 โครินธ์ 7:3, 4; ฮีบรู 13:4) พระธรรมสุภาสิตจินตนาการถึงน้ำหล่อเลี้ยงอันสมบูรณ์ เพื่อพรรณนาถึงสัญลักษณ์อันละเอียดอ่อนในความรื่นรมย์ และความพึงพอใจของคู่สมรสซึ่งต่างได้รับจากความรัก ซึ่งสิ่งนี้แตกต่างอย่างยิ่งเมื่อเปรียบกับการสูญเสียอันเป็นผลลัพธ์มาจากความไม่สัตย์ซื่อ ดังถ้อยคำซึ่งแสดงออกในพระธรรมสุภาสิตว่า “จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และจงเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น” (สุภาสิต 5:18) ซึ่งบ่งชี้ว่าแม้คู่ชีวิตทั้งสองอายุจะล่วงโรยสู่วัยชราด้วยกัน คำสัญญาที่จะร่วมทุกข์สุขกันจะดำเนินเข้มแข็งต่อไป กล่าวคือสามีจะมองดูภรรยา “เหมือนนางกวางที่น่ารัก และเหมือนแม่เลี้ยงผาที่งามสง่า จงให้ถิ่นของภรรยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา” (สุภาสิต 5:19) โดยเสน่ห์แห่งภรรยาของตน

ในสภาพการล้มลงในความบาปของมนุษย์ สัญชาติญาณทางเพศสามารถล่องลอยให้บุคคลหลงไปจากการออกแบบของพระเจ้าสำหรับความสุขจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศอันถูกต้อง อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์มีอำนาจเหตุผล และการเลือก การทดลองเหล่านี้ หากเราไม่พยายามจะยับยั้งไว้ มันสามารถไหลบ่า (overwhelm) ท่วมเราได้ การยึดมั่นในการออกแบบของพระเจ้าสำหรับการมีเพศสัมพันธ์กับคู่สมรส จะปกป้องเราจากการพัฒนาสู่ความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นบาปได้ การเลือกดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่ออันยาวนานต่อการวางแผนของพระเจ้าสำหรับความสัมพันธ์ทางเพศของคู่สมรสเท่านั้น จึงนับเป็นความฉลาดมองการณ์ไกล (prudent) ของคู่สมรส อันนำไปสู่การได้รับรางวัลอันอุดมเหลือล้นจากพระเจ้า

ถ้าคุณรู้จักใครที่กำลังดิ้นรนต่อสู้กับการทดลองให้หมกมุ่นในเรื่องเพศสัมพันธ์อันไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจทำลายชีวิตสมรสได้ มีคำปรึกษาอะไรที่คุณจะให้แก่บุคคลผู้นั้น

วันจันทร์

การเรียกบิดาทั้งหลาย

A Call to Fathers

ข้อสังเกต คุณสมบัติในอุปนิสัยของผู้เป็นบิดาทั้งหลายพรรณนาในพระธรรมสุภาสิต สามารถนำไปสู่ผลลัพธ์อันดีงามสำหรับลูกหลานของ

พวกเขายาวนาน: (สุภาษิต 13:22; 27:23, 24; สุภาษิต 14:26; สุภาษิต 15:1, 18; 16:32; สุภาษิต 15:27; สุภาษิต 29:17)

อุปนิสัยของเหล่าผู้เป็นบิดาถ่ายทอดโดยตรงไปสู่เด็ก ๆ ของพวกเขา ซึ่งเป็นจุดมรดกตกทอดยังพวกเขา เด็ก ๆ ต่างมองไปยังผู้เป็นบิดาของพวกเขา เพื่อรับการสนับสนุน ความรัก การทุ่มเท การแนะนำทาง และการหล่อหลอมรูปแบบ พระธรรมสุภาษิตกล่าวชมเชย ยกย่องเหล่าผู้เป็นบิดา ผู้สามารถไว้วางใจในการจัดหา และเป็นผู้จัดการในทรัพย์สินของครอบครัว ยังมีบิดาจำนวนไม่น้อยเป็น “คนที่ทะเลาะหาทำไรก็ทำให้ครอบครัวของตนลำบาก แต่คนที่เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่” (สุภาษิต 15:27) ผู้เป็นบิดาจะต้องได้รับการเตือนให้ถือเอาครอบครัวเป็นหนึ่งในใช้ธุรกิจการงาน ผู้เป็นบิดาในรูปแบบของพระเจ้าจะต้องมีความอดกลั้นอดทน ควบคุมอารมณ์ของพวกเขาเองได้ พวกเขาต้องรับรู้ว่าเด็ก ๆ ต้องฟังพวกเขา ดังนั้นต้องระมัดระวังไม่ทำให้สิทธิอำนาจอันเล็กน้อยของพวกเขาถูกใช้ไปในทางที่ผิด สิ่งสำคัญที่บิดาผู้อุทิศถวายตัวแล้วต้องติดตามพระเจ้า ยืนดีอยู่ภายใต้การควบคุมโดยความรัก และการสอนแห่งพระวจนะของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะสามารถนำย่างเท้าเด็ก ๆ ของพวกเขาในทางที่ถูกที่ควร

ในตอนจบสิ่งสำคัญที่สุดคือ ผู้เป็นบิดาจะสามารถทำเพื่อเด็ก ๆ ของพวกเขา คือที่จะรักสัตย์ซื่อ เอาใจใส่ผู้เป็นมารดาของพวกเขา อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ซึ่งจะตราตรึงในดวงใจของพวกเขา เด็ก ๆ ตรงกันข้าม หากผู้บิดาบกพร่อง หรือขาดแคลนในเรื่องความรัก ความสัตย์ซื่อดังกล่าว สิ่งเหล่านี้จะเกิดผลกระทบกับพวกเขาเด็ก ๆ เรื่อยไปจนพวกเขาถึงวัยเป็นผู้ใหญ่

ในพระธรรมสุภาษิตความจงรักภักดีต่อพระเจ้า และการยึดมั่นในการสมรส และครอบครัว การเป็นผู้บริสุทธิ์ใจ สัตย์ซื่อ เป็นที่ไว้วางใจ (integrity) ในด้านชีวิตส่วนตัว และชีวิตสังคมเป็นกุญแจสู่ความสุข และความสำเร็จในทุกสิ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับเงื่อนไขในดวงใจของแต่ละคน ความดีดังจุดแห่งความบาปไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเพศสัมพันธ์ ความเกียจคร้าน เงินทองทรัพย์สิน หรือเกียรติยศ อำนาจไม่ว่าจะเอาชนะได้ ผู้เป็นสามีที่ฉลาดจะมองไปยังพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ เพื่อจะทำการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องต่อเนื่อง

หลักการแห่งศีลธรรมที่แสดงให้เห็นตรงนี้มีความสำคัญสำหรับทุกคน ไม่ว่าคุณจะเป็นบิดาหรือไม่ ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งที่ดีหรือเลว ทั้งสองอย่างเกิดแรงกระทบต่อคนอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกเด็ก ๆ ดังนั้นมีวิธีใดที่คุณจำเป็นต้องมีความระมัดระวังมากขึ้น

วันอังคาร

การแก้ไขด้วยความรัก

Correction With Love

พระธรรมสุภาษิตสอนเกี่ยวกับความสำคัญของการลงวินัย การตักเตือน และการแก้ไขสิ่งผิดที่เกิดขึ้นกับเด็ก ๆ อะไรบ้าง (สุภาษิต10:17; 23:13, 14; 29:1; 29:15)

บางครั้งบิดามารดาลงวินัยเด็ก ๆ ของพวกเขาเพื่อให้เกิดความประทับใจในพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับด้วยการทำโทษให้เชื่อฟัง หรือแสดงความไม่พึงพอใจเมื่อเด็ก ๆ ทำให้พ่อแม่รู้สึกขายหน้า แต่มีอะไรที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้บิดามารดาลงวินัยสมาชิกที่เป็นเยาวชนในครอบครัวของพระองค์ พระธรรมสุภาษิตตั้งกฎเกณฑ์การลงวินัยในบริบทของความหวังเพื่ออนาคต (สุภาษิต 19:18) บิดามารดาที่อยู่ในพระเจ้าทราบว่าคุณ ๆ ของพวกเขา มีธรรมชาติบาป มีอำนาจจากเบื้องบนเท่านั้นจะช่วยพวกเขาในเรื่องนี้ได้ อำนาจนั้นคือพระคริสต์ (ดู เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 29) พันธกิจในบ้านของการเป็นบิดามารดาคริสเตียนรวมไปถึงการลงวินัย เพื่อนำเด็ก ๆ ไปสู่พระเจ้า

“จงให้การทะนุถนอมต้นไม้ที่ต้นยังอ่อนเยาว์” เราได้เห็นว่าการลงวินัยของพระคริสต์ไม่ใช่การลงโทษ ไม่ใช่การแสดงออกซึ่งสิทธิอำนาจ แต่ทรงแก้ไขสิ่งผิดด้วยการไถ่ถอนกลับสู่สภาพเดิม (redemption) แผนการของพระเจ้าคือให้บิดามารดาดำเนินการด้วยความรัก และรับรู้ว่าพลังอำนาจของความบาปนั้นแข็งแกร่งยิ่งนัก จงนำเด็ก ๆ ของท่านอย่างก้าวตามพระคริสต์ บิดามารดาจงแก้ไขตักเตือนด้วยความกรุณา แต่หนักแน่น จงอดกลั้น ยับยั้ง นำเด็ก ๆ ให้ผ่านช่วงเยาว์วัย การปลุกพืชสวนจะหาไม้เพื่อช่วยพยุงลำต้นเมื่อนำต้นไม้ที่โตแล้วมาปลูกในพื้นที่ใหม่ เช่นเดียวกันเยาวชนต้องให้การสนับสนุนจนกระทั่ง “การควบคุมตนเองได้แข็งแกร่งขึ้น” และพวกเขาหันมาไว้วางใจใน

พระเจ้า และให้ความร่วมมือกับพระองค์ในแผนการแห่งความรอด เติบโตขึ้นสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

มีข่าวสารอะไรสำหรับผู้เป็นบิดามารดา ซึ่งพบได้ในพระธรรมสุภาษิต 13:24; 23:13, 14

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดเอ่ยถึงการใช้ไม้เรียว (rod) เพียงไม่กี่ข้อ ในบริบทของการลงวินัยสำหรับเด็กๆ สิ่งทีกล่าวถึงในวรรณกรรมคริสเตียน เมื่อบิดามารดาคริสเตียนนำไม้เรียวมาใช้ นั่นเหมือนผู้เลี้ยงแกะแห่งสวรรค์ใช้ คือเพื่อนำทางฝูงแกะของพระองค์ (สดุดี 23:4) ในที่อื่น พระคัมภีร์ชี้การสอนด้วยความอดทน การค่อยหล่อหลอม การสื่อสารที่ดี และความสัมพันธ์ใกล้ชิด เพื่อให้อิทธิพลของบิดามารดาช่วยเปลี่ยนแปลงให้กับลูกๆ (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:18, 19) การที่เด็ก ๆ รู้สึกว่าพวกเขาเป็นที่รักของพ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญในการลงวินัย เพราะจะทำให้พวกปรารถนาจะร่วมมือในการแก้ไข และรับการไถ่ถอนสู่สภาพเดิม (redemptive) (สุภาษิต 13:24)

เมื่อการลงวินัยเกิดผิดพลาดจากวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อย่างเช่น การตีเป่าไว้เข้มเกินไป หรือเกิดความเข้าใจผิด บิดามารดาสามารถจะปรับความเข้าใจกับลูก ๆ ให้ถูกต้องตรงกันได้อย่างไร

พูด

มีชีวิตอยู่บนหลังคากว่าหรือ

Is Life Better on a Rooftop

ในวิธีไหนที่พระธรรมสุภาษิตพรหมอารมณ์ขันบนสิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ขันเคือง ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการดำรงชีวิตในบ้าน สุภาษิต 21:9, 19; 27:15, 16 อารมณ์ขันที่ว่าเกิดผลอะไรบ้าง

มีสุภาษิตหลายบทสั่งสอนแนวปฏิบัติต่อบุคคลที่มีความใกล้ชิดต่อกัน และกัน พวกเขา กล่าวถึงจุดที่ต้องการสัมผัสอย่างแผ่วเบา และด้วยลำแสงวาบแห่งสติปัญญา อย่างกับการคบหาเพื่อนที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ อย่างกับ “คนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง” (สุภาษิต 25:20) และสมาชิกในครอบครัวคน

ที่ตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อ “ไปอวยพรเพื่อนที่กำลังนอนอยู่ด้วยเสียงดัง” (สุภาษิต 27:14) ภรรยาทั้งหลายอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับการชอบทะเลาะโต้เถียงอาจต้องการเพิ่มเติม “บทสุภาษิต” เกี่ยวกับพวกผู้ชาย พวกเขาอาจโต้แย้งว่าการกล่าวเช่นนั้น เป็นการทำให้ปัญหาคงอยู่ต่อไป ทั้งๆ สุภาษิตบทนี้กล่าวถึงปัญหาโดยพุ่งเป้าไปที่สตรีเท่านั้น ขณะที่ผู้เป็นสามีทั้งหลาย ควรแบ่งปันความรับผิดชอบสำหรับบรรยากาศในบ้าน เพราะทั้งคู่มีนิสัยชอบการโต้เถียงโต้แย้งพอๆ กัน (ลองจินตนา จะเป็นอย่างไรหากเราต้องใช้ชีวิตอยู่ในบ้านของ “คยาฟาส” หรือบ้านของ “อันนาส” - อันนาส เป็นพ่อตาของ คยาฟาส มหาปุโรหิตประจำการ ผู้วางแผนประหารพระเยซู)

ดวงใจที่ขึ้นบานช่วยได้ การมีอารมณ์ขบขันในครอบครัว เมื่อใช้ชีวิตท่ามกลางสิ่งที่ตึงตัง ความขบขันเป็นเหมือนน้ำมันหล่อลื่นเครื่องยนต์แห่งการใช้ชีวิต มันช่วยลดความตึงเครียดและความกดดัน พระธรรมสุภาษิตกล่าวว่า “ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจซอกซำทำให้กระดูกแห้ง” (สุภาษิต 17:22) พระธรรมสุภาษิตกล่าวถึงตัวยาของตนเองในตลอดเล่ม และอนุญาตให้เราหัวเราะกับตัวเองได้ เมื่อเผชิญกับพฤติกรรมที่รบกวนใจ หรือแม้รู้สึกระคายเคือง บางทีเมื่อเรายิ้มออกมา (เป็นการฉลาดไม่น้อยที่จะกล่าวตลก หรือขบขันอะไรเกี่ยวกับเราเอง) เท่ากับเรากำลังยืนอยู่ในท่าเลที่ตึกกว่า ที่จะพูดเกี่ยวกับนิสัย หรือพฤติกรรมที่ขัดเคืองหรือรบกวนจิตใจเรา แต่เราไม่อยากจะถือสา จึงกล่าวออกมาในอารมณ์ขัน แต่ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นการมองเห็นปัญหาของจริงเป็นสิ่งเล็กน้อยลง หรือหาทางเลี่ยงการจัดการกับปัญหาที่อาจรุนแรงโดยไม่ทำอะไร

อุณหภูมิของร่างกายที่แสดงการมีไข้ต่ำ อาจหมายถึงอาการการติดเชื้อเรื้อรัง การโต้เถียง การทะเลาะวิวาท และการบ่นพึมพำ อาจเป็นเครื่องหมายบอกว่า มีการปกปิดความกดดัน หรือความโกรธในสมาชิกคนหนึ่ง หรือมากกว่าของครอบครัว บางทีอาจเกี่ยวกับความยุ่งยากซึ่งมีต่อกันและกัน หรือปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ หรือการสื่อสาร ที่คุณรณิพยายามจะทำบางสิ่งเพื่อชดเชย ดังนั้นการใช้อำนาจ การควบคุม แต่หากพวกเขาไม่เต็มใจที่จะคืนดี หรือไม่กลับมาติดต่อสื่อสารต่อกัน ปัญหาก็ไม่จบ เช่นเดียวกับการ

เจ็บป่วย ถ้ามีการขจัดเชื้อร้ายออกไป อาการเจ็บป่วยก็จะหายไป ปัญหาในครอบครัวควรได้รับการแก้ไขที่ต้นตอของมันซึ่งจะดีกว่าการละเลย หรือหลีกเลี่ยงปัญหา สมาชิกในครอบครัวควรได้รับการเสริมสร้างความรักต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และยอมมอบตัวเองต่อกัน และกันด้วยการสื่อสารถึงความต้องการ และแสดงความออกซึ่งความรู้สึก ดังนั้นจึงเป็นการแก้ปัญหที่ต้นตอของความโกรธ หรือความไม่พอใจโดยเคลียร์ทุกอย่างให้กระจ่างไป

เหตุใดการเป็นคนมีอารมณ์ดี มีความรู้สึกขำขัน และหัวเราะ เป็นครั้งคราว จึงมีความสำคัญสำหรับการอยู่ในบ้าน เราอาจจะใช้อารมณ์ไปในทางที่ดี แต่อาจถูกบางคนบิดเบือนไปในทางชั่วร้าย หรือเข้าใจผิด (เช่นบอกว่าเป็นการเยาะเย้ย) นำเอาคำตอบของคุณไปอภิปรายในชั้นเรียนวันสะบาโต

วันพฤหัสบดี

ภรรยาผู้มั่งคั่งแท้จริง

A Truly Wealthy Wife

พระธรรมสุภาพิตจบลงด้วยการกล่าวชมเชยผู้เป็นภรรยา ผู้มีอุปนิสัยงดงาม ซึ่งบ่งบอกถึงอุปนิสัยที่ดีและมีคุณสมบัติดีพร้อม ควรค่าแก่การชมเชยและยกย่อง *สุภาพิต 31:10-31*

สตรีที่ได้รับการกล่าวขานมีความเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นลักษณะยกย่องของบทกวี แต่ละข้อของข้อพระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยบท สุภาพิต 31:10 ซึ่งเริ่มต้นด้วยตัวอักษร ตัวที่ 22 ในภาษาฮีบรู ในความรู้สึกอย่างหนึ่งในหลายอย่างซึ่งมุ่งกล่าวถึง “ภรรยาผู้มั่งคั่ง” ซึ่งแม้แต่ตัวอักษรของชนชาติยิวทั้งหมด แทบจะไม่เพียงพอที่จะใช้ในการพรรณนายกย่องถึงสตรีผู้มีคุณลักษณะเช่นนี้ได้ครบถ้วนนัก

บทสุภาพิตกล่าวเน้นถึงการแต่งงาน การได้คู่ชีวิตที่ดี จะสะท้อนคำกล่าวของผู้นำศาสนายิว (rabbis) ซึ่งกล่าวว่า “บ้านของผู้ชายขึ้นอยู่กับภรรยาของเขา” “ภรรยาที่เลิศประเสริฐเป็นมงกุฎของสามีตน แต่นางผู้นำความอับอายมา ก็เหมือนความเน่าเปื่อยในกระดูกสามี” (สุภาพิต 12:4) ในตอนจบของพระธรรมสุภาพิตได้วาดภาพภรรยาในอุดมคติไว้ทำนองว่า เธอ

มีความชำนาญหลากหลาย เช่นในการปั่นด้ายทอผ้า ในการตัดเย็บเสื้อผ้าให้ครอบครัว ในการซื้ออาหารมัทรีเพื่อเอาไว้อาศัยในวันข้างหน้า เธอจัดการบ้านเรือนให้สะอาดน่าอยู่ อีกทั้งเอาใจใส่ในสวัสดิภาพของสมาชิกครอบครัว ทั้งสามีและลูกๆ ทุกคนต่างรักและยกย่องเธอ

แน่นอนเราไม่อาจคาดหวังตะลันต์ทุกอย่างที่กล่าวตรงนี้ในสตรีทุกคน หรือถือว่านี้เป็นต้นแบบที่ผู้เป็นสามีจะใช้เป็นมาตรฐานผู้เป็นภรรยาของพวกเขา แต่การพรรณนาให้เห็นคุณสมบัติเหล่านี้ เป็นคุณสมบัติที่เป็นตะลันต์ความสามารถและเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่า พระธรรมสุภาษิตนำมากล่าวให้เห็นความสำคัญ ถึงสิ่งที่มีคุณค่าโดยทั่วไปสำหรับสตรี พอๆ กับสำหรับบุรุษ ส่วนคุณสมบัติที่ทรงคุณค่าสำหรับชายและหญิง (สามีและภรรยา) คือมีความเห็นอกเห็นใจ สามารถเป็นที่ไว้วางใจได้ มีความสัตย์ซื่อ มีความกรุณาปราณี มีความขยันหมั่นเพียร นี่เป็นเคล็ดลับของชีวิต สอดคล้องกับพระธรรมสุภาษิต 31:30 ให้ทุกคนมี “ความยำเกรงพระยาห์เวห์”

ในพระธรรมสุภาษิต 31:10 คำว่า “หลักศีลธรรม” (virtuous) หรือ “อุปนิสัยที่สง่างาม” (noble character) หมายถึง “พละกำลัง” “พลังอำนาจ” หรือ “ทรัพย์สมบัติ” ซึ่งมักจะแปลว่า “ความมั่งคั่ง” ใน สดุดี 62:10 และในการกล่าวพรรณนาถึงท่านโยชูวาบุรุษแห่งความองอาจ กล้าหาญ (โยชูวา 1:14) โบอาส กล่าวชมนางรูธด้วยการใช้คำว่า “นางเป็นผู้หญิงที่ดี” (นางรูธ 3:11) ในสุภาษิต 31:10 มีการเอ่ยถึงแนวคิดของ “ความมั่งคั่ง” ความมั่งคั่งแท้จริงวางอยู่ในอุปนิสัยที่ “ยึดถือคุณธรรม ความสัตย์ซื่อ ความมั่นคงสมบูรณ์” (integrity) และมีความ “ยำเกรง” (fear) องค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีคุณค่าล้ำเลิศกว่าทับทิม

ใครคือสตรีบางคนที่มีความกล้าหาญ เปี่ยมด้วยคุณธรรมความดีและความบริสุทธิ์ ผู้มีอิทธิพลต่อชีวิตของคุณ คุณสามารถจะขยายคุณสมบัติแห่งอุปนิสัย ในด้านคุณความดี ความล้ำเลิศ ของสตรีที่ได้อุทิศถวายชีวิตจิตใจแด่พระเจ้ามากกว่านี้ไหม

“ในการรักษาดวงใจไว้ในบรรยากาศสวรรค์ คริสเตียนควรใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง และด้วยการรักษาดวงใจไว้ด้วยความขยันหมั่นเพียรสุดกำลัง พวกเขาจะต้องปลูกฝังให้เกิดความรักต่อ “การตรึงตรอง หล่อเลี้ยง วิญญาณแห่งการอุทิศถวาย และใช้ความอุตสาหะค้นหาในพระคัมภีร์ และการอธิษฐาน” ด้วยสมาธิมุ่งมั่นจนไม่รับรู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเพียงใด ข้าพเจ้า (เอลเลน จี. วัตส์) प्रารณนาให้ท่านทั้งหลายมองเห็นสิ่งเหล่านี้ในแสงสว่างที่พระเจ้าทรงประทานแก่ท่าน และท่านจะให้ความสำคัญในการสร้างอาณาจักรของสวรรค์เป็นสิ่งแรกการที่ท่านจะรักษาดวงใจของท่านไว้ในสวรรค์ ซึ่งจะให้พลังความเข้มแข็งแก่ท่าน และท่านจะทุ่มเทให้กับภาระหน้าที่ และการรักษา วินัยจิตใจให้ดำรงอยู่ในสิ่งที่เป็นของสวรรค์ ท่านจะต้องใช้ความอุตสาหะทั้งหมดของท่าน เพื่อบรรลุถึงจุดสูงสุดด้านวิญญาณจิต นั่นคือ “จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้อันถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) (เอลเลน จี. วัตส์, *The SDA Commentary*, เล่ม 3, หน้า 1157)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คริสเตียนหลายคนได้รับการสนับสนุนจากเครือข่าย (network) ซึ่งช่วยได้มากขณะที่พวกเขาแสวงหาทางที่จะ “ปกป้องดวงใจของพวกเขา” ต่อการทดลองต่าง ๆ มีทางใดที่จะขยายขอบข่ายการอธิษฐานให้กว้างขวางขึ้น การศึกษาพระคัมภีร์ และการไว้วางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในบางกรณีเป็นแนวคิดที่ดีที่จะขอรับคำปรึกษาจากศาสนาจารย์ ถ้ามีใครที่กำลังต่อสู้กับการทดลองต่าง ๆ ซึ่งพยายามนำเขาหรือพวกเขาสู่ความบาป และพวกเขาดูเหมือนจะหยุดการทดลองนั้นเองไม่ได้
2. อ่านคำตอบสำหรับคำถามสุดท้ายในวันพุธของคุณให้ชั้นฟัง อภิปรายลู่ทางที่จะนำคำตอบของคุณ หรือของคนอื่นไปประยุกต์ใช้ หรือจากสิ่งอัศจรรย์หลายสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้เรา การหัวเราะ หรือการที่คนหนึ่ง หรือหลายคนรู้สึกขบขันต่อแนวคิดที่นำมาอภิปราย อาจนำไปสู่การเข้าใจผิด และอาจบิดเบือนบางสิ่งทำให้เกิดอันตราย
3. ในการเปรียบเทียบกับ สุภษิต บทที่ 31 มีคุณสมบัติอะไร ซึ่งอยู่ในยุคสมัยเดียวกันที่มีความโน้มเอียงจะยกย่องสตรีขึ้น ในฐานะส่วนบุคคลเราสามารถปกป้องตัวเองจากการเข้าไปมีส่วนในท่าทีการทำให้สิ่งที่น่ายกย่อง กลายเป็นการทำให้เสื่อมถอยลงได้อย่างไร
4. โดยทั่วไป อะไรคือท่าทีของธรรมเนียมเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวในสังคมของคุณ ซึ่งขัดแย้งโดยตรงกับหลักการของชีวิตครอบครัวที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่ง มีลักษณะของวัฒนธรรมอะไรที่คู่ขนานกันไปกับหลักการของพระคัมภีร์ ถ้ามีคืออะไรบ้าง และหลักการนั้นสามารถนำมาใช้ส่งเสริมครอบครัวให้เข้มแข็งขึ้นได้อย่างไร

บทที่ 6

เพลงรักของพระราชา

The Royal Love Song

วันที่ 4 - 10 พฤษภาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เพลงซาโลมอน; ปฐมกาล 2:7; 1 โครินธ์ 7:3-5;

ยอห์น 17:3; 1 ยอห์น 1:9; โรม 1:24-27; กาลาเทีย 5:24

ข้อควรจำ

“จงให้ดิฉันเป็นตราประทับอยู่ที่ใจของเธอ เป็นตราประทับบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นรุนแรงอย่างความตาย ความหวงแหนเหมือนแดนคนตาย และเปลวเพลิงของความรักนั้นรุนแรงเหมือนประกายไฟ”
(เพลงซาโลมอน 8:6)

ท่ามกลางฤดูกาลของชีวิต เหตุการณ์ใหญ่อย่างหนึ่งคือการแต่งงาน อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนจะแต่งงาน แต่สำหรับผู้เข้าพิธีนี้ การแต่งงานนำมาซึ่งความท้าทายพิเศษ และเป็นพระพรยอดเยี่ยมหลายประการเช่นกัน ท่ามกลางพระพรทั้งหลาย ของประทานอัศจรรย์คือความสัมพันธ์ทางเพศ เป็นการแสดงออกถึงความรักอันทรงพลังยิ่งยวด ในเวลาที่เหมาะสมในสถานที่เป็นใจ

ตรงกันข้ามกับความคิดเห็นอันเป็นที่นิยม พระคัมภีร์ไม่ได้ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ แต่ต่อต้านการใช้ของประทานพิเศษนี้แบบผิดแผกที่พระเจ้าผู้สร้างทรงประทานให้มนุษย์

ที่จริง พระธรรม “เพลงซาโลมอน” (Song of Solomon) เป็นหนังสือเล่มเล็กสุดเล่มหนึ่งของพระคัมภีร์ และบางทีอาจเป็นหนังสือที่มีผู้อ่านน้อยที่สุดของทั้ง 66 เล่ม เนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้พรรณนาถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าสาววัยแรกรุ่นชื่อ “ชาวชูเลม” (Shulamite) กับชายคนรักของหล่อนซึ่งเชื่อว่าเป็นกษัตริย์ซาโลมอนเอง หนังสือเล่มนี้เปิดฉากถึงความลึกซึ้งของความรักใคร่ของมนุษย์ และความปิติยินดีแห่งความรักเนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างคู่ชีวิต แม้บ่อยครั้งเพลงซาโลมอนได้รับการปฏิบัติว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์ หรือระหว่างพระคริสต์ และคริสตจักร ประการแรกสุด เพลงซาโลมอนถือเป็นบทกวีที่พบในความสัมพันธ์จริงระหว่างชายและหญิง

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังการแต่งงานตามที่พระคัมภีร์เดิมได้พรรณานไว้

วันอาทิตย์

ชีวิตที่แบ่งแยกไม่ได้

Indivisible Life

บนพื้นฐานของเนื้อหาตอนหนึ่ง ๆ ของข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ คุณจะให้ความเห็นลักษณะเฉพาะของร่างกายมนุษย์อย่างไร ปฐมกาล 2:7; สดุดี 63:1; 84:2; 1 โครินธ์ 6:19, 20; 1 เธสะโลนิกา 5:23

บางศาสนาเชื่อว่าร่างกายแบ่งเป็นสองคือ ร่างกายและวิญญาณ ความเห็นตามหลักปรัชญา ร่างกายมนุษย์สร้างปัญหาให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณ บ้างลงความเห็นว่าร่างกาย “เลว” ขณะที่จิตวิญญาณ “ดี” อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์กล่าวว่า ร่างกายของมนุษย์ รวมทั้งลักษณะนิสัยขึ้นขอบในเรื่องเพศ เป็นจำนวนเต็มที่มีสมบูรณ์ของการเป็นตัวตน ดังนั้นชีวิตคือ “ร่างกาย” และ “จิตวิญญาณ” (ดู ปฐมกาล 2:7) ผู้เขียนสดุดีถวายทั้งตัวตน และจิตวิญญาณนมัสการพระเจ้า (สดุดี 63:1 = จิตใจ และเนื้อหนัง; และ 84:2 = ทั้งใจและกาย) บุคคลทั้งตัวและจิตใจ (total person) ถูกชำระให้บริสุทธิ์ (be sanctified) แยกไว้ต่างหากเพื่อวัตถุประสงค์บริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงพระประสงค์

ความเห็นในด้านบวกเรื่องร่างกายมนุษย์ ในบริบทความสัมพันธ์ทางเพศ ถูกสะท้อนออกมาใน “เพลงซาโลมอน” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เผยให้เห็นท่าทีนี้อย่างไร *เพลงซาโลมอน 1:2, 13; 2:6; 5:10-16; 7:1-9*

ตลอดในข้อพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ ร่างกายของมนุษย์ได้รับการชมเชยร่างกายของบุคคลที่เข้าพิธีแต่งงานด้วยความรักไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอาย แต่เป็นเวลาแห่งความรักถูกแสดงออกมาอย่างเต็มขอบเขต (full range of emotions) ด้านอารมณ์

การกล่าวถึงเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างเปิดเผยเป็นข้อห้ามในหลายวัฒนธรรม บ่อยครั้งคู่สมรสหลายคู่รู้สึกว่าเป็นเรื่องยากที่จะสื่อสารความรู้สึกอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอย่างสนิทสนมในความรักใคร่ทางเพศ (intimate life) ของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน เด็กหรือวัยรุ่นบ่อยครั้งเสียโอกาสที่จะได้เรียนรู้ข้อมูลเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างถูกต้องในบ้านของคริสเตียน การเปิดเผยเรื่องเพศในพระคัมภีร์เป็นแผนของพระเจ้าที่จะนำประชากรของพระองค์สู่ระดับที่สูงกว่า และเพื่อให้เกิดความสบายใจในหัวข้อสำคัญยิ่งแห่งชีวิต แต่ก็ให้จับต้องหัวข้อนี้ด้วยความนับถือ และถือว่าเป็นหัวข้อที่งามสง่า เพราะเป็นของประทานยิ่งใหญ่จากองค์พระผู้สร้าง

บ้านของคริสเตียน สถานที่ที่พระเจ้าถือว่าเหมาะสมที่เด็ก ๆ จะได้รับทราบข้อมูลในลักษณะผสมผสานอย่างถูกต้องเป็นธรรมชาติ มองเห็นคุณค่า ที่ความรักใคร่ของพวกเขา และความสัมพันธ์ทางเพศ เป็นสิทธิพิเศษที่ทรงประทานให้กับคู่สมรสเท่านั้น

วันจันทร์

ความรักของเพลงแห่งความรัก

The Loves of the Love Song

พรรณนาหลายลักษณะของความรักที่น่าเสนอใน “เพลงซาโลมอน” *เพลงซาโลมอน 1:2, 13; 2:10-13, 16; 3:11; 4:1-7; 5:16; 6:6; 7:1-9; 8:6, 7*

“เพลงซาโลมอน” แสดงให้เห็นว่าเพื่อนใช้เวลาด้วยกันอย่างไร ติดต่อกัน

สื่อสารกันอย่างเปิดเผย และให้ความเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ใน “เพลงของ-
ซาโลมอน” เพื่อนสนิทสองคนกลายเป็นหุ้นส่วนชีวิต ผู้เป็นภรรยาประกาศว่า
“นี่คือที่รักของฉันและเพื่อนยากของฉัน” (เพลงซาโลมอน 5:16) คำว่า
“เพื่อน” เป็นการเน้นถึงมิตรภาพ โดยไม่มีกลิ่นไอของเรื่อง ความเป็นหุ้นส่วน
ในเรื่องทางเพศ สามี และภรรยาที่มีความสุข คู่ชีวิตของพวกเขาคือเพื่อน
สุดที่รักนั่นเอง

ตลอดจากต้นจนจบของบทกวีเพลงซาโลมอนเต็มไปด้วยความใกล้ชิด
สนิทสนม ถ้อยคำเจ้าความหวาน และคำชมเชย อากัปกริยาที่แสดงความรัก
ความดึงดูดซึ่งกันและกัน ท่าทีของร่างกาย และอารมณ์ประสานกันในความ
ชื่นชมยินดี ที่เพศชายหนึ่ง (male) เพศหญิงหนึ่ง (female) เดิมเดิมให้กัน
และกันในความรักใคร่ผูกพัน และความโรแมนติก อันเป็นของประทานจาก
พระเจ้าผู้สร้าง เพื่อช่วยเชื่อมคู่ชีวิตให้สนิทแนบต่อกันและกันในการแต่งงานร่วม
ชีวิต ในฐานะเพื่อนคู่ชีวิตทั้งสองได้เปิดดวงใจของพวกเขาในความรักของ
มนุษย์ เชิญให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเข้ามาทำกิจเพื่อให้ความรัก
เยี่ยงมนุษย์ได้รับ “การขัดเกลา ชำระให้บริสุทธิ์” ได้รับการยกชูขึ้น และทำให้มี
เกียรติ” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 99)

ข้อพระคัมภีร์ในเพลงซาโลมอน นำมาซึ่งการยกความคิดเกี่ยวกับ
ความรักให้สูงขึ้นสูง เป็นรักแท้ แม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งปกติตามธรรมชาติของมนุษย์
แต่เป็นของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 5:5) ความรักเช่นนี้จะ
ผูกพันสามี และภรรยาให้ครองรัก ครองเรือนตราบเท่าชีวิต เป็นความรักที่
ยอมอุทิศให้แก่กันและกัน ความรักเช่นนี้เป็นสิ่งต้องการยิ่งยวดในความ
สัมพันธ์ของพ่อแม่ที่ให้แก่ลูกๆ เป็นความรักที่เสริมสร้างขึ้นมาจากความไว้วางใจ
ตั้งแต่เด็กยังเยาว์วัย เป็นความรักที่ปฏิเสธตนเอง นี่เป็นความรักที่ผูกพันเหล่า
ผู้เชื่อเข้าด้วยกันในพระกายของพระคริสต์ เพลงซาโลมอน เรียกให้เราทำให้
ความรักนี้ เป็นพลังแห่งชีวิตไม่มีสิ้นสุดในความสัมพันธ์ที่คู่สามีภรรยาให้
แก่กัน

ความรักประเภท “ความใกล้ชิดสนิทสนม” (intimacy) นี้สะท้อน
ออกมาได้อย่างไร มันจะเป็นไปด้วยตัวมันเอง ความรักประเภทใกล้ชิด

สนิทสนมนี้ เราสามารถมีกับพระเจ้าได้ใหม่ มีสิ่งที่คล้ายคลึงกันจากที่ไหน ที่เราจะนำมาเป็นต้นแบบ (ยกตัวอย่าง การใช้เวลา, การอุทิศถวายตัวเราเองอย่างหมดสิ้นแต่พระเจ้า และอื่น ๆ) มีสิ่งที่คล้ายคลึงกันอะไรอื่นใหม่

วันอังคาร

ความรู้เกี่ยวกับความรัก

A Loving Knowledge

หลายคนได้มองเห็นหัวข้อ “กลับไปสู่เอเดน” ใน “เพลงซาโลมอน” แม้ตัวเอกทั้งสองมองเรื่องราวไม่ใช่ชายและหญิงมนุษย์คู่แรก แต่บทกวีเรียกให้ผู้อ่านย้อนนึกถึงสวนแห่งแรก ที่พระเจ้าทรงวางแผนให้ทั้งสอง “เป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24, 25) ซึ่งเป็นภาพวาดให้เห็นด้วยการใช้คำอุปมาและสัญลักษณ์ละเอียดอ่อนโดยตลอดทั้งเรื่อง

“เพลงซาโลมอน” นำเสนอคู่สมรสที่อุทิศชีวิตให้กันและกันด้วยความรักใคร่ในฐานะคู่สมรสอย่างไร (เพลงซาโลมอน 4:7-5:1) อัครทูตเปาโลสั่งสอนใน 1 โครินธ์ 7:3-5 ในลักษณะคล้ายคลึงกันอย่างไร

ซาโลมอนเชื่อเชิญหล่อนว่า “จากเลบานอน ไปกับฉันเถิด” (เพลงซาโลมอน 4:8) และเจ้าสาวของเขาตอบสนอง ภายหลังหล่อนเชื่อเชิญเขาว่า “ขอให้ที่รักของฉันเข้ามาในสวนของเขา” (เพลงซาโลมอน 4:16) และเขาตอบสนอง (เพลงซาโลมอน 5:1) พระคัมภีร์ตรงนี้สอนว่า ไม่มีการบังคับ หรือใช้เล่ห์ในการจัดการในความสัมพันธ์ดังกล่าว ทั้งสองฝ่ายปลงใจไปด้วยกันอย่างอิสระ และด้วยความรักไม่ว่าจะเข้าไปใน “สวนของฉัน” หรือ “สวนของเขา”

“ซาโลมอน” และ “ชาวซูเลม” ทั้งสองร่วมกันใช้ชื่อ ที่ได้รับรากศัพท์มาจากภาษาฮีบรูจากคำว่า “ซาโลม” (Shalom) ซึ่งหมายถึง “สันติสุข” หรือ “ทั้งตัวตน” (wholeness) ทั้งสองฝ่ายต่างใช้คำยกย่องชมเชยซึ่งกันและกัน (เพลงซาโลมอน 4:1-5; 5:10-16) ความสมดุลงแห่งความสัมพันธ์ของคู่รักทั้งสองปรากฏให้เห็นแม้ในรูปแบบของบทกวีในการวางข้อความ และถ้อยคำเป็นคู่ๆ อีกทั้งการแสดงออกในพันธสัญญาด้วยการกล่าวว่า “ที่รักของฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา” (เพลงซาโลมอน 2:16) ภาษาที่

เอ่ยนั้นเป็นเสียงสะท้อนจากสวนเอเดน ซึ่งกล่าวว่า “นี่แหละเป็นกระดุกจากกระดุกของเรา เนื่องจากเนื้อของเรา” (ปฐมกาล 2:23)

ถ้อยคำพรรณนาถึงชีวิตการแต่งงานหลอมรวมส่อให้เห็น “การรู้จักซึ่ง” ซึ่งเพิ่มคุณค่าให้กับความเข้าใจในความสัมพันธ์ของเรากับองค์พระผู้เป็นเจ้า (ปฐมกาล 4:1, 25; 1 ซามูเอล 1:19; ลูกา 1:34; ยอห์น 17:3; 1 โครินธ์ 8:3)

พระคัมภีร์ใช้คำว่า “รู้” สำหรับความใกล้ชิดสนิทสนมในความผูกพันของสามีและภรรยา ในความรัก “ความรู้” ถือเป็นความลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของตัวตนของพวกเขาที่มอบให้ซึ่งกันและกัน ไม่เพียงแต่ร่างกาย แต่ดวงใจสองดวงด้วยที่ประสานเป็น “เนื้ออันเดียวกัน” คำว่า “ความรู้” ยังพรรณนาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง “แต่ละบุคคล” และพระเจ้า สำหรับคริสเตียนผู้มองเห็นเป็นพิเศษ ในความรู้ซึ่งในความรู้ของชีวิตการครองเรือน ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุข อุทิศตนให้แก่กัน การที่คริสเตียนมองเห็น และเข้าใจในความรู้พิเศษ และความอ่อนโยนของชีวิตการครองเรือน จะนำไปสู่ความเข้าใจต่อแท้ในความเลิศจ้า ของความลึกซึ้งอันบริสุทธิ์ และในความสัมพันธ์ลึกซึ้งของพระคริสต์และคริสตจักร

พูด

รักในเวลาที่ถูกต้อง

Love at the Right Time

อ่านพระธรรมเพลงซาโลมอน 4:8-5:1

เพลงซาโลมอน 4:16 และ 5:1 จากจุดกึ่งกลางของหนังสือ และคำพรรณนาของหนังสือเล่มนี้พอดี ซึ่งจะว่าไปเป็นจุดตื่นเต้นเร้าใจของการแต่งงานระหว่างซาโลมอน และหญิงสาวชาวซูลิมเพราะได้บรรลุจุดสุดยอด

ซาโลมอนอ้างถึงอะไรเมื่อพระองค์อ้างถึงเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์ในตอนต่อไปนี้ เพลงซาโลมอน 4:12, 16; 5:1; 8:8-10

ในเพลงซาโลมอนเราพบข้อพระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำเชิง “บังคับ” ซึ่งเป็นพยานแสดงให้เห็นถึงแผนการของพระเจ้าให้ชายหญิงอดกลั้นใจอย่าฟังมี

เพศสัมพันธ์จนกว่าจะเข้าพิธีสมรส ข้อพระคัมภีร์ทรงพลังข้อหนึ่งอ้างถึงหญิงสาวชาวซูเลมในวัยเด็ก พวกพี่ชายเธอนึกสงสัยว่าเธอจะเป็น “ก่าแพง” หรือ “ประตุ” (เพลงซาโลมอน 8:8, 9) กล่าวได้อีกอย่างว่า หล่อนจะยังเป็นหญิงบริสุทธิ์ เป็นพรหมจารีจนกว่าจะถึงวันแต่งงาน (ก่าแพง) หรือเธอจะไม่รักนวลสงวนตัว (ประตุ) ในฐานะเป็นหญิงสาวเต็มตัว หล่อนยืนยันว่าหล่อนได้รับการพรหมจรรย์ ยังเป็นสาวบริสุทธิ์ไว้รอสำหรับสามีของหล่อน หล่อนบอกพวกพี่ๆ ว่า “ดิฉันเป็นก่าแพง” ที่จริงแล้ว “หล่อนเป็นส่วนส่วนตัว เป็นบ่อน้ำหวงห้าม เป็นน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้” (เพลงซาโลมอน 4:12) จากประสบการณ์ส่วนตัว หล่อนสามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนๆ ให้ดำเนินความรักไปตามขั้นตอน เช่น การคบหาดูใจกันไปช่วงหนึ่งก่อน และความรอบคอบก่อนตัดสินใจแต่งงาน มีสามครั้งใน เพลงซาโลมอนที่สาวชาวซูเลมกล่าวกับกลุ่มสตรีโดยอ้างถึง “บุตรตรีแห่งกรุงเยรูซาเล็ม” เพื่อให้คำแนะนำพวกเขาว่าอย่าปลุกประกายเพลิงแห่งการมรณัจจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม (เพลงซาโลมอน 2:7; 3:5; 8:4) กล่าวคือจนกว่าจะบรรลุความปลอดภัยภายใต้พันธสัญญาแห่งพิธีสมรสอย่างที่เราได้ทำ

ในครั้งที่สอง ในบทกวีกล่าวถึงคนรักได้เชื่อเชิญเจ้าสาวหอบผ้าหนีตามเขาไป (เพลงซาโลมอน 2:10; 4:8) ก่อนจะได้แต่งงานกัน หล่อนไม่อาจรับเขาเข้าไปในสวนของหล่อนได้ (เพลงซาโลมอน 4:16) และเขาก็ยินดีรับการตัดสินใจของหล่อนด้วยความยินดี (เพลงซาโลมอน 5:1) เขาไม่เพียงรู้สึกดึงดูดจากความสวยของหล่อน แต่หล่อนได้ขโมยดวงใจของเขาไปแล้ว (เพลงซาโลมอน 4:9) เขารู้สึกมีใจเบิกบานในความรักที่ได้มอบให้กับหล่อน (เพลงซาโลมอน 4:10) และเขารู้สึกถึงโลดที่หล่อนรัก และสตัยซื้อต่อเขา และไม่คบหากับใครอื่นเตี้ยนี้ และตลอดไป “เจ้าสาวของฉัน น้องของฉันเป็นส่วนส่วนตัว เป็นบ่อน้ำหวงห้าม เป็นน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้” (เพลงซาโลมอน 4:12) ในความผูกพันกับสตรีที่สมบูรณ์พร้อมนี้ ชายหนุ่มได้พบว่าตัวเขาเองเหมือนได้มาถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญา ที่มี “น้ำผึ้ง และน้ำนมอยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นหอมของเลบานอน” (เพลงซาโลมอน 4:11)

มีข่าวดีอะไรตรงนี้ สำหรับส่วนบุคคล ผู้รู้สึกเสียใจ ที่พวกเขาได้

ทำการเลือกผิดไปในการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ทางเพศของพวกเขา (1 ยอห์น 1:9; เปรียบเทียบกับ สดุดี 103:12; อีสายห์ 55:7; ยอห์น 8:11)

วันพฤหัสบดี

การปกป้องของขวัญจากพระเจ้าผู้สร้าง

Safeguarding the Creator's Gift

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์พิเศษในการสร้างมนุษย์เป็น “ชาย” และ “หญิง” (ปฐมกาล 1:26-28) ทั้งสองต่างสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า แล้วพระองค์ทรงรวมสอง “เพศ” ซึ่งตรงกันข้ามกัน ให้เป็น “เนื้อเดียวกัน” ด้วยการประกอบพิธีสมรสให้พวกเขา ได้สะท้อนถึง “ความเป็นหนึ่ง” ภายในตรีเอกานุภาพ (พระเจ้าสามพระภาค) ในลักษณะพิเศษ การร่วมประสานกันของเพศชายและเพศหญิง ทำให้มีชีวิตใหม่เกิดขึ้น มนุษย์ดั้งเดิมได้แสดงออกซึ่งพระฉายาของพระเจ้า

พระคัมภีร์บอกถึงทำที่อะไรของมนุษย์ ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่เป็นการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าผู้สร้าง (เลวีนิติ 20:7-21; โรม 1:24-27; 1 โครินธ์ 6:9-20)

พระคัมภีร์ไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงใดๆ ซึ่งทำลายพระฉายาของพระเจ้าในร่างของมนุษย์ ด้วยการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่ถูกต้อง ไม่มีข้อจำกัด พระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์สู่พระประสงค์อันถูกต้องในการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อมนุษย์ปฏิบัติตน และแสวงหาประสบการณ์ทางเพศในรูปแบบใดๆ ที่ต่อต้านกับพระบัญญัติของพระเจ้า ดวงวิญญาณเหล่านั้นย่อมต้องได้รับการตัดสินว่าได้ทำบาป

มีแนวปฏิบัติตนอย่างไร ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ที่พระเจ้าทรงประทานให้ผู้เชื่อคริสเตียนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของพวกเขา และของคนอื่นๆ ในโลกที่ลุ่มลงในความบาป (โรม 8:1-14; 1 โครินธ์ 6:15-20; 2 โครินธ์ 10:5; กาลาเทีย 5:24; โคโลสี 3:3-10; 1 เธสะโลนิกา 5:23, 24)

เหล่าผู้เชื่อรอคอยที่จะได้รับการปลดปล่อยจากสิ่งแวดล้อมแห่งความชั่วร้ายของความบาป เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พวกเขาเฝ้ารอในความเชื่อ ถือว่าพวกตนได้ตายแล้วต่อความบาปผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขน และมีชีวิตใหม่ผ่านการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ ผ่านการอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน และการเฝ้าทูลขอพระวิญญูณบริสุทธิ พวกเขาปฏิบัติต่อธรรมชาติแห่งความบาปของพวกเขา ด้วยการตรึงมันไว้ และพยายามเชื่อฟังพระคริสต์ในความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของพวกเขา พวกเขายอมรับด้วยว่า พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของร่างกายของพวกเขา ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์นั้นพวกเขาต้องเข้มงวดอย่างถูกต้องสอดคล้องกับแผนการของพระเจ้า

พระเจ้าทรงให้อภัยบาปแก่ผู้รู้สึกเสียใจ และสารภาพความบาปนั้น (1 ยอห์น 1:9) พระกิตติคุณสามารถช่วยบุคคลที่เมื่อก่อนได้หลง หรือหมกมุ่นในการบาปในเรื่องเพศสัมพันธ์ และมีความประสงค์จะกลับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง และร่วมสังสรรค์กับเหล่าผู้เชื่อ เพราะว่าความบาปได้ทำให้มนุษย์มัวเมาในตัณหาราคะ สังคมจึงเปลี่ยนรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ไป บางคนอาจไม่ทราบว่าการทำให้กลับสู่สภาพเดิม (restoration) ด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้าสามารถเป็นไปได้ เมื่อไม่ทราบในเรื่องนี้ บางคนอาจเลือกที่จะอยู่เป็นโสดหรือละเว้นจากการมีเพศสัมพันธ์ไปเลย เพื่อจะปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าที่ทรงห้ามไว้

ในฐานะคริสตจักร เราควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนที่รักร่วมเพศอย่างไร มีท่าทีต่อพวกเขาอย่างไร และให้คำแนะนำหรือช่วยเหลือพวกเขาอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พิธีแต่งงานได้รับพระพรจากพระคริสต์ ดังนั้นจะต้องถือว่าเป็นสถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์ ศาสนาแท้จะไม่ต่อต้านกับแผนของพระเจ้าเป็นเจ้า พระเจ้าทรงกำหนดให้ชายและหญิงรวมกันเป็นหนึ่งในการแต่งงาน เพื่อจะให้ครอบครัวสวมมาลัยแห่งเกียรติยศ ซึ่งจะเป็นสัญลักษณ์แห่งสวรรค์ เมื่อพระคริสต์ทรง

เริ่มพันธกิจการรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระคริสต์ทรงตัดสินพระทัย สนิบสนุนสถาบันที่พระองค์ได้ทรงสนับสนุนแต่ครั้งสวนเอเดน ดังนั้นพระองค์ จึงเสด็จไปในงานสมรส ซึ่งเป็นการบอกให้ทราบเป็นนัยว่าพระองค์จะไม่ ปฏิเสธการรับเชิญไปในพิธีสมรส เพราะการสมรสเป็นการร่วมชีวิตในพิธี บริสุทธิ และศักดิ์สิทธิ์ของชายและหญิง อันนำมาซึ่งพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ พระเจ้าทรงประทานให้ครอบครัวมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *บุตรหญิงของ พระเจ้า*, หน้า 180, 181)

เพลงซาโลมอนแสดงให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักอย่างถูกต้อง หลังพิธีสมรสสามารถจะเป็นสิ่งที่อศจรรย ความสัมพันธ์จากรักแท้จะไม่เปลี่ยน ไปเมื่อความชื่นชมในความงามของร่างกายภายนอกค่อยๆ ลดลงไปตามอายุไข ไม่ว่าจะรับประทานอาหารสะอาด ถูกหลักโภชนาการ ออกกำลังกาย ดื่มน้ำ สะอาด นอนหลับเพียงพอ หรือแม้แต่ใช้บริการเสริมต่างๆ เช่นการผ่าตัดเพื่อ ความงาม การใช้พลาสติกเข้ามาเสริมช่วยชะลอความแก่ เพื่อให้ร่างกายคง สภาพหนุ่มสาวไว้นานที่สุดก็ตาม เมื่อซาโลมอนเข้าสู่พิธีสมรสกับหญิงชาว ชูเลม ทั้งสองมอบอุทิศชีวิตให้กันและกัน สามีและภรรยาคู่นี้พิสูจน์ให้เห็นถึง ความหนักแน่นมั่นคงว่าต่างอุทิศตนให้กันและกัน ด้วยการเอ่ยถึงเรื่องนี้สาม ครั้ง (เพลงซาโลมอน 2:16; 6:3; 7:10) ในครั้งแรกทั้งสองต่างยอมรับว่าเป็น ของกันและกัน และอย่างเท่าเทียมกัน (เปรียบเทียบกับ เอเฟซัส 5:21, 33) ในครั้งที่สองหล่อนสลับข้างในการยืนยันการอุทิศตน (ดูใน เอเฟซัส 5:22-23 ด้วย) ครั้งที่สาม เป็นการแสดงออกถึงความปรารถนาในตัวหล่อน (เอเฟซัส 5:24-32) “น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรือแม่น้ำทั้งหลาย ไม่อาจท่วมความรักให้จมน้ำตายได้” (เพลงซาโลมอน 8:7) เป็นเหมือนตราประทับที่ไม่อาจทำให้แตกหักได้ (เพลงซาโลมอน 8:6)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ซาโลมอนกล่าวพรรณนาว่าภรรยาของพระองค์มีความสมบูรณ์พร้อมอย่างไร (เพลงซาโลมอน 4:1-5; 6:8 และ 7:1-9) เปรียบเทียบกับที่อาดัมได้แสดงออกเมื่อพบเอวาในครั้งแรก (ปฐมกาล 2:23) ดังนั้นผู้เป็นสามีควรมีท่าทีกับภรรยาของพวกเขาอย่างไร (เอเฟซัส 5:28, 29)
2. มีบางคนได้มองเห็นว่าพระธรรมเพลงซาโลมอนเป็น “การเปรียบเทียบ” (allegory) ในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์ หรือระหว่างพระเยซูและคริสตจักรของพระองค์ ขณะที่คนหนึ่งจะต้องระมัดระวังไม่ “เปรียบเทียบจนเกินไป” สิ่งที่เพลงซาโลมอนนำเสนอคือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน (สามีภรรยา) ซึ่งสามารถชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าได้เช่นกัน เปรียบเทียบกับ อีสยาห์ 54:4, 5; เยเรมีห์ 3:14; 2 โครินธ์ 11:2
3. อ่านพระธรรมสุภาษิต 31:26 เพลงซาโลมอน 5:16 และสุภาษิต 25:11 ในการพูดจาให้คำปรึกษาคู่สมรส เราจะต้องใช้ความระมัดระวังเพียงใด ที่ถ้อยคำของเราจะเสริมสร้างคู่สมรสให้เข้มแข็งขึ้น ไม่ใช่ทำให้อ่อนแอลง ใช้ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เพิ่มเติมจากที่ได้สาธิตไว้แล้ว ยากอบ 1:26; 3:5-11

บทที่ 7

กุญแจสู่ความเป็นเอกภาพของครอบครัว

Keys to Family Unity

วันที่ 11 - 17 พฤษภาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 33:12-14; นางรูธ 1:16-18; ยอห์น 17:21-26;

กาลาเทีย 3:28; เอเฟซัส 2:11-22; 5:21-6:9

ข้อควรจำ

“เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่น พระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์ และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” (ยอห์น 17:21)

ชีวิตครอบครัวเป็นตัวแทนฤดูกาลต่าง ๆ ในชีวิตสำหรับบุคคลที่แตกต่างกันไป สำหรับผู้เป็นมารดาและบิดา การที่เด็ก ๆ ได้เกิดมาในครอบครัว เป็นตัวแทนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ เป็นบุคคลจะคงอยู่ และมีความผูกพันกับบิดามารดาชั่วชีวิตของพวกเขา จากจุดที่มีกันเพียงสองคนบัดนี้มีทายาทเพิ่มเข้ามาหนึ่งคนหรือมากกว่า นี่นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ จากนั้น เด็ก ๆ จะเปลี่ยนผ่านช่วงวันเวลา และวัยต่างๆ ของชีวิต จนกระทั่งพวกเขาแต่งงานมีครอบครัว และอาจออกจากบ้านไป และมีลูกของพวกเขาเอง

กระนั้น ไม่ว่าจะบิดามารดาหรือเป็นเด็ก ๆ ในครอบครัว เราทั้งปวงต่างต้องดิ้นรนต่อสู้กับสิ่งที่เหมือนๆ กัน เพราะเราต่างมีธรรมชาติที่ลึกลับ

ในความบาป ซึ่งสามารถทำให้ความเป็นเอกภาพในครอบครัวเป็นสิ่งที่ท้าทายมาก

ถูกแล้ว เพราะพระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน มนุษย์ทั้งมวลได้ถูกทำให้กลับคืนดี (reconciled) กับพระเจ้า และต่อกันและกัน (เอเฟซัส 2:13-16; โคลโลสี 1:21-23) หากในระดับการปฏิบัติของเราในแต่ละวัน โดยความเชื่อให้เราต้องมองเห็นคุณค่าพระคุณของพระคริสต์ด้วยตัวของเราเอง สิ่งนี้เพียงสิ่งเดียวสามารถทำให้เรามีประสบการณ์ความเป็นเอกภาพในครอบครัวได้ และสิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นในแต่ละวันในชีวิตของเรา ขอขอบคุณพระเจ้าผ่านพระคุณของพระคริสต์สิ่งนี้สามารถเป็นไปได้

วันอาทิตย์

พระคริสต์คือศูนย์กลาง

Christ the Center

อัครทูตเปาโลใช้อะไรพรรณนาเพื่อสาธิต การรวมกันเป็นเอกภาพท่ามกลางกลุ่มผู้คนที่อยู่ในพระคริสต์ พระคริสต์ได้ทรงทำให้ “หนึ่ง” ออกมาจาก “สอง” ได้อย่างไร เอเฟซัส 2:11-22; ตุ กาลาเทีย 3:28 ด้วย

ไม้กางเขนของพระเยซูได้ย้ายสิ่งที่ขวางกั้นบุคคลออกห่างกันและกัน กำแพงรอบพระวิหารของชาวยิวได้แยกผู้คนมานมัสการออกจากกัน กล่าวคือ แยกผู้หญิงออกจากผู้ชาย และแยกชาวยิวและชาวต่างชาติที่เชื่อในพระคริสต์ ออกจากกัน ท่านเปาโลใช้ภาษาที่สื่อให้เห็นความเท่าเทียมกันระหว่างเชื้อชาติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็กลุ่มชน หรือระดับชั้นของสังคม หรือความแตกต่างด้านเพศ ด้วยการกล่าวว่า “ทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งประกอบด้วยบัญญัติ และคำสั่งต่างๆ นั้นเป็นโมฆะ เพื่อสร้างให้เป็นคนใหม่ คนเดียวกันในพระองค์ จากคนสองฝ่ายนั้น เช่นนั้นแหละพระองค์จึงทรงทำให้เกิดสันติภาพ” (เอเฟซัส 2:15) นี่เป็นข่าวดีที่จะช่วยทั้งสองฝ่ายที่แต่งงานกันให้ทราบถ่องแท้ว่า พวกเขาเป็น “เนื้อเดียวกัน” เป็นหนึ่งในชีวิตการครองเรือนและก็เช่นเดียวกัน โดยความเชื่อในพระคริสต์ ครอบครัวที่แบ่งแยกมานานสามารถกลับคืนดีดังเดิมได้

การอ้างข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับเอกภาพในพระคริสต์นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การที่จะได้รับการเติมเต็มให้สมบูรณ์ด้วยประสบการณ์จริงนั้น

แตกต่างกันออกไป มีการปฏิบัติตนเพื่อการเปลี่ยนแปลงอะไร ที่พระคริสต์ นำสู่ชีวิตของเรา เพื่อให้มีประสบการณ์ในความเป็นเอกภาพตามที่พระเจ้า ทรงสัญญาไว้ ดูตัวอย่าง โรม 6:4-7, 2 โครินธ์ 5:17; เอเฟซัส 4:24-32

“จินตนาการหรือวาดภาพวงกลมขนาดใหญ่ แล้วลากเส้นหลายเส้น จากหลายจุดของเส้นรอบวงกลมนั้นตรงเข้าไปยังจุดศูนย์กลาง จะเห็นว่ายิ่ง เส้นดังกล่าวเข้าใกล้จุดศูนย์กลางเท่าไร เส้นต่างๆ ก็ยิ่งจะเข้าใกล้กันมากยิ่งขึ้น....

“เช่นเดียวกันยิ่งเราเข้าใกล้พระคริสต์มากขึ้นเท่าไร เราก็มืดจะเข้าใกล้ ชิดกันมากขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 179)

“ระหว่างผู้เป็นบิดาและบุตรชาย สามีและภรรยา...เมื่อให้พระคริสต์ เป็นคนกลาง (Mediator) หรือผู้ไกล่เกลี่ย ไม่ว่าเราจะยอมรับพระองค์หรือไม่ เราไม่อาจสร้างเครื่องมือติดต่อโดยตรงภายนอกตัวของเราเองได้ ยกเว้นการ สื่อสารผ่านพระองค์ ผ่านพระดำรัสของพระองค์ และผ่านการติดตามพระองค์ นั่นเป็นเส้นทางเดียวที่จะสื่อถึงกันได้” (ไดเอทพิช บอนโฮฟเฟอร์, *The Cost of Discipleship: The MacMillan Publishing Co., 1979*, หน้า 108)

ครอบครัวของคุณใกล้ชิดกันเพียงใด หรือครอบครัวของโบสถ์ เข้าใกล้ชิดกับจุดศูนย์กลางของเส้นรอบวงกลมใหม่ มีสิ่งใดต้องลดตัว ลงมา เพื่อที่จะให้ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างที่มีนควรจะเป็น

วันจันทร์

กลายเป็นหนึ่งผ่านความรักของพระองค์

Becoming One Through His Love

“และของค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญ และบริบูรณ์ใน การรักซึ่งกันและกัน และการรักทุกคนเหมือนเรารักท่าน” (1 เธสะโลนิกา 3:12)

พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาของพระองค์ ขอให้ผู้ติดตาม พระองค์ได้ “เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์” (ยอห์น 17:22) สรุปแล้วพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้โดยโฝกัสเจาะจงในเรื่อง บทบาทของความรัก ที่มีความจำเป็นเพื่อจะบรรลุถึงความเป็นเอกภาพ

ความเป็นเอกภาพท่ามกลางผู้ติดตามพระองค์ อยู่ในดวงจิตของพระเยซูในคำอธิษฐานนี้ คือทรงปรารถนาให้เหล่าสาวกมีความรักแบบ “อะกาเป้” (Agape) ซึ่งเป็นความรักที่จะนำไปสู่ความเป็นหนึ่ง คำว่า “อะกาเป้” เป็นถ้อยคำของพระคัมภีร์สำหรับความรักของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูทรงใช้ในการอธิษฐานครั้งนี้ และในที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ อย่างในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงธรรมชาติของพระเจ้า (ยอห์น 13:35) ความรักของพระเจ้าไม่มีโดยธรรมชาติในดวงใจของมนุษย์ที่มีบาป ความรักเช่นนี้เข้ามาสู่ชีวิตของคนคนหนึ่ง เมื่อพระเยซูทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อคนนั้นโดยพระวิญญาณของพระองค์ (โรม 5:5; 8:9, 11)

“บัญญัติของเราคือให้พวกท่านรักกันและกัน เหมือนอย่างที่เรารักท่าน” (ยอห์น 15:12) อัครทูตยอห์นผู้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ ครั้งหนึ่งเป็นคนที่ไม่น่ารัก เพราะมีความหยิ่ง หัวกระหายอำนาจ ชอบวิพากษ์วิจารณ์ และมีอารมณ์ร้อน (มาระโก 3:17; ลูกา 9:54, 55; ดูในหนังสือผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 295) ต่อมาภายหลังในชีวิต ท่านจดจำสิ่งที่พระเยซูได้ทรงรักไม่เปลี่ยนแปลง แทนที่ท่านยังมีลักษณะนิสัยไม่ดีเหล่านี้ ความรักของพระเยซูค่อยๆ เปลี่ยนแปลงท่านยอห์น ทำให้ท่านสามารถรักคนอื่นๆ ในความเป็นหนึ่งของคริสเตียนได้ ท่านได้เขียนว่า “เรารัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) ท่านเขียนด้วยว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย” (1 ยอห์น 4:11)

อ่าน พระธรรม 1 โครินธ์ 13:4-8 พยายามใส่ชื่อของคุณลงตรงคำว่า “รัก” ปรากฏอยู่ ว่าเมื่ออ่านแล้วจะลงตัวดีไหม อธิษฐานทูลขอพระองค์ทรงนำคุณสมบัติแห่งความรักเข้าสู่ชีวิตของคุณโดยพระวิญญาณของพระองค์ มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนคุณโดยพลันหรือค่อยเป็นค่อยไป เพื่อคุณจะไปถึงเป้าหมายแห่งอุดมคติ (ideal) ของคริสเตียน

“ถ้าความหยิ่ง และความเห็นแก่ตัวถูกวางไว้ต่างหาก เพียงห้า นาทีก็จะขจัดความยุ่งยากที่สุดออกไปได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *Early Writings*, หน้า 119)

ในฐานะเป็นมนุษย์ ธรรมชาติของเราถูกทำให้เสื่อมทรามไปโดยความบาป บางทีตัวอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดของความเสื่อมทรามคือ “คำสาปแช่งของความเห็นแก่ตัว” ดูเหมือนเราเกิดมาพร้อมกับความเห็นแก่ตัว เราสามารถมองเห็นได้ชัด แม้ในพวกเด็กเล็ก ความต้องการพื้นฐานของพวกเขาคือตัวของพวกเขาเอง พวกเขาจะพูด หรือแสดงออกว่า “ฉัน..ฉัน..ฉัน...” พอพวกเขาเติบโตถึงวัยผู้ใหญ่คุณลักษณะของนิสัยความเห็นแก่ตัว บางครั้งจะเผยออกมาให้เห็นในลักษณะที่น่ากลัว โดยเฉพาะในบ้าน

แน่นอน พระเยซูเสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ (เอเฟซัส 4:24) พระองค์ตรัสสัญญากับเราว่า ผ่านทางพระองค์ เราไม่จำเป็นต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของลักษณะนิสัยตัวนี้ ชีวิตทั้งชีวิตของพระเยซูเป็นสุดยอดตัวอย่างสมบูรณ์ในการดำเนินชีวิต พระองค์ทรงปราศจากซึ่งความเห็นแก่ตัว ในความเป็นคริสเตียนเรากำลังติดตามพระองค์ ด้วยการทำตามแบบอย่างของพระองค์ ในระดับหนึ่ง (1 ยอห์น 2:6) เราจะเอาชนะความโน้มเอียงที่จะดำเนินชีวิตเพื่อตัวเราเองเท่านั้น

ศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ พระวณะของพระเจ้าบอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับ การดำรงชีวิตในความเห็นแก่ตัว ฟิลิปปี 2:3-5; 1 ยอห์น 3:16-18

เอลเลน จี. ไวท์ เขียนในข้ออ้างอิงข้างบนว่า “ถ้าความหยิ่ง และความเห็นแก่ตัวถูกวางไว้ต่างหาก เพียงห้า นาทีก็จะขจัดความยุ่งยากที่สุดออกไปได้” ปัญหาต่างๆ จะได้รับการแก้ไขไปอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ “ก่อนที่มันเริ่มติดเชื่อ มีการอึกเสบ และเกิดหนอง และในที่สุด จะกลายเป็นสิ่งสกปรกที่น่ารังเกียจ มีกลิ่นเหม็น สมาชิกทั้งหมดในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดามารดา ต้อง

ถูกชำระให้สะอาด (be purged) (สุภาษิต 16:6) จากความบาปนี้ ณ เซึ่งไม้กางเขน (ตัวอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาลในความไม่เห็นแก่ตัว) อายายอมแพ้ แม้ว่าเราจะย้อนกลับไปไม้กางเขนอย่างไม่หยุดหย่อน และคุกเข่าลงเพื่อการอธิษฐาน ด้วยความเชื่อ น้ำตาหลังไหลและการยอมจำนน

คุณใช้เวลาหนานเพียงใดที่ไม้กางเขน เพื่อต่อสู้กับสิ่งใดๆ ที่เรียกว่า “ความเห็นแก่ตัวที่ปรากฏในชีวิตของคุณ” ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ (มัทธิว 7:16 “พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา ผลองุ่นนั้นเก็บได้ จากต้นไม่มีหนามหรือ และผลมะเดื่อหนึ่งเก็บได้จากพืชหนาวหรือ”) ช่วยแสดงให้คุณเห็น ถ้าคุณสามารถใช้เวลาเพียงพอนั้น

พฐ

การยอมจำนน

Submission

อัครทูตเปาโลถือว่า “ความถ่อมใจลง” (humility) และการรับใช้มีความสัมพันธ์ต่อกัน (เอเฟซัส 5:21) คุณคิดว่าท่าทีเช่นนี้ “สนับสนุน” (contributes) ให้เกิดความเป็นเอกภาพในโบสถ์อย่างไร เหตุใดจึงสำคัญมากจะเริ่มต้นที่บ้าน เอเฟซัส 5:22-6:9

คำว่า “ยอมเชื่อฟัง” (submit) (เอเฟซัส 5:21) หมายถึงการถ่อมใจลง ต่อหน้าอีกบุคคลหนึ่งบนพื้นฐานของ การเลือกโดยสมัครใจ หลักการพิเศษนี้ เริ่มต้นโดยพระคริสต์ (มัทธิว 20:26-28; ยอห์น 13:4, 5; ฟิลิปปี 2:5-8) และนี่เป็นอุปนิสัยของเหล่าผู้ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18) และเอเฟซัส 5:21 กล่าวว่า “จงยอมเชื่อฟังกัน เนื่องด้วยความยำเกรงพระคริสต์” สิ่งนี้ได้ดลใจประชากรของพระเจ้าให้ยอมเชื่อฟังต่อกันและกัน อันเป็นการ “ให้” ตัวเองแก่กันและกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานคำสอนของคริสเตียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในสังคม สิ่งนี้นำไปสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง เพราะทั้งปวงเป็นเอกภาพในพระคริสต์โดยไม่มีข้อยกเว้น

หลักการของบ้าน พื้นฐานของการยอมเชื่อฟังซึ่งกันและกันอยู่ในบ้าน ถ้าหลักการนี้บังเกิดผลตรงนี้ ก็จะมีบังเกิดความแตกต่างอย่างยิ่งเหมือนบทละคร (dramatic) ในโบสถ์ อัครทูตเปาโลขยับอย่างฉับพลันจากการแนะนำหลักการ

ของ “การยอมเชื่อฟังซึ่งกันและกัน” ไปอภิปรายเรื่องการนำหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้ในครอบครัว

มีการกล่าวถึงความสัมพันธ์สามคูในพระธรรมเอเฟซัส 5:22-6:9 คู่สามีภรรยาที่ดีที่สุด กระนั้นเป็นความไม่เท่าเทียมกันที่สุดในสังคม เจตนาของท่านเปาโลไม่ใช่ “เพื่อสนับสนุน” ลักษณะสังคมที่เป็นอยู่ แต่เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรมความเชื่อของพระคริสต์จะทำให้เกิดผลได้อย่างชัดเจน เมื่อมีการยอมเชื่อฟังอย่างสมัครใจต่อกันและกันของเหล่าผู้เชื่อ

คุณคิดว่าเหตุใดท่านเปาโลกล่าวถึงเหล่าผู้เชื่อในสังคมที่อ่อนแอกว่าอย่างไม่ย่อท้อ (consistently) ในวัฒนธรรมคือเหล่าภรรยา เด็ก ๆ และพวกทาส เขียนส่วนของประโยคที่มีคุณค่า ซึ่งเชื่อมต่อกับประโยค “การยอมเชื่อฟังซึ่งกันและกัน” เอเฟซัส 5:22; เอเฟซัส 6:1; เอเฟซัส 6:5

เหล่าผู้เชื่อในสังคมที่มีอำนาจใหญ่กว่าคือ สามี บิดามารดา และเจ้านาย มักจะถูกเอ่ยถึงในอันดับต่อมา แต่ละกลุ่มได้รับการยอมรับค่อนข้างไม่ธรรมดาจากวัฒนธรรม คำสั่งอย่างเป็นทางการเหล่านี้ ต้องทำให้กลุ่มผู้เชื่อในศตวรรษแรกรู้สึกประหลาดใจ (astonished) มาก พวกเขาได้เกลี้ยฟนที่รอบ ๆ ไม่กางเขนให้เป็นระดับเดียวกัน และเปิดเส้นทางแห่งความจริงเพื่อการเข้าสู่ “ความเป็นหนึ่ง” (oneness) เพื่อให้เป็นประสบการณ์ในความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน

วันพฤหัสบดี

การดำเนินชีวิตตามความรักที่เราสัญญา

Living the Love We Promise

ในที่สุดนี้ความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว และความเป็นหนึ่งวางอยู่บน “ความไว้วางใจ” ของสมาชิกครอบครัว ซึ่งเริ่มต้นจากความไว้วางใจ และการยึดมั่นในคำสัญญาของการร่วมชีวิตคู่ ที่จะเอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกัน นำเศร้าใจที่เรื่องราวในพระคัมภีร์ถูกโปรยปราย (strewn) ด้วยตัวอย่างที่ล้มเหลวในคำมั่นสัญญาซึ่งได้ทำให้ความไว้วางใจแตกหักไป และขาดซึ่งการยึดถือในคำสัญญาในขณะที่สิ่งนี้ควรจะมีอยู่ตรงนั้นเสมอ ข้อพระคัมภีร์ได้ให้การปลุก

เร้า (stirring) ตัวอย่างของบุคคลธรรมดา ผู้ซึ่งด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า ได้รักษาคำมั่นสัญญาของพวกเขาไว้กับเพื่อนๆ และครอบครัว ตามที่พวกเขา กล่าวสัญญาไว้

มองดูครอบครัวต่อไปนี้ และการที่พวกเขาปรับระดับการไว้วางใจตามคำมั่นสัญญา บางครอบครัวเสริมพลังในเรื่องนี้ได้อย่างไร มีการหนุนใจ ในคำสัญญาอะไรที่แสดงออกมาให้คนอื่น

- บิดามารดา-รับผิดชอบ กับคำมั่นสัญญาที่ให้กับบุตร (*ปฐมกาล 33: 12-14; อพยพ 2:1-10*)
- พี่น้อง-ให้คำมั่น-สัญญาต่อกัน (*ปฐมกาล 37:17-28*)
- ครอบครัวให้คำมั่นในความรับผิดชอบต่อกัน (*นาบรูธ 1:16-18; 2:11, 12, 20; 3:9-13; 4:10, 13*)
- คู่สมรสให้คำมั่นสัญญาต่อกัน (*โฮเซยา 1:2, 3, 6, 8; 3:1-3*)

เมื่อเราให้คำมั่นสัญญาไว้กับบุคคลหนึ่ง อย่างในพิธีสมรสหรือในการตัดสินใจจะรับเลี้ยง หรือรับเป็นบุตรบุญธรรมเด็กคนหนึ่ง จะต้องมีความเต็มใจที่จะอุทิศตัวเอง เพื่อจะไม่เปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่ได้ทำการเลือกแล้วในอนาคต ต้องพร้อมจะอุทิศ และควบคุมสิ่งที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่อาจเข้ามา ณ ตอนใด หรือตอนหนึ่งในชีวิตของเรา กฎหมายมีข้อห้ามพฤติกรรมในด้านลบ แต่ความสัมพันธ์ของคู่สมรส และครอบครัวต้องการความรักจากภายใน พวกเขาจึงจะสามารถทำให้คำมั่นสัญญาและความรักเฟื่องฟูขึ้นได้

อัครทูตเปาโล ได้กล่าวทวนคำมั่นและพระสัญญาของพระเยซูไว้อย่างไรใน ฮีบรู 13:5 (*ท่านอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”*) นี่หมายถึงพระเยซูตรัสสัญญากับท่านเป็นการส่วนตัวด้วยไหม สิ่งนี้มีอิทธิพลต่อคำมั่นสัญญาที่คุณได้ให้ไว้กับพระองค์ หรือคู่สมรส ลูก และพี่น้องด้านความเชื่อทั้งหลายอย่างไร

เอลเลน จี. ไวท์, วงกลมอันศักดิ์สิทธิ์, หน้า 177-180 ใน *บ้านในอุดมคติ และคำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 6, หน้า 236-238

“เอกภาพ” คืองานชิ้นแรก ของคริสเตียน กล่าวคือที่จะสร้าง “ความเป็นเอกภาพ” ในครอบครัว...

“สมาชิกครอบครัวที่มีความใกล้ชิดจะร่วมมือร่วมใจกันทำงานในบ้าน ยิ่งบิดา มารดาได้ยกชู และให้การสอน และทำเป็นตัวอย่าง ก็จะเป็นอิทธิพล ทำให้ลูกชายและลูกสาวแสดงออกภายนอกบ้าน” (*เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 37*)

“ความลับของหน่วยครอบครัว” “สาเหตุของการแตกแยก และความไม่ลงรอยกันในครอบครัว และโบสถ์คือการแยกตัวออกห่างจากพระคริสต์ การได้เข้ามาใกล้พระคริสต์คือการได้เข้ามาใกล้ซึ่งกันและกัน ความลับของความ เป็นเอกภาพในโบสถ์ และในครอบครัวไม่ใช่การทูต หรือความชำนาญในการ เจริญ ไม่ใช่การบริหารจัดการ และไม่ใช่ความพยายามของมนุษย์ “เหนือ มนุษย์” superhuman) เพื่อเอาชนะความยากลำบากต่างๆ แม้ว่าจะมีสิ่ง ก่อให้เกิดเป็นอันมาก แต่เป็น “การสนิทกับพระคริสต์” (*เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 179*)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับ “พลังอำนาจ” ในสังคมของคุณที่ทำการต่อต้าน “ความเป็นเอกภาพ” ในครอบครัวมีหลักการปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาอะไร ที่คุณจะเสนอให้กับครอบครัวที่กำลังดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอาชนะพลังอำนาจดังกล่าว
2. มีครอบครัวใดบ้างใหม่ในโบสถ์ท้องถิ่นของคุณที่ได้แตกแยกไปแล้ว ถ้ามี คุณและชั้นเรียนสะบาโตสามารถจะทำอะไรได้บ้างที่จะให้การช่วยเหลือแต่ละคนในครอบครัวนี้ที่กำลังเผชิญกับวิกฤติการณ์
3. อภิปรายคำถามเรื่อง “การมอบตัวเชื่อฟังกันและกัน” คริสเตียนโดยทั่วไปจะเข้าใจความหมายในบริบทของคริสเตียนได้อย่างไร ในทางใดบ้างหลักการนี้อาจถูกนำไปใช้อย่างผิด ๆ
4. มีหลักการอะไร ที่คุณสามารถมองเห็นเกี่ยวกับ “ความเป็นหนึ่งใจของครอบครัว” ที่คุณสามารถนำเอาแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้ในโบสถ์ได้เช่นกัน

บทที่ 8

เวลาของการเป็นบิดา-มารดา

Season of Parenting

วันที่ 18 - 24 พฤษภาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 18:11; เยเรมีย์ 31:25; มัทธีว 11:28; สดุดี บทที่ 127;

สุภาษิต 22:6; 1 ซามูเอล 3:10-14; ฟิลิปปี 3:13

ข้อควรจำ

“นี่แหละ บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระยาห์เวห์ ผลผลิตของกรรมเป็นรางวัล” (สดุดี 127:3)

การให้กำเนิดบุตรเป็นเรื่องธรรมดา เป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ บ่อยครั้งเราไม่ค่อยมองเห็นคุณค่าอย่างเต็มที่ จากทารกที่เกิดใหม่ ลองจินตนาการภาพของนางเอวา สตรีคนแรกของโลกที่รู้สึกดีใจตื่นเต้นเมื่อได้บุตรชายคนแรกคือ คาอินไว้ในอ้อมกอด การที่ได้เห็นทารกน้อยค่อยๆ เติบโตขึ้นในช่วงหลายเดือนต่อมา ความรู้สึกเมื่อนึกถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงขณะให้กำเนิดเด็กทารก มันช่างเกินค้ำที่ได้เห็นเด็กน้อยช่างน่ารัก ไร้เดียงสา ช่วยตัวเองไม่ได้... ก็เช่นเดียวกับนางซาราห์ภรรยาของท่านอับราฮัมในวัย 90 ปีของนาง ซึ่งเป็นวัยที่ผ่านการให้กำเนิดบุตรมาหลายปีแล้ว เมื่อทารกเพศชายคลอดออกมาจากครรภ์ของนางเอง และให้ชื่อว่า “อิสอัค” หล่อนคงหัวเราะทุกครั้งเมื่อเรียกชื่อลูกชายของนาง หลังจากที่นางและสามีได้อธิษฐานขอบุตรชายจากพระผู้เป็นเจ้า ในที่สุดนางได้รับคำตอบ... นางฮันนาก็แสนปีติยินดีไม่ต่างกัน เมื่อนางตั้งครรภ์ซามูเอล นางฮันนาก็กล่าวออกมาว่า “ดิฉันทูลวิงวอนขอเด็กคนนี้ และพระยาห์เวห์ประทาน

ตามคำทูลขอของดิฉัน ตามที่ได้ทูลวิงวอนต่อพระองค์” (1 ซามูเอล 1:27) นางมารีย์ขณะที่อยู่ในวัยสาวนีก้อศจรรยใจอย่างยิ่ง ที่ทูตสวรรค์จากพระเจ้าบอกกับนางว่า นางจะตั้งครรภ์ และบุตรชายของนางจะเป็นพระผู้ไถ่บาปของโลกนี้ เมื่อทารกพระเยซูคลอดออกมา นางได้อุ้มบุตรนั้น นางรำพึงว่า นี่เป็นบุตรของพระเจ้า นางมารีย์จึงดูทารกนั้น วันละหลายครั้ง ด้วยความรู้สึกผสมผสานกันระหว่างความอัศจรรย์ใจและความยำเกรง

ในขณะที่เดียวกันไม่ใช่ทุกคนที่เรารู้จักได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมาพร้อมกับความรับผิดชอบ ในฐานะที่เป็นบิดาและมารดา สัปดาห์นี้เราจะใช้เวลาสำรวจดูว่า ช่วงเวลาของการเป็นบิดาและมารดา มีความท้าทายอะไรบ้าง มีความพึงพอใจ ความทุกข์กังวล และความชื่นชมยินดีอะไรบ้าง

วันอาทิตย์

บิดามารดาที่ไม่มีบุตร

Childless Parenting

อ่านพระธรรมปฐมกาล 18:11, 30:1; 1 ซามูเอล 1:1-8 และลูกา 1:7 บุคคลเหล่านี้มีอะไรที่เหมือนกัน พระเจ้าทรงตอบความต้องการของพวกเขาอย่างไร

เด็ก ๆ ที่เกิดมาถือเป็นพระพรสำหรับครอบครัว แต่ด้วยเหตุผลบางประการ พระเจ้าไม่ทรงอวยพระพรแก่บิดามารดาทุกคู่ให้มีลูกเสมอไป บิดามารดาบางคู่สมความหวัง เมื่อพวกเขาอธิษฐานเพื่อสร้างครอบครัว และพระเจ้าผู้ทรงกรุณาคุณประทานให้ตามคำขอ และบางครั้งเป็นไปอย่างอัศจรรย์อย่างกรณีของนางซาราห์ ส่วนคนอื่นๆ แม้จะอธิษฐานด้วยใจร้อนรน ทูลขอต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า แต่กลับพบกับความเจ็บเย็บ ทุกครั้งเมื่อพวกเขาเห็นเพื่อนๆ สรรเสริญพระเจ้าที่ภรรยาของพวกเขาตั้งครรภ์ และชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาเห็นทารกมาเกิด ทำให้รอยแผลแห่งความผิดหวังเป็นร่องลึกขึ้น เมื่อพวกเขา รู้สึกว่าบ้านของพวกเขาเหมือนรังนกที่ว่างเปล่า แม้ว่าบางคนถามพวกเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า “คุณมีลูกกี่คน” คำถามนั้นเป็นเหมือนเครื่องซ้ำเติมพวกเขาว่า พวกเขาเป็นกลุ่มสมาคมที่ถูกแยกไว้ต่างหาก เป็นกลุ่มที่ไม่มีลูก แม้ว่าพวกเขาอยากอยู่ร่วมกับกลุ่มอื่น (ที่มีลูก) ก็ตาม

เหล่าคนที่ได้ผ่านประสบการณ์เช่นนั้น ควรกลับมาทำใจยอมรับว่า พระเจ้าทรงเข้าใจความเสียใจของพวกเขา ผู้ประพันธ์บทสวดดีประกาศว่า “พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์” (สวดดี 56:8) แม้พระองค์จะทรงดูเหมือนเงียบ แต่ขอให้คุณอ่านเพลงสวดดีอีกข้อหนึ่ง “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระยาห์เวห์ทรงสงสารคนที่ย่ำเกรงพระองค์ฉันนั้น” (สวดดี 103:13)

ส่วนคนอื่น ๆ ระหว่างนั้น ด้วยเหตุผลหลากหลาย อาจเลือกที่จะไม่มีลูก คนหนึ่งสามารถเข้าใจในโลกที่เราอยู่ในเวลานี้เต็มไปด้วยความทุกข์ยาก ความเจ็บปวด ความชั่วร้าย และมีแนวโน้มจะเกิดภัยพิบัติต่างๆ นี่คือสาเหตุที่พวกเขาตัดสินใจจะไม่นำลูกมาสู่โลก ในบางกรณี บางคนอาจเลือกที่จะขอเด็กจากเครือข่ายที่มีบุตรหลายคน หรือจากสถานสงเคราะห์เด็กมาเป็นบุตรบุญธรรมแทนการมีบุตรด้วยตนเอง ในลักษณะนี้พวกเขาจะได้เป็นบิดามารดาเลี้ยงดูลูกไว้ในครอบครัว บ่อยครั้งการรับบุตรบุญธรรมเป็นการให้โอกาสพวกเขาเด็ก ๆ มีชีวิตดีขึ้นกว่าที่พวกเขาจะอยู่ในสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่

โลกของเราเป็นสถานที่ที่มีความซับซ้อนมาก และเรามักจะพบปะหรือสมาคมกับผู้คนนานาประเภทในหลากหลายสถานการณ์ คนที่ต้องการมีลูกหรือไม่ประสงค์มีลูก ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด เราอาจพบว่าตัวเองยอมรับได้กับคำถามต่างๆ เกี่ยวกับการมีลูก เราสามารถมีชีวิตด้วยความเชื่อมั่นในความรักของพระเจ้าที่ทรงรักเรา และพระองค์ทรงพระประสงค์สิ่งที่ดีสำหรับเราในตอนสิ้นสุด ในเวลาเดียวกัน ขอให้เราจำไว้เสมอว่า เราจะต้องมีความรู้สึกรับรู้ไว (be sensitive) เท่าที่จะเป็นไปได้ต่อผู้คน ที่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดที่พวกเขาไม่มีลูก

พระเยซูไม่มีบุตร ในวิถีธรรมชาติด้วยพระองค์เอง มีบทเรียนอะไรบ้าง ถ้าจะมีสำหรับเราตามข้อมูลความจริงในเรื่องนี้

ข้อเท็จจริงของโลกปัจจุบันอย่างหนึ่งคือ เรากำลังพบกับคุณพ่อ และคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวในสังคมมากขึ้น บ่อยครั้งแม่จะไม่เสมอไปที่เราพบว่า สตรีเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว

บ่อยครั้งที่เราคิดว่าคุณพ่อหรือคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เป็นพ่อหรือแม่ที่ได้เด็กมาจากชายหญิงใช้ชีวิตร่วมกันแบบหลบซ่อนในช่วงเวลาหนึ่ง ที่เรียกว่า “ลูกนอกสมรส” อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่ความจริงเสมอไป นางฮาการ์อนุภรรยาของท่านอับราฮัม (แต่งงานด้วยความเห็นชอบของนางซาร่าห์-ผู้เป็นภรรยาหลวง) เมื่อนางฮาการ์มีบุตรชายกับท่านอับราฮัม นางฮาการ์ถูกบีบบังคับจากนางซาร่าห์ จนนางฮาการ์พาลูกหนีไป กลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวไปโดยปริยาย (ปฐมกาล 16:3, 4; 21:17) สตรีคนต่อมาคือนาง “บัทเชบา” ได้ตั้งครรภ์ขึ้นเนื่องจากการล่วงละเมิดทางเพศด้วยอำนาจบีบบังคับจากผู้มีอำนาจ (2 ซามูเอล 11:4, 5) ท่านเอลียาห์ถูกส่งไปยังหมู่บ้านเรียกชื่อว่า “ศารเพัท” เพื่อช่วยสตรีเลี้ยงเดี่ยว เพราะสามีได้ตายไป (1 พงศกษัตริย์ 17:9) เมื่อถึงเวลาที่พระเยซูทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์ โยเซฟ บิดาของพระองค์ได้ตายแล้ว ปล่อยให้นางมารีย์กลายเป็นแม่เลี้ยงดูลูกๆ หล่อนก็กลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวไป “ความตายได้แยกมารีย์จากโยเซฟ ผู้ซึ่งได้แบ่งปันความรู้และความลึกลับ (mystery) ในการมาบังเกิดของพระกุมารเยซู ถึงตอนนั้นนางมารีย์ไม่มีใครจะคอยสนับสนุนและปลอบโยนความหวัง และความกลัวของนาง นับว่าเป็นช่วงสองเดือนแห่งความหนักใจและเศร้าในดวงจิตยิ่งนัก (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 145)

การเป็นคุณพ่อหรือคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว บางครั้งก็เป็นงานที่ทำทายมากที่คนหนึ่งต้องประสบ มีหลายรายพบกับความยากลำบาก อย่างการจัดสรรในเรื่องการเงิน การสมาคมกับพ่อแม่ของเด็กคนอื่นๆ หรือการมีเพียงแค่สองแม่ลูก (หรือพ่อลูก) ในครอบครัวที่จะใช้เวลากับพระเจ้า บางครั้งก็มีความกังขาว่า จะมีใครรักพวกเขาอยู่อีกหรือไม่

มีคำสัญญาอะไรที่คนคนหนึ่ง รวมทั้งคุณพ่อหรือคุณแม่เลี้ยง

เดี่ยวสามารถจะนำไปเป็นข้อหนุนใจจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ได้:
เยเรมีย์ 31:25; มัทธิว 11:28; เยเรมีย์ 29:11; เยเรมีย์ 32:27; สุกาษิต
3:5, 6; อีสยาห์ 43:1,

ในฐานะคริสตจักร เรามีหน้าที่ช่วยเหลือพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว ตามที่
ยากอบเขียนไว้ว่า “*ธรรมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา
นั้น คือการช่วยเหลือ เด็กกำพร้า และหมิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการ
รักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก*” (ยากอบ 1:27) อย่างไรก็ตาม คนหนึ่งอาจเพิ่มโดย
หลักการว่า “และคุณแม่หรือคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวมีความทุกข์ร้อนของพวกเขา
เช่นกัน” การช่วยเหลือที่เราเสนอให้อาจไม่ใช่ในเรื่องการเงินเท่านั้น เราอาจ
ช่วยจัดให้พวกเขาพ่อลูกหรือแม่ลูกได้ไปพักผ่อน หรือมีใครช่วยดูแลเด็ก
ขณะที่คุณพ่อหรือคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวทำงานบ้าน หรือออกไปธุระนอกบ้าน หรือ
อธิษฐาน และศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราอาจรับอาสาเป็นพี่เลี้ยงให้กับ
เด็กๆ ของเขาหรือหล่อน หรือช่วยงานบ้านอย่างใดอย่างหนึ่ง เราสามารถเป็น
พระหัตถ์ของพระเจ้าได้หลากหลายวิธี เพื่อให้การสนับสนุนคุณพ่อหรือคุณแม่
เลี้ยงเดี่ยว

ไม่ต้องพิพากษาหรือตำหนิที่พวกเขาได้มาสู่สถานการณ์ที่พวกเขา
เป็นอยู่ มีอะไรที่เป็นภาระเฉพาะเจาะจงที่คุณจะทำได้ เพื่อเป็นการหนุนใจ
และช่วยเหลือผู้เป็นพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยว

วันอังคาร

ความสุขและความรับผิดชอบในการเป็นบิดา มารดา

The Joy and Responsibility of Parenting

อ่านพระธรรมสดุดี บทที่ 127 อะไรเป็นพื้นฐานของข่าวสารของ
สดุดีบทนี้ มีหลักการสำคัญอะไรที่เราจะนำไปประยุกต์ใช้ได้สำหรับเรา
เองและวิธีที่เราดำรงชีวิต

เมื่อคุณหวังจะปรุงอาหารจานที่คุณชื่นชอบ ถ้าคุณจะทำตามตำรา
อาหาร คุณย่อมจะนำส่วนผสมมาปรุงตามจังหวะขั้นตอน คุณอาจจะต้องใช้
เวลา อาจต้องควบคุมความร้อน และจังหวะในการใส่ส่วนผสมและหวังว่า

อาหารจะออกมาสวย รสชาติน่าพอใจ การเป็นบิดาหรือมารดาพูดไปอาจไม่เหมือนกับการปรุงอาหารเลยที่เดียว เพราะเด็กแต่ละคนไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ทุกกระเบียดนิ้ว อย่างคุณจะปฏิบัติต่อเด็กหลายคนเหมือนกันทุกอย่าง พวกเขา ก็จะออกมาแตกต่างกัน นี่อาจจะขึ้นอยู่กับเพศ วัย ลำดับที่พวกเขาเกิดมา นิสัยโดยธรรมชาติ ซึ่งจะว่าไปมีเหตุผลอีกมาก ในแผนการของพระเจ้า พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเด็กๆ ได้รับการนำ และการสอนให้รู้จักรัก และเชื่อฟังพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9; สดุดี 78:5-7) พระบัญชาโดยตรงจากพระเจ้าถึงบิดามารดา คือ “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะเดิน และเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พราวจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6) ไม่ใช่การควบคุมฉวัดเฉวียนอยู่เหนือ (hover) พวกเด็กๆ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ตัดสินใจผิดพลาด

ขณะที่เราต้องการที่จะเห็นเด็กๆ ของเราออกจากอ้อมกอดของเรา ในสภาพที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ ปลดปล่อยเป็นอิสระในขณะที่ยังเล็กเกินไป และคาดหวังให้พวกเขาเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จ หน้าที่รับผิดชอบสูงสุดของเรา คือการรับผิดชอบทำให้พวกเขา รู้จักพระเจ้า รักพระองค์ และรับใช้พระเยซูคริสต์ ในฐานะเป็นบิดาหรือมารดา เราสามารถติดตามแผนการ “เพื่อการพัฒนาจิตวิญญาณ” ซึ่งพระเจ้าทรงวางแบบไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 ซึ่งมีเงื่อนไขสำคัญกำหนดไว้ล่วงหน้า (prerequisites) 4 ประการ: นั่นคือให้เราตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) เรารักพระองค์จากส่วนลึกในดวงใจของเรา (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5) เราถือว่าพระวาทะของพระองค์เป็นสมบัติล้ำค่า (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6) และเราแบ่งปันกับเด็กๆ ของเราเกี่ยวกับการรู้จักพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:20-23)

พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 กล่าวต่อไปถึงหลักการสำคัญสองประการ และประการแรก คือ “การสอน-การพูดคุย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7) “การสอน” อ้างถึงการสอนตามรูปแบบ ขณะที่ “การพูดคุย” อ้างถึงการสอนแบบไม่มีพิธีรีตอง ในทั้งสองกรณี การสื่อสารความจริงของพระคัมภีร์อาจเกิดขึ้นภายในความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็กๆ ส่วนการสอนตาม

รูปแบบสามารถเกิดขึ้นได้ขณะที่ดำเนินการ การนมัสการในครอบครัว ขณะที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้ากับพวกเขา การสอนนอกรูปแบบมักเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของมันเองในสถานการณ์วันต่อวัน ในการดำเนินชีวิต และแม้แต่จะสำคัญกว่า คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกวันสามารถกลายเป็นเครื่องมือมีประสิทธิภาพสำหรับการสื่อสารความจริงในพระคัมภีร์ (ปฐมกาล 18:19) ประการที่สองคือ หลักการ “ถ้อยคำ-ผูกไว้ที่ข้อมือ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:8, 9) ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณต้องถูกนำไปสู่การกระทำ (ด้วยมือ) และด้วยท่าที (ศิรัษะ) ของเรา แต่จะต้องจารึกไว้เป็นการส่วนตัว (ประตูบ้าน) และในที่สาธารณะ (ประตูรั้ว) กล่าวคือความจริงจากพระวจนะของพระเจ้าจะต้องเคลื่อนย้ายจากดวงใจของเราไปสู่บ้านของเรา และจากบ้านของเราออกไปสู่โลกกว้าง

พุทธ

บิดามารดาในฐานะผู้สร้างสาวก

Parenting as Disciple-Making

อ่านพระธรรมปฐมกาล บทที่ 18:18, 19 และ 1 ซามูเอล 3:10-14
เปรียบเทียบระหว่างผู้เป็นบิดาทั้งสองคน มีผลลัพธ์อะไรเกิดขึ้นจากสองรูปแบบของการเป็นบิดามารดา

การเป็นบิดามารดาที่มีความรับผิดชอบในการเป็นผู้สร้างสาวกจากลูกๆ ของพวกเขา ในการนี้พวกเขาจะต้องเป็นสาวกของพระเยซูด้วยตัวเองก่อน มีบิดามารดาบางคู่เชื่อว่าวิธีการสอน และการที่จะแก้ไขสิ่งผิดสำหรับลูกๆ ของพวกเขาต้องลงโทษฝ่ายร่างกาย แต่สิ่งที่ดีกว่า (สุภาษิต 22:15; 23:13; 29:15) ข้อความของพระคัมภีร์ตอนนี้ถูกนำไปใช้อย่างผิดๆ กับเด็ก หรือเด็ก ๆ รวมทั้งการบังคับพวกเขาให้ยอมเชื่อฟังอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งบ่อยครั้งได้นำเด็ก ๆ ให้ทำการต่อต้านบิดามารดาของพวกเขาและพระเจ้า

พระคัมภีร์สอนบิดามารดาให้ควบคุม และทำการสอนเด็ก ๆ ด้วยความเมตตากรุณา (เอเฟซัส 6:4; โคลอส 3:21) และที่จะสอนเด็ก ๆ ในทางชอบธรรม (สดุดี 78:5; สุภาษิต 22:6; อีสายห์ 38:19; โยเอล 1:3) ในฐานะบิดามารดา เราควรสะสมสิ่งที่ดีไว้สำหรับลูก ๆ ของเรา (2 โครินธ์ 12:14) และดำเนินชีวิตเป็นตัวอย่างให้พวกเขาติดตาม (ปฐมกาล 18:19; อพยพ 13:8; ทิตัส 2:2) เรา

ได้รับการบอกเล่าให้ปกครองครอบครัวของตนให้ดี อบรมบุตร ธิดาให้มีความ
นอบน้อมด้วยความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง (1 ทิโมธี 3:4, 5, 12) และจงดีสอน
บุตรของเจ้า เพราะเด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจะนำความอับอายมาให้ (สุภาษิต
29:15, 17) ขณะเดียวกันจงสะท้อนความรักของพระเจ้าออกมา (อิสยาห์ 66:13;
สดุดี 103:13; ลูคา 11:11)

น่าเศร้าใจ ที่พระคัมภีร์ได้เผยให้เห็นเรื่องราวของบิดา มารดาที่วางตัว
อย่างให้ลูกในทางผิด อย่างเรื่องของ “อิสอัค และ “เรเบคาห์” ต่างนิยมชมชอบ
ในลูกคนละคนคือ เอซาวและยาโคบ (ปฐมกาล 25:28) และต่อมา ยาโคบ
แสดงท่าทีอย่างเดียวกันกับโยเซฟ (ปฐมกาล 37:3) ปุโรหิตเอลีแม้จะเป็นผู้นำ
ศาสนายังล้มเหลวที่จะสอนลูกๆ ในทางที่ถูก (1 ซามูเอล 3:10-14) ส่วนผู้เผย
พระวจนะซามูเอลเอง ผู้ซึ่งท่านเอลีเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่กลับเป็นบิดาที่บกพร่อง
เสียเอง (1 ซามูเอล 8:1-6) กษัตริย์ดาวิด จากที่พระองค์ได้ล่วงประเวณี และส่ง
ฆ่าผู้เป็นสามีของนาง เป็นแบบอย่างให้ลูกๆ ติดตามตัวอย่างของตน กษัตริย์
มนัสเสห์ ทำการอุทิศถวายลูกๆ ของพระองค์ให้กับพญามาร (2 พงษ์กษัตริย์
21:1-9) ก็เช่นเดียวกับกษัตริย์ อาหัส (2 กษัตริย์ 16:2-4)

เป็นที่น่ายินดี (fortunately) ในพระคัมภีร์เราพบตัวอย่างที่ดีของบิดา
มารดาด้วย อย่างท่านโมโรเดคัย แม้จะเป็นเพียงบิดาบุญธรรมของพระนาง
เอสเธอร์ท่านก็ทำหน้าที่ได้ดี (เอสเธอร์ 2:7) ท่านโยบเองได้อธิษฐานเพื่อลูกๆ
ของท่านเป็นประจำ (โยบ 1:4, 5) ในตัวอย่างทั้งหมดทั้งดีและเลว เราสามารถ
“เลือกเก็บ” (glean) เอาแต่ส่วนที่ดีใช้งานได้ มาประยุกต์ใช้สำหรับการเป็น
บิดา มารดา

เราสามารถเรียนรู้อะไรจากตัวอย่างการเป็นบิดามารดา ที่เรา
พบในพระคัมภีร์ ในทางใดบ้างที่ใช้หลักการบางประการใน “การมี
ปฏิสัมพันธ์ต่อกัน” (interactions) กับเหล่าผู้ที่ไม่ใช่บุตรหลานของเรา

อ่านพระธรรมสุภาพิต 22:6 คุณมีความเข้าใจเนื้อหาของพระคัมภีร์ข้อนี้อะไรบ้าง นี่เป็นเรื่องการรับประกันใหม่ เป็นพระสัญญาหรือเพียง “มีความน่าจะเป็นไปได้” (probability)

บางครั้งขณะผู้เป็นบิดา มารดาทำทุกอย่างเท่าที่ควรทำ เช่นการสอนเด็ก ๆ ของคุณทำสิ่งที่ถูกต้อง ดำรงชีวิตสอดคล้องกับความเชื่อในเรื่องของพระเจ้า คุณส่งพวกเขาไปเข้าโรงเรียนดี ๆ พาไปนมัสการที่โบสถ์เป็นประจำ เข้าไปมีส่วนในงานของมิชชั่นกับพวกเขา แต่สุดท้ายพวกเขาจบลงด้วยการละทิ้งความเชื่อในสิ่งที่คุณได้เสริมสร้างพวกเขาขึ้นมา ซึ่งสร้างความเจ็บปวดให้คุณอย่างอย่างรุนแรง และแทบไม่มีช่วงของการพักผ่อนในความสงบ อันเนื่องมาจากความหวังโยของคุณต่อความรอดของพวกเขา สาเหตุไม่จำเป็นต้องชี้ขึ้นไปทีบิดามารดาเป็นฝ่ายผิด เพราะพวกเด็ก ๆ ต่างมีชีวิตจิตใจของพวกเขาเอง และในที่สุดพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของพวกเขาเอง

บางคนนำถ้อยคำของพระคัมภีร์ข้อนี้ขึ้นมาทบทวน จริงหรือที่ว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไปและเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พราวจากทางนั้น” (สุภาพิต 22:6) โดยถ้อยคำนี้เป็นพระสัญญา เป็นข้อรับประกันว่า การส่งเสริมเลี้ยงดูลูก ๆ ในทางของพระเจ้า จะเกิดผลลัพธ์ในชีวิตชั่ววันรันดร์ของพวกเขา ความจริงมีว่าพระธรรมสุภาพิตข้อนี้ให้หลักการแก่เรา และจะไม่ปราศจากเงื่อนไขในข้อสัญญาเสมอไป สิ่งที่เราจะนำออกมาจากพระคัมภีร์ข้อนี้คือความแน่นอนว่า บทเรียนที่พวกเขาได้เรียนรู้ในวัยเด็กจะคงอยู่ไปตลอดชีวิต เด็กทุกคนเมื่อถึงวัย ไม่ว่าพวกเขาจะรับ “มรดก” (พระพรด้านศาสนา) จากบิดามารดาไว้เป็นสมบัติของพวกเขา หรือไม่พวกเขาก็จะปฏิเสธ เหล่าบิดามารดาที่ได้จัดหาสิ่งล้ำค่าแห่งชีวิตให้แก่ลูก ๆ อย่างระมัดระวัง ด้วยการฝึกอบรมตามรูปแบบของพระเจ้า ได้สร้างความมั่นใจว่าสิ่งที่พวกเขาได้สอนเด็ก ๆ ของพวกเขาจะอยู่ในจิตใจของพวกเขาตลอดไป แม้เมื่อเด็ก ๆ ของพวกเขาเดินจากไป เมล็ดพืชที่พวกเขาได้หว่านลงไป ในดวงใจของพวกเขาลูก ๆ จะคอยเรียกจิตใจของพวกเขาให้กลับบ้าน (มาหาพระเจ้า) อย่างต่อเนื่อง การเป็นบิดา

มารดาที่ดีเป็นการเลือกของเราเอง ส่วนลูกของเราจะหัน (หัวเรือ) ออกไปเป็น การตัดสินใจของพวกเขาเอง

บิดามารดาควรทำอะไรเมื่อลูกของพวกเขาหลงหายไป (จากความเชื่อ) จงนำเสนอชื่อและปัญหาของเขา หรือพวกเขาทูลอ้อนวอนต่อพระเจ้า ถ้ามีใครเข้าใจความเจ็บปวดของคุณมากที่สุด บุคคลนั้นคือพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็ นลูกๆ ของใครในสังคมยุคใหม่ (แห่งวัตถุนิยม) นี้รวมแล้วนับเป็นพันล้านคน พวกเขาได้หันหลังให้พระเจ้า คุณยังสามารถให้การสนับสนุนบุตรผู้เหมือน บุตรน้อยในพระคัมภีร์ด้วยความรัก และในด้านต่างๆ อย่างที่บิดามารดาที่ดี ฟังทำ แต่สำคัญที่สุดอย่าให้การแสดงออกซึ่งความรัก และการอธิษฐานเผื่อ พวกเขาลดน้อยลงไป และจงพร้อมเสมอที่จะยืนอยู่เคียงข้างพวกเขา หาก พวกเขาบางคนกำลังปล้ำสู้ (wrestle) กับพระเจ้า (เหมือนท่านยาโคบ-อิสราเอล ในครั้งอดีตกาล)

อย่าได้ถือว่่าเป็นเรื่องน่าละอายที่จะขอศิษยาภิบาล และพี่น้องแห่ง ความเชื่ออธิษฐานเผื่อพวกเขา และอย่าพรั้าแต่ดำเนินตัวเอง และอย่าไฟกั ส (พุ่งตรงไป) ยังบุตรผู้หลงหายเท่านั้น แต่อธิษฐานเผื่อบุคคลอื่นในครอบครัว และเครือข่ายฝ่ายวิญญาณจิตด้วย บิดามารดาของบุตรที่หลงทาง อาจทำให้ ครอบครั้วแตกแยก ฉะนั้นจงเสริมสร้าง เสริมกำลังให้เป็นเอกภาพกับคู่อชีวิต ของคุณ และจัดอาณาเขตชัดเจนสำหรับลูกของคุณ จำไว้ว่าพระเจ้าองค์เดียว เท่านั้นรักลูกๆ มากกว่าที่คุณรัก จงมองอนาคตที่สว่างไสว และยอมรับว่าลูก ของคุณอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และพระองค์กำลังทำการเพื่อให้เกิดความ ก้าวหน้า

เป็นธรรมชาติที่คุณจะปรักปรำตัวเองเมื่อทำผิดพลาด แต่จะเป็น การดีกว่าที่จะมองไปยังอนาคต และฟังพระสัญญาของพระเจ้า (ดู ฟิลิปปี 3:13)

“คุณควรใช้เวลาพูดคุยและอธิษฐานกับลูกขณะที่พวกเขายังเป็นเด็ก และคุณไม่ควรยอมให้มีสิ่งใดเข้ามาแทรกช่วงเวลาที่คุณสื่อสารกับพระเจ้า และกับลูกของคุณ คุณอาจพูดคุยกับเพื่อน ที่มาพูดคุยเล่นๆ ขณะที่คุณกำลังใช้เวลากับเด็กหรือการอธิษฐาน โดยพูดทำนองว่า “พระเจ้าทรงประทานภารกิจให้ผม (หรือฉัน) ทำ จนไม่มีเวลาสำหรับการพูดคุยเรื่องของคนอื่น และคุณควรรู้สึกในความสำเร็จว่าคุณกำลังทำงานเพื่อจะคงอยู่ไปชั่ววันริตร คุณเป็นหนี้การทำหน้าที่สำคัญสำหรับลูกของคุณ” (เอลเลน จี. ไวท์, *บ้านในอุดมคติ*, หน้า 266, 267)

“บิดา มารดาทั้งหลาย คุณควรเริ่มต้นบทเรียนบทแรกของคุณ ด้วยเรื่องของวินัย (discipline) ขณะที่ลูกของคุณยังเป็นทารกอยู่ในอ้อมแขนของคุณ สอนพวกเขาให้รู้จักการเชื่อฟัง สิ่งนี้ทำได้ด้วยการพยุงเขาไว้ด้วยมือเปล่า เพื่อให้เด็กมองเห็นความมั่นคง บิดามารดาควรควบคุมจิตวิญญาณของพวกเขาเอง และกระทำด้วยความนุ่มนวล แต่มั่นคงจนเด็กไม่หวาดกลัวสิ่งใด นอกจากมอบความหวัง ความตั้งใจของพวกเขาให้เป็นไปตามที่คุณเห็นสมควร บิดามารดาอย่ายอมแพ้ในสิ่งไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้น นับแต่ครั้งแรกที่ลูกแสดงออกมาว่าลูกโกรธ หรือเสียอารมณ์ คุณจะต้องทำใจให้สงบลง เพราะถ้าปล่อยให้ลูกแสดงอารมณ์ออกมา อารมณ์ไม่ดีนั้นจะเติบโตขึ้นจนได้ใจ จะดีร้ายขึ้นตามวัยของพวกเขา ซึ่งจะทำให้งานยากขึ้นตามลำดับ ที่จะทำให้อารมณ์ของลูกอยู่ในการควบคุม เพราะพลังด้านลบจะได้รับการส่งเสริมให้แกร่งขึ้นตามวัย และวันเวลาที่ผ่านไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 1, หน้า 218)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การเรียกบุคคลว่าเป็นลูกของพระเจ้าหมายถึงอะไร เราจะเข้าใจ “ฉายา” หนึ่งอย่างไร เราได้รับการหนุนใจอะไรจากการถูกเรียกอย่างนั้น
2. บิดาคนหนึ่งกล่าวหลังจากที่ลูก ๆ ของเขาลืมตาดูโลกว่า “ผมได้เรียนรู้ความจริงด้านศาสนศาสตร์สำคัญสองประการ ประการแรกคือ ความจริงเกี่ยวกับอิสรภาพของความตั้งใจ (เจตจำนงเสรี) (free will) และประการที่สองคือ ความเป็นจริงที่ว่า มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติของบาป” ลูก ๆ ได้สอนบิดาเกี่ยวกับความจริงนี้อย่างไร
3. เวลาใดเหมาะสมที่เราจะช่วยหล่อหลอม “ความตั้งใจมั่น” (The will) ของลูก ๆ สิ่งนี้จะทำให้สำเร็จได้อย่างไร เราจะเสริมแต่ง “ความตั้งใจมั่น” ของลูก ๆ ให้สอดคล้องกับแผนการของพระเจ้าได้อย่างไร เมื่อเรายังไม่มอบถวาย “ความตั้งใจมั่น” ของเราไว้ในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
4. ให้กลับไปอภิปรายเรื่อง การเป็นพ่อ-แม่เลี้ยงเดี่ยว มีวิธีใดที่คริสตจักรท้องถิ่นของคุณสามารถจะช่วยเหลือพวกเขาในการเลี้ยงดูลูกของพวกเขา
5. เราจะหนุนใจพ่อแม่ที่ลูกของพวกเขาละทิ้งความเชื่ออย่างไร

บทที่ 9

เวลาแห่งการสูญเสีย

Times of Loss

วันที่ 25 - 31 พฤษภาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาระโก 5:22-24, 35-43; 1 เปโตร 5:6, 7; ปฐมกาล 37:17-28;

ลูกา 16:13; โรม 6:16; 1 โครินธ์ 15:26

ข้อควรจำ

“ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน เพราะเหตุว่าคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้ายอมขาดทุนทุกอย่าง และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร” (ฟิลิปปี 3:8)

ในทันใดที่อาดัมและเอวารับประทานผลไม้จากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว พวกเขาได้รับประสบการณ์การสูญเสียครั้งแรก คือการสูญเสีย “ความไร้มลทิน” (innocence) และการสูญเสีย ความไร้มลทิน หรือความบริสุทธิ์นี้ได้เข้ามาแทนที่ด้วย ความเห็นแก่ตัว ความขัดแย้ง การปกป้องปราศคนอื่น และความปรารถนาที่จะควบคุม และมี “ความเป็นใหญ่เหนือผู้อื่น” (supremacy)

ไม่นานหลังการล้มลง พวกเขาเป็นพยานถึงการสูญเสียครั้งแรกแห่งชีวิต เมื่อพวกเขาได้รับหนังสือเพื่อปกปิดร่างกายอันเปลือยเปล่าของพวกเขา พวกเขาถูกห้ามไม่ให้เข้าไปยัง “ต้นไม้แห่งชีวิต” หากไม่พวกเขาจะเป็นคนบาปที่มีชีวิตอยู่ตลอดไป พวกเขาสูญเสียสวนเอเดนอันเป็นบ้านที่สมบูรณ์พร้อม

ของพวกเขา หลายปีผ่านไป พวกเขาต้องพบกับความเจ็บปวดรวดร้าว แสน
สาหัสจากการตายของ “อาเบล” ด้วยน้ำมือของพี่ชายคือ “คาอิน” ซึ่งเป็นลูก
คนหัวปีของพวกเขา และท้ายสุดหนึ่งในพวกเขาต้องสูญเสียคู่ชีวิตของเขา/
หล่อนไป การสูญเสียหลายสิ่งทยอยกันเข้ามาอันเนื่องมาจากผลลัพธ์ของการ
ตัดสินใจผิดพลาดครั้งเดียว

ถูกแล้ว เราทุกคนรู้จักถึงแก่นของความจริงเรื่องความเจ็บปวด การ
สูญเสีย และพวกเราส่วนมากรู้สึกถึงความลึกซึ้งในการสูญเสียเมื่อมีความตาย
เกิดขึ้นกับสมาชิกของครอบครัว และไม่สงสัยเลยเพราะสมาชิกในครอบครัว
เป็นบุคคลที่รักผูกพันใกล้ชิดกับเรา นอกจากนี้มีการสูญเสียสิ่งอื่นๆ อีกหลาย
รูปแบบซึ่งถ้าโถมเข้าปะทะเราอย่างรุนแรงสุดขีด

สัปดาห์นี้ เราจะมองไปยังชีวิตครอบครัวต่อเนื่อง เราจะมองไปยัง
บริบทของช่วงเวลาต่างๆ กัน ที่การสูญเสียประดังเข้ามา

วันอาทิตย์

การสูญเสียสุขภาพ

Loss of Health

เราอยู่ห่างช่วงเวลาของสวนเอเดนที่มีต้นไม้แห่งชีวิตหลายพันปี และ
เราทั้งหลายต่างรู้สึกมีความสุขสบายใจเป็นพิเศษในเวลาที่เรามีร่างกายแข็ง
แรงไร้โรคพยาธิใดๆ เวลาผ่านนานปีขึ้นอยู่แต่ละบุคคล เว้นแต่เราจะประสบ
อุบัติเหตุ หรือถูกพรวดไปด้วยโรคร้ายแรง... และแล้วในวันหนึ่งเมื่อมีอายุมาก
ขึ้น เราจะเข้าสู่วัยสูงอายุ เราจะต้องพบกับ การสูญเสียสุขภาพดี ร่างกายที่เคย
แข็งแรงไปตามความเสื่อมวัยของร่างกาย

และเราจะพบกับความลำบากใจที่สุขภาพดีค่อยๆ กำลังจากเราไป
เคลื่อนไหวช้าลง เจ็บปวดตรงส่วนนั้น หรือส่วนนี้ของร่างกาย และอาจเป็นโรค
เรื้อรังที่จะต้องกินยาเป็นประจำ จะว่าไปไม่เพียงผู้สูงอายุ บางครอบครัวแม้แต่
เด็ก หรือคนหนุ่มสาวในครอบครัวที่อาจประสบอุบัติเหตุ เสียชีวิต หรือกลายเป็น
เป็นคนป่วยเรื้อรัง ที่บิดามารดาหรือพี่น้องต้องคอยดูแลกันเป็นเวลาหลาย
เดือน หรือเป็นปีๆ นำเสียดายจริงที่การเจ็บป่วยประเภทนี้ เราไม่มีโอกาสจะ
เลือกได้

มีอะไรในเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ที่มีปัญหาคล้าย ๆ กัน
มาระโก 5:22-24, 35-43; มัทธิว 15:22-28; ลูกา 4-38, 39; ยอห์น
40:46-54

ในข้อพระคัมภีร์ที่ผ่านมา แต่ละครอบครัวซึ่งยังมีอีกมากที่สมาชิกใน
ครอบครัวได้ทูลขอ หรือวิงวอนพระเยซูให้ทรงช่วยรักษาโรคให้กับสมาชิกใน
ครอบครัว

ไม่มีความกังขาเลย เราต่างตระหนักดีว่า ที่เราเจ็บป่วยและเป็นทุกข์
มีสาเหตุมาจากที่เราใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่ได้ล้มลงในความบาป เมื่อความบาป
เข้ามาในโลก ไม่เพียงมีความตายเกิดขึ้น แต่หมายถึงการเจ็บป่วยทั่วไปด้วย
เพราะเชื้อโรค การเจ็บป่วยเรื้อรัง เมื่อเราเผชิญกับการเจ็บป่วยที่อยู่ในขั้น
สุดท้าย เราอาจจะรู้สึกโกรธแค้น หรือรู้สึกหมดหวัง และแม้แต่อยากตะโกน
ออกมาดังๆ ว่า “พระเจ้าข้า ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรง
เมินเฉยต่อการช่วยกู้ข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์”
(สดุดี 22:1) เช่นเดียวกับกษัตริย์ดาวิดเราคงทำไม่ต่างกัน คือตั้งคำถามเอากับ
พระเจ้า แสดงอาการโกรธ และรู้สึกเจ็บปวด และน้อยใจที่พระเจ้าไม่ทรงช่วย

ในหลายกรณี การเจ็บป่วย และความทุกข์เดือดร้อนจะยังเป็นปริศนา
จนกระทั่งในที่สุดความตายเป็นฝ่ายกำชัยชนะ และจะคงอยู่ในสภาพนั้นจนกว่า
พระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง แต่ในเวลาเดียวกันเราสามารถได้รับการ
หนุนใจในความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า ขณะที่ท่านโยบในพระคัมภีร์
เดิมกำลังได้รับความเจ็บปวดเหนือคำบรรยาย ท่านรู้สึกกรักผูกพันใกล้ชิดกับ
พระเจ้า ท่านอธิบายว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยืนถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตา
ข้าพระองค์เห็นพระองค์” (โยบ 42:5) อัครทูตเปาโลมีโรคเรื้อรังบางประเภท
และเผชิญหน้ากับมันอย่างไร ท่านบอกว่าความเจ็บปวดรวดร้าวนั้นทำให้ท่าน
ทนได้เพื่อที่ท่านจะได้ปลอบประโลมคนอื่น ๆ กล่าวคือทำให้เราารู้สึกเห็นอก
เห็นใจคนอื่น ผู้กำลังได้รับความเจ็บปวด และมันสามารถทำให้เรารับใช้ใน
พันธกิจของพระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ (2 โครินธ์ 1:3-5) ถ้าเราไม่ปล่อยให้
ให้การเจ็บปวดนั้นเอาชนะการยึดมั่นในความเชื่อของเราเสียก่อน

ไม่ว่าตัวเราเองหรือสมาชิกครอบครัวกำลังได้รับความทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วย มีพระสัญญาข้อใดที่เราจะนำมาอ้างกับพระเจ้าได้ เหตุใดในเวลาเช่นนี้ ทำให้เราได้ตระหนักว่า พระเยซูทรงได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวเพียงใดบนไม้กางเขน สิ่งนี้สำคัญมากสำหรับเราใช้ใหม่ ภาพพระองค์ถูกตรึงบนกางเขนสอนเราเกี่ยวกับความรักอันไม่ลืมหเลวของพระเจ้า แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางการเจ็บป่วยของสมาชิกในครอบครัวของเราใช้ใหม่

วันจันทร์

การสูญเสียความไว้วางใจ

Loss of Trust

เราทั้งหมดต่างเป็นคนบาป มีความผิดปกติในการปฏิบัติหน้าที่ในบางครั้ง ซึ่งถ้าจะนำเราขึ้นตาซึ่งวัดทุกกระบวนท่า เราคงขาดคุณสมบัติที่จะได้รับความไว้วางใจ สำหรับผู้เคยไว้วางใจเราในบางครั้ง และมีใครบ้างหนอที่ไม่เคยตกเป็นเหยื่อของการทรยศของใครบางคน นั่นหมายถึงการที่เราจะไม่ไว้วางใจเขาอีกต่อไปเป็นสิ่งยอมรับได้ยากที่จะให้อภัย แม้เขาคนนั้นจะบอกว่าเขาขออภัย และบัดนี้เขาได้กลับใจใหม่แล้ว แต่สิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น คือถ้าเราเป็นฝ่ายทรยศความไว้วางใจของคนในครอบครัวหรือคนอื่นๆ หรือเราเองถูกสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้ทรยศต่อเรา

ในบางครั้งเมื่อถูกทรยศจากใครบางคน เป็นการร้ายที่จะตัดความสัมพันธ์กับคนนั้น และหันหน้าหนีไม่ยุ่งเกี่ยวกับเขาอีกต่อไป โดยเฉพาะเมื่อเราเห็นว่าไม่มีคุณค่าพอที่เราจะเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่เสียไปขึ้นใหม่ แน่แน่นอนไม่ใช่เรื่องง่ายถ้าบุคคลนั้นเป็นสมาชิกครอบครัวของเราเอง หรือยิ่งกว่านั้นเป็นคู่สามี หรือภรรยาของตนเอง คุณอาจพูดถึงวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งในหลายข้อของชีวิตการครองเรือน คือนำหลักการ “การให้อภัย และการเสริมสร้างความไว้วางใจขึ้นใหม่” มาใช้ ในเมื่อความไว้วางใจนั้นมีรอยร้าวเกิดขึ้นแล้ว

เมื่อความไว้วางใจในความสัมพันธ์ที่มีต่อกันได้รับการประนีประนอม ความไว้วางใจซึ่งกันและกันได้รับการเยียวยา และความสัมพันธ์นั้นได้รับการเชื่อมต่ออย่างปลอดภัยอย่างไร (1 เปโตร 5:6, 7; 1 ยอห์น 4:18; ยากอบ 5:16; มัทธิว 6:14, 15)

การเสริมสร้างความไว้วางใจที่แตกหักขึ้นใหม่ เป็นเหมือนการเดินทาง คุณจะต้องย่างก้าวไปที่ละก้าว การเดินทางที่เริ่มต้นจากการยอมรับอย่างจริงจังในความเจ็บปวด และการสารภาพในความจริงที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นฝ่ายทรยศ หรือฝ่ายถูกทรยศต่างต้องเปิดใจพูดคุยกัน

เมื่อการล่วงประเวณีเป็นสาเหตุของการแตกแยก การเยียวยาจะเริ่มขึ้นได้เมื่อผู้ทรยศสารภาพความผิด นี่ถือเป็นการเยียวยาขั้นต้น การสารภาพจะต้องตามมาด้วยการเปิดเผยโดยผู้ทรยศ จะต้องไม่มีอะไรซ่อนเร้นหาไม่เมื่อมีการค้นพบในเวลาต่อมา (และคงจะมีการค้นพบแน่) ก็จะทำลายความไว้วางใจ ที่ได้เริ่มต้นเสริมสร้างขึ้นใหม่ และถ้าจะให้มีการสารภาพครั้งที่สอง ก็จะยากยิ่งกว่าในครั้งแรก

การเสริมสร้างความไว้วางใจต้องใช้เวลา และความอดทน การทำผิด หรือการทรยศรุนแรงเพียงใด ก็ยิ่งจะต้องใช้เวลา และความอดทนอดกลั้นมากขึ้นในการซ่อมแซม จงยอมรับความจริง ซึ่งบางครั้งอาจจะทำให้คุณรู้สึกก้าวไปข้างหน้าสองก้าว แล้วถอยหลังไปสามก้าว วันหนึ่งดูเหมือนมีความหวังสำหรับวันพรุ่งนี้ แต่วันต่อไป คุณอาจรู้สึกเหมือนมันวิ่งหนีไป อย่างไรก็ตามมีคนหลายคนสามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่แตกหักขึ้นใหม่ และพัฒนาได้ลึกซึ้งขึ้น มีความรักใคร่ใกล้ชิด มีความพึงพอใจมากกว่าเดิม และมีความสุขในชีวิตสมรสยิ่งขึ้น

หลักการอะไร เมื่อนำไปใช้ในการเยียวยาชีวิตสมรสที่ขาดความไว้วางใจได้ผล จะสามารถนำหลักการเดียวกันไปใช้ในการเยียวยาการทำให้อาการขาดความไว้วางใจประเภทอื่นได้ไหม ในเวลาเดียวกัน อาจมีบางสถานการณ์ ซึ่งแม้จะมีการให้อภัยผู้กระทำผิดแล้ว แต่ยังไม่เรียกความไว้วางใจกลับมาไม่ได้ อย่างนี้เราจะให้การช่วยเหลือในขั้นต่อไปอย่างไร

วันอังคาร

การสูญเสียความไว้วางใจต่อเนื่อง

Loss of Trust, Continued

ในอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความไว้วางใจเสียไปเนื่องจากความรุนแรงในครอบครัว เราไม่อยากคิดในเรื่องนี้ แต่นักวิจัยเรื่องครอบครัวกล่าวว่า “การ

วิจัยได้เปิดเผยว่า “ความรุนแรงในครอบครัว เกิดขึ้นได้ในครอบครัวของผู้คนทุกประเภท รวมไปถึงบ้านของคริสเตียน ซึ่งความรุนแรงเข้าโจมตีในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ถ้อยคำ การใช้กำลังร่างกาย การใช้อารมณ์ การรุนแรงทางเพศ หรือแม้แต่ใช้การกระทำเชิงรุก หรือความเฉยเมย ที่สมาชิกของครอบครัวคนหนึ่ง หรือหลายคนใช้ในการต่อต้านซึ่งกันและกันภายในครอบครัว

พระคัมภีร์มีเรื่องราวของความรุนแรงในครอบครัว แม้ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า เมื่อคุณอ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณคิดและมีความรู้สึกอย่างไร คุณคิดว่าเหตุใดจึงมีการเก็บรักษาเรื่องทำนองนี้ไว้ในพระคัมภีร์ ปฐมกาล 37:17-28; 2 ซามูเอล 13:1-22; 2 พงศ์กษัตริย์ 16:13; 17:17; 21:6

บุคคลผู้มีพฤติกรรมในทางผิด เป็นบุคคลที่จิตสำนึกเลือกที่จะแสดงอำนาจการควบคุมคนอื่น ซึ่งไม่อาจอธิบายหรือเป็นข้อแก้ตัวโดยผู้เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง มีความเครียด ต้องการเติมเต็มความปรารถนาทางเพศ ต้องการควบคุมความโกรธหรือพฤติกรรมของเหยื่อ เหยื่อเองก็ไม่ต้องรับผิดชอบในการเป็นสาเหตุทำให้ผู้มีพฤติกรรมในทางผิดลงมือกระทำต่อเหยื่อ ผู้มีพฤติกรรมในทางผิดมักจะบิดเบือนนำเอาความรักไปใช้ในทางผิด เพราะความจริงเรื่องความรักคือ “ความรักไม่ทำอันตรายต่อเพื่อนบ้านเลย เพราะฉะนั้นความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จอย่างครบถ้วน” (โรม 13:10) การให้การบำบัดตามหลักวิชาการสามารถช่วยทำให้เปลี่ยนพฤติกรรมของผู้มีพฤติกรรมในทางผิดได้ ถ้าหากผู้ประพฤติด้านนี้ผิด กลับใจและสารภาพความผิดบาป ทูลขอการช่วยเหลือจากพระเจ้า “พระองค์ผู้ทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราทูลขอหรือคิด” (เอเฟซัส 3:20) พระเจ้าสามารถช่วยเปลี่ยนแปลงผู้ประพฤติดัดให้หยุดการกระทำผิด และทรงทรง دلใจให้ผูกลับใจใหม่เปิดใจรับเอาคุณภาพแห่งความรักแบบ “อะกาเป่” (agape) ของพระเจ้าเข้าสู่จิตใจ ซึ่งความรักดังกล่าวจะเยียวยาจิตใจของพวกเขา และทำให้ดวงใจพวกเขามีความรักต่อบุคคลอื่น

พยายามจินตนาการว่าตัวคุณเองเป็นบางคน ที่ถูกทำให้บอบช้ำ ในจิตใจ โดยการถูกระทำในสิ่งที่ผิดรุนแรงโดยบุคคลอื่น หรือหลายคน มีถ้อยคำประเภทใดที่คุณอยากจะรับฟัง เป็นถ้อยคำที่หนุนใจ ให้ความหวังใช้ใหม่ เหตุใดจึงมีความจำเป็นจะต้องจัดหาความปลอดภัย และให้การดูแลเอาใจใส่จนเป็นที่ยอมรับ มากกว่าการจะให้คำแนะนำว่าจะดำเนินชีวิตให้ดีขึ้นได้อย่างไรกับผู้ที่มีพฤติกรรมในทางผิด

พุทธ

การสูญเสียอิสรภาพ

Loss of Freedom

พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบว่า มีผู้คนกี่ล้าน หรือแม้แต่หลายพันล้านคนที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนต่อต้านสารเสพติด หรือการเสพติดบางอย่าง จนกระทั่งปัจจุบัน นักวิทยาศาสตร์ยังไม่เข้าใจถ่องแท้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ แม้ว่าในบางราย พวกเขาสามารถมองเห็นบางส่วนของสมอง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ความปรารถนาหรือความอยากเสพสารเสพติดทำงานก็ตาม

แต่เป็นที่น่าเสียดาย การได้พบตำแหน่งที่ต้องการสารเสพติดของสมอง เป็นคนละเรื่องกับการที่จะทำอะไรตรงตำแหน่งนั้น เพื่อปลดปล่อยบุคคลหนึ่ง หรือหลายคนให้เป็นอิสระจากสารเสพติดดังกล่าว

“สารเสพติด” ไม่ว่าจะป็นสารอะไร หรือพฤติกรรมอะไรแบบไหน เป็นเรื่องยากสำหรับบุคคลนั้น รวมไปถึงบิดามารดา หรือสมาชิกครอบครัว คู่สามีภรรยา เด็กๆ ทั้งหลาย ต่างจะได้รับผลกระทบเมื่อสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่งพลาดพลั้งตกเข้าไปในอำนาจการ “ยึดของบ่วงเสพติด” (grip) ผู้เสพติดแต่ละคนดูเหมือนไม่อาจสลัดตัวออกมาเป็นอิสระได้ง่ายๆ

สารเสพติดไม่ว่าจะเป็น ยาเสพติด แอลกอฮอล์ บุหรี่ (ยาสูบ) การพนัน สื่อลามก สิ่งหรือคนชั่วอารมณ์ทางเพศ หรือแม้แต่อาหารที่ถูกปาก ซึ่งผู้เสพมักมีธรรมชาติของความต้องการเสพ หรือในปริมาณที่มากขึ้น ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่เสพติดสิ่งเหล่านี้ แม้คุณต้องการจะเลิก เพราะคุณรู้ว่าเป็นอันตรายต่อคุณ แม้คุณจะมีเสรีภาพในการเลือกอย่างเป็นอิสระ แต่เมื่อคุณได้ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติดแล้ว ไม่ว่าคุณจะเป็นทาสของสิ่งเสพติดชนิดใดเท่ากับคุณได้สูญเสียเสรีภาพไป อัครทูตเปโตรอธิบายตัวอย่างง่ายๆ ของการที่คนหนึ่ง

ได้ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติด และผลของมันที่ตามมาว่า “พวกเขาสัญญาว่าจะให้เสรีภาพกับคนเหล่านั้น แต่ตัวเองยังเป็นทาสของความเสื่อมทราม เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19)

มีสิ่งใดบ้างที่ทำให้คนเสพติดได้ (ลูกา 16:13; โรม 6:16; ยากอบ 1:13-15; 1 ยอห์น 2:16)

การ “เสพติดความบาป” ไม่จำเป็นต้องหมายถึงสิ่งเสพติด หรือสารเสพติดที่ได้กล่าวมา คุณอาจกระทำบาปที่คุณไม่ได้เสพติด หรือมีความต้องการที่จะทำเป็นประจำ ซึ่งแม้ว่าในที่สุดมันสามารถอยากจะทำให้ทำสิ่งนั้นจนเป็นนิสัย จะเป็นการดีกว่าสักเพียงใด โดยอำนาจของพระเจ้าที่จะหยุดทำบาปก่อนที่มัน “จะติดเป็นนิสัย” และแน่นอน สิ่งสุดท้ายและถาวรที่จะแก้ปัญหาเรื่องความบาปก็โดยการได้รับดวงใจใหม่ “ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขน พร้อมกับบราคะ และต้นหาแล้ว” (กาลาเทีย 5:24) อัครทูตเปาโลยังอธิบายในพระธรรมโรมด้วยว่า การตายในความบาป ในธรรมชาติบาปเรามีชีวิตในพระคริสต์ และเพื่อพระคริสต์ (โรม 6:8-13) และจากนั้นเพิ่มเติมด้วย “แต่ท่านทั้งหลายจงประดับกายด้วยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้เพื่อสนองต้นหาของเนื้อหนัง” (โรม 13:14)

ใครที่ไม่รู้จักเป็นการส่วนตัวถึงการดิ้นรนต่อสู้ต่อสิ่งเสพติดไม่ว่าจะเป็นตนเอง หรือคนอื่นที่ตกเป็นทาสสิ่งเสพติด หรือแม้แต่สมาชิกในครอบครัว หรือเครือญาติ คุณจะสามารช่วยให้คนเหล่านั้นตระหนักว่า นี่ไม่ใช่การล้มลงฝ่ายวิญญาณจิต แม้ว่าเขาหรือหล่อนจะเป็นคริสเตียน พวกเขายังต้องการผู้เชี่ยวชาญมาช่วยเหลืออยู่ดี

วันพฤหัสบดี

การสูญเสียชีวิต

Loss of Life

ในฐานะเป็นมนุษย์ เรารู้ซึ่งในความเป็นจริงเรื่องความตาย เราอ่านเกี่ยวกับมัน มองเห็นคนใกล้ชิดบางคนที่ตายไป และได้ไปในงานศพ เรียกได้ว่าเราได้เข้าใกล้ หรือแม้แต่กำลังเผชิญกับความตายด้วยตัวเราเอง

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 15:26 พระคัมภีร์ข้อนี้พรรณนาเรื่อง ความตายไว้อย่างไร และเหตุใดจึงได้พรรณนาไว้ทำนองนั้น

ผู้ที่ได้สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไป จะไม่ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ยอมรับว่า ความตายช่างเป็นศัตรูตัวฉกาจจริง ๆ หรือถ้าจะกล่าวอีกอย่างก็จะเห็นว่า ความตายมี “ดี” อยู่เหมือนกันสำหรับเหล่าผู้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ความตายของพวกเขาคือการนอนหลับ เมื่อพวกเขาหลับตาลงนอนหลับสนิท และแม้ในโลกของคนเป็น เวลาจะผ่านไปนานเท่าใด แต่เมื่อตื่นขึ้นพวกเขา รู้สึกเหมือนว่า เวลาผ่านไปประเดี๋ยวเดียว สำหรับคริสเตียนความตายเป็นเรื่องเล็กสำหรับพวกเขา การตายเปรียบเหมือนการนอนหลับพักผ่อนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นช่วงเวลาแห่งความเงียบสงบ และมีตสนิทโดยไม่ต้องรับรู้เรื่องราวใดๆ ภายใต้ดวงอาทิตย์ ชีวิตของพวกเขาซ่อนตัวอยู่ในพระคริสต์ และเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของพวกเขาจะเสด็จกลับมาปรากฏ เขาทั้งหลายจะฟื้นคืนสู่ชีวิตใหม่ และจะปรากฏแก่พระองค์ด้วยร่างกายใหม่ ที่ไม่รู้จักตายแห่งสง่าราศี (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 787)

เปล่าเลย บุคคลผู้ที่โศกเศร้าเป็นทุกข์ เมื่อผู้เป็นที่รักจากไปคือเพื่อน ๆ และสมาชิกครอบครัวที่ยังมีชีวิตอยู่ ต่างรู้สึกของความเจ็บปวด และความเศร้าสร้อยแท้จริงหลังจากความตาย ข้อเท็จจริงของความโศกอาดูรคือการตอบสนองตามธรรมชาติจากการสูญเสียตามปกติ เป็นความทุกข์เศร้าใจที่เรามีประสบการณ์ เมื่อมีบางคนที่เรารักได้ตายจากไป

ขั้นตอนของความเศร้าโศกกระทบทุกข์ไม่ได้เกิดกับทุกคนอย่างเดียวกัน หรือในระดับเดียวกัน แต่โดยทั่วไปส่วนมากแล้ว ผู้คนต้องผ่านสองสามขั้นตอน ขั้นตอนแรก และธรรมดาที่สุดคือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นกับบุคคลอันเป็นที่รักคือ “รู้สึกช็อก และไม่ยอมรับ” แม้จะรู้ว่าบุคคลที่รักป่วยหนักอาจจากไปในวันหนึ่งแน่ ความรู้สึกช็อกคือกลไกด้านอารมณ์ เพื่อปกป้องตัวเองจากสิ่งที่ทำให้ตกใจอย่างฉับพลัน หรือความเสียหายที่ประดังเข้ามาดูจนน่าไหลบ่าในคราวเดียวจากการสูญเสีย อาการดังกล่าวนี้อาจกินเวลาสอง หรือสามเดือน คุณอาจต้องผ่านช่วงเวลา เพื่อคุณจะได้ดูดซับความเศร้าเสียใจอย่างต่อเนื่อง จากความคิดถึงบุคคลที่คุณรัก แม้ว่าในช่วงเวลาดำเนินกิจวัตรประจำวัน บ่อย

ครั้งการสนทนาปราศรัยกับบุคคลใกล้ชิด ก็จะมี “การวกเข้าสู่เรื่องของบุคคลที่รักอยู่บ่อยครั้ง” ช่วงเวลานี้จะกินเวลานาน จากหกเดือนถึงหนึ่งปี

ช่วงเวลาแห่งการท้อถอย สิ้นหวัง ความหดหู่ และความกดดันจากความเศร้าโศก ซึ่งอาจเป็นช่วงที่แสนเจ็บปวดอาจยืดออกไปสำหรับบุคคลใกล้ชิด ซึ่งความรู้สึก และอารมณ์ดังกล่าวจะค่อยๆ กลับสู่สภาพการยอมรับความจริงจากการสูญเสีย ช่วงเวลาดังกล่าว คุณอาจได้รับประสบการณ์ด้านอารมณ์หลากหลายรูปแบบ อย่างเช่นความโกรธ การสำนึกผิด การเสียใจ การเศร้ารันทด และความวิตกกังวล เป้าหมายไม่ใช่การขจัดความเจ็บปวด หรือความทรงจำเกี่ยวกับบุคคลที่คุณสูญเสียออกไป ในช่วงเวลาสุดท้ายในการกลับคืนสู่สภาพปกติ นั่นคือคุณเริ่มมีความสนใจในกิจกรรมประจำวัน คุณเริ่มดำเนินการงาน และกิจวัตรประจำวันต่อไป

คุณได้พบการปลอบโยนอะไรจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ (โรม 8:31-39; วิวรณ์ 21:4; 1 โครินธ์ 15:52-57)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

หลายคนได้ทนความยากลำบาก อันเป็นผลมาจากการที่พวกเขาเสพรัดอะไรบางอย่าง พวกเขาได้กลายเป็นทาสในความต้องการของพวกเขา และได้สูญเสียเงินไปเป็นจำนวนมาก บ้างสูญเสียงาน สูญเสียสุขภาพของพวกเขาและสูญเสียเสรีภาพ แต่พระเยซูเสด็จมาเพื่อประทานเสรีภาพให้กับเรา คือเสรีภาพจากความบาปของเรา และจากสิ่งเสพรัดทุกประเภท “เพราะฉะนั้นถ้าพระบุตร ทรงทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:36) พระเยซูทรงสัญญาด้วยว่า พระองค์จะทรงสถิตอยู่กับเราเสมอ (มัทธิว 28:20; อีสยาห์ 43:2) ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องทำสงครามนี้ตามลำพัง ที่จริงเราจะต้องจำไว้ว่า การสงครามเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 ซามูเอล 17:47) และพระองค์ทรงสัญญาจะนำไปสู่ชัยชนะ (1 เปโตร 1:3-9) วันนี้คุณสามารถเริ่มเดินไปบนถนนสู่ชัยชนะเหนือการเสพรัดใดๆ และรับเอาเสรีภาพที่คุณต้องการ และที่พระเจ้าทรงประสงค์สำหรับคุณ นี้ไม่ได้หมายความว่า บางเวลาคุณ

อาจล้มเหลว แต่ข่าวดีคือตราบไตที่คุณไม่ยอมแพ้ ไม่วางมือจากการจับพระหัตถ์ของพระองค์ไว้ คุณจะไม่พ่ายแพ้ แน่ชอนในเวลาเดียวกันไม่เป็นการผิดที่คุณจะขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่ช่วยในการเลิกสิ่งเสพติดพระเจ้าสามารถสนับสนุนให้แพทย์ และผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นให้ช่วยคุณแก้ปัญหาเรื่องสุขภาพ พระองค์สามารถใช้เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษาเพื่อช่วยคุณในการเลิกยาเสพติดได้ดีเช่นกัน

“เมื่อความยากลำบาก และการทดลองแวดล้อมเราเข้ามา เราจะหลบเข้าไปหาพระเจ้า โดยมีความเชื่อมั่นพร้อมกับขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระเจ้าทรงฤทธานุภาพจะทรงช่วย และทรงปลดปล่อย เราต้องทูลขอพระพรจากพระเจ้า ซึ่งเราจะได้รับ การอธิษฐานเป็นหน้าที่ และความจำเป็น แต่อย่าลืมขณะที่เราทำการอธิษฐาน อย่าละเว้นการสรรเสริญ ขอบพระคุณไปพร้อมกันทุกขั้นตอน และพระเจ้าจะทรงประทานพระพรให้เราทุกอย่าง เราจำเป็นต้องปลุกฝังความกตัญญูรู้คุณ และเราควรใช้เวลาเงียบ ๆ ตามลำพังตรึกตรองเรื่องอำนาจของพระเจ้า และความรักอันเกินเข้าใจของพระเจ้า และนับจำนวนพระกรุณาและความเมตตาที่ทรงประทานให้แก่เราตลอดมา อย่าลืมสรรเสริญพระนามของพระเจ้าเสมอ แม้เมื่อเราได้ผ่านความท้อแท้ ความเศร้าใจ และความทุกข์ยากลำบากมาแล้วก็ตาม” (เอลเลน จี. วัตต์, *Selected Messages*, เล่ม 2, หน้า 268)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การให้อภัยช่วยเยียวยาการสูญเสียความไว้วางใจและความสัมพันธ์ที่หักแตกหักอย่างไร (มัทธิว 6:12-15; 18:21, 22) และ “ความรักไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่จุนเจียว ไม่ช่างจดจำ ความผิด” (1 โครินธ์ 13:5)
2. อะไรคือผลของการคิดใคร่ครวญ (contemplating) และการนับใหม่ (recounting) พระเมตตากรุณาคุณของพระเจ้า ได้เกื้อกูลให้เราผ่านความโศกเศร้า และความทุกข์ยาก (affliction) มาได้อย่างไร
3. มีวิธีใดที่ครอบครัวของคริสตจักรท้องถิ่นของคุณสามารถรวมตัวกันเพื่อช่วยผู้ที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับการสูญเสียประเภทใดประเภทหนึ่ง

บทที่ 10

เวลาสั้นๆ ของปัญหา

Little Times of Trouble

วันที่ 1 - 7 มิถุนายน 2019

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 7:5; เอเฟซัส 1:7; ฟิลิปปี 2:4-8; เอเฟซัส 4:26, 27;
ยากอบ 1:19, 20; โคลโลสี 3:19; มัทธิว 7:12

ข้อควรจำ

*“จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตก
แล้วยังโกรธอยู่” (เอเฟซัส 4:26)*

๖๖ ม้แต่บ้านที่น่าอยู่ที่สุดยังมีช่วงเวลาพบกับการติดขัดรำคาญใจอยู่ไม่น้อยในบางเวลา สิ่งนี้แสดงให้เห็นความจริงว่า เราอยู่ในโลกที่ลุ่มลงในความบาป สิ่งง่ายๆ ที่เป็นสาเหตุอาจเป็นแค่ การนำถุงขยะในบ้านไปทิ้งที่ถังขยะใหญ่หน้าบ้าน พ่อ หรือแม่เช็คดูว่าลูกชาย หรือลูกสาวทำการบ้านเสร็จหรือยัง แม่ขอให้ลูกชายไปซื้อของชำสักร้านที่ร้านโชห่วยปากซอย เพราะลืมซื้อมาจากห้างสรรพสินค้าตอนต้นเดือน สิ่งเหล่านี้ถ้าจะมองเป็นสิ่งน่าเบื่อก็ว่าได้ แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และสามารถแก้ปัญหาได้ง่ายใช่ไหม แต่มีบางครั้งอาจมีประเด็นใหญ่เกิดขึ้น ซึ่งคุกคามสันติสุขของชีวิตครอบครัว เช่นเรื่องของแม่ยาย (แม่ของสามี) ที่อยู่ในบ้านเดียวกับครอบครัวของลูกชาย โดยเฉพาะลูกชายพากรยามาอาศัยในบ้านของแม่ ในกรณีนี้ถ้ารุนแรงอาจกระทบต่อสถานะของการแต่งงาน และมีผลเสียต่อสุขภาพของผู้เป็นแม่ ลูกชาย และลูกสะใภ้ หรือบางบ้านที่มีพ่อบ้านติดเหล้า หรือมีปัญหาทางจิต และอาจมีพฤติกรรมรุนแรงกับภรรยา และลูกๆ... ลูกชายของ

บ้านที่โตเป็นวัยรุ่นแล้วละทิ้งศาสนาของพ่อแม่ และใช้ชีวิตในรูปแบบคนไม่มีความเชื่อ และลูกสาวของบ้านหลงไปคบเพื่อนไม่ดี และใช้สารเสพติด...

พระวจนะในพระคัมภีร์ใหม่หลายข้อกล่าวทบทวนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวคือ “ให้รักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 13:34; ฮีบรู 12:10) สอนให้ดำเนินชีวิตในสันติสุขร่วมกัน (โรม 15:5; ฮีบรู 12:14) ให้มีความอดกลั้นอดทน มีความกรุณา มีดวงใจอ่อนโยนต่อกันและกัน (1 โครินธ์ 13:4) ให้ความสำคัญต่อกันก่อนตัวเราเอง (ฟิลิปปี 2:3) และช่วยแบกภาระซึ่งกันและกัน (เอเฟซัส 4:2) แน่ใจว่าสิ่งที่กล่าวมาล้วนแต่เป็นสิ่งที่ดี แต่การพูดนั้นง่ายกว่าการที่จะทำตาม แม้แต่กับสมาชิกครอบครัว ในบทเรียนบทนี้ เราจะมองไปยังบางวิธีที่จะช่วยบรรเทาปัญหาความยุ่งยากเล็กๆ น้อยๆ ให้เบาลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความขัดแย้งในครอบครัว

วันอาทิตย์

ความขัดแย้ง

Conflict

อ่านพระธรรมมัทธิว 7:5 และสุภาพิต 19:11 มีหลักการสำคัญอะไรสองข้อที่สามารถช่วยเราหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งกับคนอื่น

ผู้เขียนพระธรรมสุภาพิตได้ทำการสังเกตอย่างฉลาดรอบคอบแล้วกล่าวว่า “การเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงหยุดเสียก่อนเกิดการวิวาท” (สุภาพิต 17:14) เมื่อความขัดแย้งได้เริ่มขึ้นเป็นการยากยิ่งนักที่จะปิดฉากลงง่าย ๆ สอดคล้องกับโรม 14:19 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิด “ความสงบสุข” และ “ความเจริญ” แก่กันและกัน” หลักการเหล่านี้ช่างมีคุณค่ายิ่งนัก ที่เราจะนำมาใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดการสอดประสานในชีวิตครอบครัว

บางครั้งเมื่อคุณยอมรับว่าเป็นความผิดของคุณในความขัดแย้ง นั้นอาจทำให้อีกฝ่ายเสียใจอ่อนลง จงถอยไปหนึ่งก้าว และพิจารณาดูว่าจะเป็นการกระทำที่คุ้มค่าหรือไม่ พระธรรมสุภาพิตกล่าวว่า “ความฉลาดของมนุษย์ทำให้เขาโกรธช้ำ และการให้อภัยความผิดก็ให้ศักดิ์ศรีแก่เขา” (สุภาพิต 19:11) ในเวลาเดียวกัน จงพิจารณาดูว่ามีอะไรแตกต่าง สิ่งนี้กำลังจะทำให้ชีวิตของ

คุณหนักหน่วงขึ้นในสามวัน กระนั้นก็ยังดีกว่า ผลกระทบที่จะเกิดจากความขัดแย้ง ซึ่งอาจกินเวลาห้าถึงสิบปี มีคู่สมรสทั้งคู่ ที่มีปัญหายุ่งยากในประเด็นที่ทุกวันนี้ดูเหมือนจะถือว่าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยมาก (so trivial)

แทนที่จะปล่อยให้ความขัดแย้งลากยาวไปเป็นเวลานาน ให้คุณพูดจา กับอีกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้ชีวิต หรือเด็กคนหนึ่ง เพื่อน เพื่อนร่วมงาน คุณอาจ อธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนหรือพูดจาถึงประเด็นความขัดแย้ง เพื่อให้เข้าใจตรงกัน บ่อยครั้งความขัดแย้งทำให้ความสัมพันธ์เสื่อมทรามลง เมื่อปล่อยให้ประเด็นของความขัดแย้งทำให้อุณหภูมิเสียอารมณ์ และอาจใช้ ถ้อยคำแสดงความไม่พอใจ ความโกรธ ถ้าบังเอิญมีความขัดแย้ง หรือการ ผิดใจกันบ้างในอดีต สิ่งเหล่านั้นจะเพิ่มเติกรให้กับความขัดแย้งปัจจุบัน (ซึ่ง อาจรุนแรงถึงขั้นสีแดง (deadly) โดยเฉพาะชีวิตสมรส วิธีการหนึ่งที่จะทำให้ ความขัดแย้งอ่อนโยนลง คือให้เริ่มอภิปรายเปิดใจต่อกัน สิ่งนี้จะทำให้ความสัมพันธ์ยังมั่นคง ทำให้อีกฝ่ายทราบว่าคุณห่วงใยอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับพวกเขา และความสัมพันธ์ เมื่อคุณได้เริ่มทำที่ความรู้สึกด้านบวก คุณสามารถเคลื่อนสู่ ประเด็นปัจจุบัน จงระมัดระวังอย่าใช้ถ้อยคำว่า “แต่...แต่...จงเริ่มแนวคิดที่เป็น ด้านบวก และพูดคำว่า “แต่” เพื่อลบล้างสิ่งที่คุณเพิ่งพูดไป เมื่อคุณได้แบ่งปัน ความรู้สึกของคุณ ให้เงียบคอยฟังความคิดเห็นของอีกฝ่าย แล้วจงสะท้อนใน สิ่งที่เขา หรือเธอได้พูดออกมา จากนั้นจึงเสนอแนวทางแก้ปัญหา ให้ถือหลัก ในใจว่าทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ (ฟิลิปปี 2:4, 5)

คิดย้อนกลับไปเกี่ยวกับความขัดแย้งบางประการที่ได้เกิดขึ้นใน อดีต และปัจจุบันปรากฏว่าเป็นเรื่อง “โง่เขลา” และ “ไม่มีความหมาย” มีอะไรที่คุณได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต ที่สามารถช่วยปัจจุบันได้ อย่างน้อยเพื่อป้องกันความขัดแย้งที่คล้ายคลึงกันไม่ให้เกิดขึ้นอีกได้ อย่างไร

วันจันทร์

หลักการบางข้อสำหรับชีวิตสมรส

Some Principles for Marriage

พิธีสมรสคล้ายกับวันสะบาโต เป็นของประทานจากพระเจ้าสำหรับ มนุษยชาติ ซึ่งย้อนกลับไปยังสวนเอเดน ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส เรา

ทราบว่าคุณศรัทธาวิญญานจิตของเราได้กระทำในอดีต และกำลังทำการอยู่ในขณะนี้ ทั้งวันสะบาโตและการแต่งงาน แม้แต่ชีวิตแต่งงานที่ดีที่สุด ในบางเวลาได้สร้างความยุ่งยากลำบากใจอันเนื่องมาจากความขัดแย้ง

ต่อไปนี้เป็นหลักการบางประการที่สามารถช่วยการดำเนินชีวิตคู่ ซึ่งได้ช่วยชีวิตการครองเรือนมาแล้วเป็นจำนวนมาก ผ่านหลักการเหล่านี้

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 1:7 มีหลักการสำคัญอะไรตรงนี้ ที่ใช้ในการครองชีวิตสมรสได้

คุณจะต้องเรียนรู้ “ที่จะให้อภัย” โดยเฉพาะคู่สมรส ผู้ไม่มีค่าคู่ควรจะได้รับ คนใดก็สามารถจะอภัยให้กับผู้สมควรจะได้รับถือเป็นเรื่องธรรมดา ไม่พิเศษแต่ประการใด แต่การที่จะให้อภัยได้ยากที่สุด ตามหลักการของพระเจ้า การให้อภัยแท้ คือการให้อภัยผู้ที่ไม่สมควรจะได้รับ ทั้งไม่มีการรับรองว่าจะไม่ทำผิดซ้ำ นี่เป็นวิธีการให้อภัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผ่านทางพระคริสต์ เราจะต้องทำอย่างเดียวกัน หากไม่แล้วชีวิตสมรสของเรา ถ้าจะยังยืนต่อไปได้ ก็จะเป็นเหมือน “สถานที่คนตายไปชดใช้บาป” (purgatory) ก่อนจะได้ขึ้นสวรรค์” (ซึ่งเป็นหลักความเชื่อของศาสนาคริสต์นิกายหนึ่ง)

อ่านข้อพระคัมภีร์ โรม 3:23 มีหลักการสำคัญยิ่งอะไรถูกพบตรงนี้เช่นกัน

คุณจะต้องยอมรับว่า คุณแต่งงานกับคนบาปคนหนึ่ง เป็นบุคคลที่ได้รับความเสียหายในระดับหนึ่งในด้านร่างกายและด้านจิตวิญญาณ จงทำตัวให้คุ้นเคย จงรับความบกพร่องของคุณชีวิต อธิษฐานเพื่อเขาหรือเธอ คุณอาจต้องมีชีวิตอยู่กับความบกพร่องดังกล่าว แต่คุณไม่ต้องรู้สึกทุกข์ใจเพราะความบกพร่องดังกล่าว ถ้าคุณไม่รู้จักทำใจ สิ่งเหล่านั้นจะกัดกินคุณทั้งเป็น สิ่งบริสุทธิ์ และสมบูรณ์แบบเป็นของพระเจ้าผ่านองค์พระคริสต์ ผู้ทรงยอมรับเราในสถานภาพที่เราเป็น ซึ่งคุณเองจะหาความบริสุทธิ์ และความสมบูรณ์ได้ยากยิ่งเช่นกัน คุณต้องทำอย่างเดียวกันกับคู่ชีวิตของคุณ

อ่านพระธรรมฟิลิปปี 2:4-8 มีหลักการสำคัญอะไรตรงนี้ เช่นกัน
ที่เราสามารถนำไปใช้เพื่อช่วยเรา ไม่เพียงเฉพาะในปัญหาเกี่ยวกับคู่สมรส
แต่ในปัญหาความยุ่งยากทั้งปวงเกี่ยวกับความสัมพันธ์

วันอังคาร

บทบาทของความโกรธในความขัดแย้ง

The Role of Anger in Conflict

ใครบ้างที่ไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องความโกรธ ไม่ครั้งใดก็ครั้งหนึ่ง
สิ่งที่ทำใจได้ยากก็คือ เมื่อความโกรธพุ่งตรงไปยังสมาชิกครอบครัวคนใดคนหนึ่ง
เป็นความโกรธที่ผู้โกรธปฏิเสธจะให้ภัย... เราทราบว่าความโกรธอาจกลายเป็น
“ยาพิษ” (poison) ซึ่งจะสร้างความเจ็บปวดตรวดร้าว และความทุกข์ใจ
ในบ้าน และในครอบครัว และสร้างรอยร้าวให้กับความสัมพันธ์โดยทั่วไป

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 4:26, 27 และปัญญาจารย์ 7:5 เราจะ
สามารถสร้างความสมดุลในความเข้าใจเรื่องความโกรธว่าเป็นอารมณ์
อย่างหนึ่ง และความโกรธเป็นความบาป มีอะไรเป็นความแตกต่าง

ท่านยากอบกล่าวอะไรใน ยากอบ 1:19, 20 ที่เราควรนำไป
ประยุกต์ใช้ทุกเวลา ที่เราสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามี
ท่าทีเช่นนั้นกับสมาชิกในครอบครัว ผู้ซึ่งการกระทำและถ้อยคำของเขา
หรือเธอทำให้ให้เราารู้สึกโกรธ

ถ้าคุณโกรธเกี่ยวกับอะไรบางสิ่ง แทนที่จะปล่อยให้มันล่องลอยไป
เหมือนก้อนเมฆสีดำกลมพัดผ่านศีรษะคุณไปในระดับสูง แต่คุณจับมันเป็น
ประเด็นขึ้นมา จงอธิษฐานเผื่อคนที่ทำให้คุณเจ็บปวด และปฏิบัติต่อคุณอย่าง
ไม่ถูกต้อง ทูลขอพระเจ้ายกโทษให้บุคคลนั้น และให้กลายเป็นพรสำหรับ
พวกเขา มันอาจไม่เป็นเรื่องง่ายในตอนแรก แต่เมื่อคุณได้ทำการตัดสินใจแล้ว
และไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าจะทรงดูแลในส่วนที่ยังเหลืออยู่

ในบางครั้ง รากของความโกรธเป็นเหมือนรากที่แผ่ออกจากบ้านที่เรา
เติบโตขึ้นมา บุคคลที่โกรธมาจากครอบครัวที่โกรธ เพราะว่าพวกเขาเรียนรู้
ต้นแบบ และนำติดตัวมาเป็นพฤติกรรมของตนเองในชีวิตของพวกเขา ในที่สุด

มรดก “ที่ด้อย” เหล่านี้จะส่งต่อไปยังลูกๆ ของพวกเขา ในบางครั้งความ
โกรธอาจมาจากผลลัพธ์ของผู้โกรธยังขาดแคลนสิ่งจำเป็นที่ต้องการ หรือเกิด
จากความอิจฉาริษยา เหมือนคาอินรู้สึกอิจฉาอาเบล จนถึงขั้นนำไปสู่พี่ชาย
ฆ่าน้องชายของตนเอง

คุณอาจมีเหตุผลดีที่จะให้รู้สึกโกรธได้ แต่อย่าไข่มั่นเป็นข้อแก้ตัวที่จะ
เก็บความโกรธให้ระอุอยู่อย่างนั้น อย่าปฏิเสธมัน หรือพยายามหาข้อพิสูจน์ว่า
ความโกรธของคุณถูกต้อง (เพราะถูกอีกฝ่ายทำร้ายก่อน ฯลฯ) จงขอพระเจ้า
ช่วยให้คุณจัดการด้วยวิถีทางบวก อัครทูตเปาโลให้คำแนะนำที่ดีไว้ว่า “อย่า
ให้ความชั่วชนะเราได้แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” (โรม 12:21)

เราทั้งหมดมีสิ่งที่โกรธเรา จนถึงจุดทำให้เจ็บปวด และในบาง
กรณีเราคิดว่าเรามีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะแสดงความโกรธออกมา
คำถามมีว่า เราทั้งหลายโดยอำนาจของพระเจ้าสามารถจะไม่ปล่อยให้
ความโกรธทำให้เรา และบุคคลแวดล้อมเรารู้สึกเป็นทุกข์ได้อย่างไร

พุธ

ความขัดแย้ง การกดขี่ อำนาจ และการควบคุม

Conflict, Abuse, Power, and Control

บางครั้งความขัดแย้ง และความโกรธที่ไม่ได้รับการแก้ไขอาจพัฒนา
ไปสู่สิ่งที่เป็นอันตรายรุนแรง เป็นพลังแห่งการทำลาย และมีการกดขี่ข่มเหง
การประทุพติผิดอาชญาในรูปการทำให้บาดเจ็บฝ่ายร่างกายหลายรูปแบบ เริ่ม
จากคำพูดเชือดเฉือน การระเบิดอารมณ์ ทำสงครามจิตวิทยา การระบายใน
ทางเพศสัมพันธ์ และอื่นๆ แต่พฤติกรรมในรูปแบบใด ล้วนตรงกันข้ามกับหลัก
การกลางของอาณาจักรของพระเจ้า นั่นคือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว

คำสอนอะไรที่สำคัญยิ่งยวดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ที่พบใน
1 ยอห์น 4:7, 8; โคลโลสี 3:19

“สามีทั้งหลายจงรักภรรยาของตน และอย่าทำรุนแรงต่อพวกนาง”
(โคลโลสี 3:19) คำว่า “harsh” ตรงนี้คือ “ทำรุนแรง” ในต้นฉบับภาษากรีก
อ้างอิง “ความโกรธจัด” หรือ “ความขมขื่น” ที่มีต่อหุ้นส่วนชีวิตคืออะไรที่เป็น

สาเหตุทำให้เจ็บปวดต่อเนื่อง หรือการเป็นปรปักษ์อย่างเข้มข้น ซึ่งเป็นการแสดงความเกลียดชังต่อกันฝ่าย อัครทูตเปาโลกล่าวชัดเจนว่า “คู่สามีหรือภรรยา” ไม่ใช่เป้าหมายของการเป็นปรปักษ์ หรือการใช้ความรุนแรง หรือการระบายอารมณ์ การทำร้ายร่างกาย ไม่เป็นพฤติกรรมที่ยอมรับสำหรับสามีคริสเตียน หรือคู่ชีวิต เป็นสิ่งที่ยอมรับสำหรับคู่ชีวิตของตน ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนด้วยว่า “ความรักนั้นอดทนนานและมีใจปราณี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคายน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่นุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิดไม่ขึ้นขมขินดีในความอธรรม แต่ขึ้นขมขินดีในความจริง ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื่ออยู่เสมอ มีความหวัง และความทรหดอดทนอยู่เสมอ” (1 โครินธ์ 13:4-7) ไม่มีคุณลักษณะใดของความรัก หรือแม้การให้อภัยอะไร จะยอมรับพฤติกรรมรุนแรงได้ไม่ว่าในรูปแบบใด

ความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์นำสู่ความเป็นเอกภาพของชีวิตคู่ ซึ่งต่างจะรู้สึกว่าคุณได้รับการปกป้อง และมีความปลอดภัย ขณะความโกรธถูกจัดการให้อยู่ในเชิงบวก ซึ่งแปลงเป็นรูปแบบการรับใช้ซึ่งกันและกัน บ่อยครั้งเหี่ยวรู้สึกว่าคุณเป็นฝ่ายผิด ดังนั้นพวกคุณต้องรับผิดชอบที่ได้ยั่ว หรือทำให้ผู้ชอบใช้ความรุนแรงลงมือ จะว่าไปเหล่าผู้ชอบใช้ความรุนแรงดูไปแล้วเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ และบ่อยครั้งมีความเชี่ยวชาญในการทำให้เหี่ยวรู้สึกรับผิดชอบในการกระทำของพวกเขา ความจริงมีว่าไม่มีใครสมควรต้องรองรับความรุนแรงจากคนอื่น ผู้ใช้ความรุนแรงต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อการตัดสินใจเลือกที่จะใช้ความรุนแรงเอง ข่าวดีคือพระคัมภีร์เสนอการปลอบประโลม ไม่ใช่ทำให้ผู้ถูกกระทำรู้สึกผิด ในบางสถานการณ์ ขณะที่ปัญหานั้นไม่อาจแก้ไขโดยวิธีการภายในได้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ถูกเป็นเหยื่อความรุนแรงไม่ควรจะกลัวที่จะออกไปแสวงหาความช่วยเหลือจากบุคคลหรือหน่วยงานข้างนอก

น่าเสียดายจริงที่บางวัฒนธรรม ทั้งหมดของความรุนแรง เป็นการกระทำแก่สตรีเพศ เหตุใดไม่มีคริสเตียนคนใดตกสู่พฤติกรรมเช่นนั้น ไม่ว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมของพวกเขาอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน เพราะนี่คือธรรมบัญญัติ และคำสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (มัทธิว 7:12) คิดถึงประสบการณ์ของคุณตลอดมาแต่ต้น ภายในครอบครัว และภายนอก ซึ่งคุณจะนำเอาหลักการไปประยุกต์ใช้ และบนเส้นที่เตรียมให้ข้างล่าง เขียนลงว่าเวลาใดบ้างที่คุณตั้งใจไว้โดยความเชื่อ คุณจะสามรถจะทำได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

“จงมุ่งมั่นที่จะอยู่ได้อย่างสงบสุขกับทุกคน และที่จะได้ความบริสุทธิ์ เพราะถ้าปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว ก็จะไม่เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮีบรู 12:14) แม้เราจะนำขั้นตอนที่จำเป็นไปปฏิบัติ บางคนที่เคยทำให้เราเจ็บปวด ยังไม่ยอมรับฟังและเปลี่ยนแปลง บางทีบางคนอาจกล่าวขออภัย แต่คนอื่น ๆ ยังไม่ ไม่ว่าจะในกลุ่มใด ถือว่าเป็นประโยชน์ต่อเรา โดยเฉพาะถ้าเขาหรือเธอเป็นสมาชิกของครอบครัว ขณะที่เดินไปบนเส้นทางแห่งการยกโทษให้อภัย ซึ่งเราได้พูดไปแล้วก่อนหน้านี้

ที่จริง การให้อภัยเป็นส่วนสำคัญที่จะแก้ปัญหาเรื่อง “ความขัดแย้ง” โดยเฉพาะภายในครอบครัว เมื่อบุคคลหนึ่งทำบาปต่อเรา ศัตรูของพระเจ้าชอบที่จะตั้งกำแพงระหว่างเราและบุคคลนั้น หรือตั้งแบร์เออร์กันเราไว้ไม่ให้รักบุคคลนั้นตามที่พระคริสต์ทรงรักเรา การให้อภัยจึงเป็นทางเลือกที่ เราจะก้าวข้ามสิ่งขวางกั้นนั้นไปได้

“เราไม่ได้รับการอภัยเพราะว่าเราให้อภัย แต่ในขณะที่เราได้รับการอภัย พื้นฐานของการให้อภัยทั้งหมดพบในความรักที่ไม่หวังผลจากการกระทำ แต่ขึ้นอยู่กับท่าทีของเรามีต่อคนอื่น ที่เราแสดงออกไม่ว่าเราจะทำให้ความรักนั้นเป็นของเราหรือไม่ พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น” (มัทธิว 7:2) (เอลเลน จี. วัตส์, อุทาหรณ์สอนชีวิต, หน้า 251)

ในเวลาเดียวกัน เมื่อเราเป็นผู้ทำผิด เราจำเป็นต้องทำการไถ่ถอน ความสัมพันธ์ที่แตกหักกับบุคคลอื่น ซึ่งอาจหมายถึงการไปหาบุคคลนั้น และบอกเขาหรือเธอว่าคุณเสียใจในสิ่งที่คุณได้ทำไป และขอเขาหรือเธอยกโทษให้ นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงสอนไว้ว่า “เพราะฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชาและกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” (มัทธิว 5:23, 24) เป็นการดีเมื่อใครคนหนึ่งผู้ได้ทำให้เราเจ็บปวดมาขอภัยจากเรา เช่นเดียวกันเป็นการดีเมื่อเราให้ความเอาใจใส่ต่อคนอื่นในทำนองเดียวกัน

ให้คุณลองคิดเกี่ยวกับสิ่งทั้งหมดที่คุณจำเป็นต้องได้รับให้อภัย สิ่งนี้จะช่วยให้คุณให้เรียนรู้ที่จะให้อภัยแก่คนอื่นอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“บ่อยครั้งจริงๆ ที่บิดามารดา ไม่ได้รวมกันเป็นหนึ่งในการปกครองครอบครัวของพวกเขา บิดานั้น มักจะใช้เวลากับพวกลูกๆ เพียงเล็กน้อย และไม่รับรู้นิสัยเฉพาะในด้านความรู้สึก และนิสัยโดยธรรมชาติว่ารุนแรงและหนักหนาเพียงใด เขาเองก็ไม่ได้ควบคุมอารมณ์ของเขา แต่แก้ไขให้ถูกต้องด้วยอารมณ์รุนแรง (passion) ที่ปะทุออกมา ลูกรับรู้สิ่งนี้ แต่แทนที่จะยอมสยบเมื่อถูกลงโทษ ลูกรู้สึกโกรธบิดา ฝ่ายมารดาปล่อยให้การกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ ให้ผ่านไป แต่เมื่อทำความผิดซ้ำก็จะถูกลงโทษหนัก (เหมือนเอาโทษครั้งก่อนมารวมยอด) ลูกๆ ไม่มีวันทราบว่าพวกเขาได้รับการคาดหวังอะไร และพวกเขาถูกทดลองให้ต้องการทราบว่า พวกเขาต้องละเมิดถึงระดับไหน จึงจะได้รับการยกเว้นโทษ ซึ่งนั่นเท่ากับบิดามารดาได้หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความชั่วร้ายลงไปในตัวใจของลูก ซึ่งได้แตกหน่อและเติบโตขึ้นจนออกผล” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 314, 315)

“บ้านจะต้องเป็นศูนย์กลางของ “ความบริสุทธิ์” และ “ความรักที่ยกชูขึ้นอย่างสูงสุด” บ้านต้องเต็มไปด้วยสันติ ความกลมเกลียว ความรัก

ต่อกันและกัน และความสุขจะต้องได้รับการส่งเสริมอย่างพากเพียรทุกวัน จนกระทั่งสิ่งล้ำค่าเหล่านี้สถิตอยู่ในดวงจิตของเหล่าผู้ประกอบขึ้นเป็นครอบครัว ต้นไม้แห่งความรักจะต้องได้รับการเอาใจใส่ หรือไม่มันอาจจะตาย หลักการดีทุกข้อจะต้องนำมาปฏิบัติเพื่อมันจะเติบโตใหญ่ขึ้นในดวงวิญญาณ ส่วนชาตานเองพยายามปลูกพืชหลายชนิดในดวงใจเช่นกันคือ ความอิจฉาริษยา การคาดคะเนที่ชั่วร้าย การพูดสิ่งที่ชั่ว การขาดความอดทนอดกลั้น มีความคิดอคติ มีความเห็นแก่ตัว มีความโลภความหยิ่งยโส จะต้องถูกถอนไปทั้งหมด หากปล่อยให้ต้นพืชแห่งความชั่วร้ายเติบโตต่อไปในดวงจิต พวกมันจะให้ผล ในกรณีนี้เราจึงเห็นหลายคนเป็นมลทินไป โอ...มีกี่คนหนอที่ปลูกต้นพืชที่เป็น “ยาพิษ” ซึ่งจะฆ่าต้นผลไม้มันที่มีคุณค่าแห่งความรัก ทำให้ดวงวิญญาณเป็นมลทินไป” (เอลเลน จี. ไวท์, บ้านในอุดมคติ, หน้า 195, 196)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านข้ออ้างอิงซึ่งนำมาจากบทความชีวิตสมรส “เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาบุรุษที่ที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15) เหมือนที่พระคริสต์ทรงให้พระองค์เองเข้ามาอยู่ในสถานการณ์ของเรา เพื่อจะสื่อสารกับเราได้ดีที่สุด เราควรทำอย่างเดียวกันกับคู่ชีวิตของเรา พยายามมองดูสถานการณ์ใดๆ หรือวิกฤติการณ์ไม่ใช่จากมุมมองของตัวเองเอง แต่จากการมองเห็นของคู่สามีหรือภรรยาของคุณ ดูว่าเขาหรือเธอได้มองเห็น สถานการณ์ และเหตุการณ์อย่างไร และมันได้เกิดผลกระทบอะไรกับเขาหรือเธอ และเหตุใดเขาหรือเธอรู้สึกกับมันในลักษณะที่เขาหรือเธอรู้สึก หลักการนี้สามารถนำไปใช้นานในสถานการณ์ยากลำบากที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในทางใดบ้างที่เราสามารถประยุกต์ใช้หลักการนี้ในทุกพื้นที่ที่อาจมีความความขัดแย้งเกิดขึ้นกับคนอื่น ๆ
2. ความโกรธเป็นความบาปเสมอไหม จงให้เหตุผลตามความเข้าใจของคุณ

บทที่ 11

ครอบครัวแห่งความเชื่อ

Families of Faith

วันที่ 8 - 14 มิถุนายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 10:1-28, 34, 35; 1 โครินธ์ 2:2; 1 เธสะโลนิกา 5:21, 22;

ยอห์น 1:12, 13; 3:7; 1 ยอห์น 5:1

ข้อควรจำ

“เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีพยาน มากมายอยู่รอบข้างอย่าง
นี้แล้ว ก็ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่ และบาปที่เกาะ
แน่น ขอให้เรายังคงวิ่งแข่งด้วยความทรหดอดทนใน
การแข่งขันที่อยู่ข้างหน้าเรา โดยจับตามองที่พระเยซูผู้
เบิกทางความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์
พระองค์ทรงสู้ทนต่อกางเขน เพื่อความยินดีที่อยู่ตรง
หน้าพระองค์ทรงถือว่าความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ
และพระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า” (ฮีบรู
12:1, 2)

ท ี่น่าทึ่งก็คือว่าเราจะอยู่บนเวทีใดของชีวิตที่เราอยู่ในเวลานี้ หรือที่
เราได้ผ่านมาแล้ว และที่จะเผชิญต่อไปบนถนนแห่งชีวิต เราทำ
ให้ตัวเราฝืน (agaist) ต่อพื้นเพแห่งวัฒนธรรม บิดามารดาของเรา ลูกของ
เรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา แม้แต่โบสถ์ที่เราไปนมัสการ ทั้งหมด
ถูกอัดแน่น (impacted) โดยวัฒนธรรม ซึ่งเรามีชีวิตอยู่เป็นส่วนสำคัญ
แม้ว่าจะมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีส่วนในบทบาท อย่างเช่นการเปลี่ยนแปลง

วันนมัสการพระเจ้าจากวันเสาร์ (วันสะบาโต) มาสู่วันอาทิตย์เป็นตัวอย่างทรงพลังบอกถึงวัฒนธรรมแห่งช่วงเวลา ซึ่งทรงพลังและเป็นไปในเชิงลบ อันเป็นอิทธิพลของคริสตจักร ทุกครั้งเมื่อเราขับรถผ่านโบสถ์สักแห่ง และมองเห็นป้ายบอกตารางนมัสการ และกิจกรรมอื่นๆ ในวันอาทิตย์ เราต่างได้รับการเตือนด้วยการรู้สึกสะกิดใจ (stark) ให้รับรู้ชัดเจน ซึ่งบอกให้ทราบว่าวัฒนธรรมข้างมีอำนาจเกินกว่าที่เราจะคาดถึงจริงๆ

ครอบครัวคริสเตียนเผชิญกับการทำลายเรื่องวัฒนธรรมอยู่ตลอดเวลา บางครั้งอิทธิพลจากวัฒนธรรมถือว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่ส่วนมากอิทธิพลนั้นเป็นไปในทางลบ (สำหรับคริสเตียน)

ข่าวที่ยิ่งใหญ่คืออำนาจของพระกิตติคุณมอบแสงสว่างให้เรา ซึ่งให้การปลอบประโลม ให้พลังกำลังเพื่อให้เผชิญกับการทำลายที่วัฒนธรรมสามารถนำมาให้ สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังจุดที่ว่า เราซึ่งเป็น “ครอบครัวแห่งความเชื่อ” ขณะที่แสวงหาที่จะ “กลายเป็นผู้ปราศจากข้อตำหนิ” และ “ไม่มีพิษมีภัย” เป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้าที่หาที่ติไม่ได้ในท่ามกลางชาวโลกรุ่นที่คดในข้ออในกระดุก และไม่ถูกทำนอง คลองธรรม (perverse) และพระเยซูทรงสั่งให้เราเป็นแสงสว่างส่องไปในโลกใบนี้

วันอาทิตย์

ยึดมั่นในสิ่งที่ดี

Hold Fast What is Good

ขณะที่พระกิตติคุณประกาศไปรอบโลก คริสเตียนเผชิญกับวัฒนธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกต่างกันไป มีหลายวัฒนธรรมเกี่ยวข้องกับครอบครัวและความสัมพันธ์ในสังคม คำถามใหญ่คำถามหนึ่งสำหรับคริสเตียนมิชชันนารีคือ พวกเขาควรจะมีความมาตรฐานเกี่ยวกับการกระทำที่หลากหลายอย่างไร อันรวมไปถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวที่โดยส่วนตัวพวกเขาอาจพบสถานการณ์ที่ทำให้ไม่ค่อยสบายใจนักในบางครั้ง

อ่านกิจการฯ 10:1-28, 34, 35 เราสามารถเรียนรู้อะไรตรงนี้เกี่ยวกับความต้องการของเราที่จะเอาชนะอุปสรรค (barriers) และอคติของเราเอง เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับวัฒนธรรมอื่น ๆ

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์นั้นไถ่บาปมนุษย์ทุกคนผู้อาศัยอยู่ทุกแห่งหนในโลก มีคนจำนวนมากยังไม่ทราบความจริงยิ่งใหญ่นี้ การที่จะนำข่าวนี้พร้อมกับคำเชื่อเชิญไปยังคนทั้งหลาย เป็นหน้าที่การประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณของคริสเตียนทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นแล้วว่า พระองค์ไม่มีความลำเอียง คริสเตียนถูกเรียกให้ปฏิบัติต่อทุกคนด้วยความนับถือ และด้วยการยึดหลักคุณธรรม (integrity) (ความสัตย์ซื่อ มั่นคง และความสมบูรณ์) เพื่อให้คนทั่วไปมีโอกาสด้อนรับข่าวดี ซึ่งมีค่าล้ำสำหรับพวกเขา

มีบทสรุปอย่างไร สำหรับการที่มิชชันนารีคริสเตียนยุคแรกเริ่มได้นำพระกิตติคุณไปประกาศแก่กลุ่มชนที่มีพื้นเพวัฒนธรรมต่างกัน มีหลักการอะไรที่เราสามารถนำมาใช้จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ กิจการฯ 15:19, 20, 28, 29; 1 โครินธ์ 2:2; 1 เธสะโลนิกา 5:21, 22

แม้ว่าทุกวัฒนธรรมเป็นกระจกเงาส่องให้มองเห็นสภาพการล้มลงของผู้คนภายในวัฒนธรรม วัฒนธรรมอาจมีความเชื่อที่ “เข้ากันได้” (compatible) กับคำสอนของพระคัมภีร์ และมีประโยชน์บนเส้นทางของพระกิตติคุณ ยกตัวอย่างเช่นวัฒนธรรมที่เกิดคุณค่าความสัมพันธ์ใกล้ชิดของครอบครัวและชุมชน ซึ่งปรากฏให้เห็นในหลายพื้นที่บนแผ่นดินโลก คริสเตียนสามารถยกชูและให้การสนับสนุนในสิ่งดังกล่าว และผสมผสานกันเข้ากับหลักการต่างๆ ของพระคัมภีร์

ในเวลาเดียวกัน ความจริงของพระเจ้าจะต้องไม่ประนีประนอม ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแสดงให้เห็นว่า มีทั้งการประนีประนอมหลักข้อเชื่อด้วยการปรับเปลี่ยน และยอมรับหลักข้อปฏิบัติในลักษณะ “การปะติดปะต่อ” (patchwork of pseudo-Christian) ความเชื่อแท้ของคริสเตียน (authentic Christianity) กับบางสิ่งที่ไม่ใช่ ซาดานอ้างว่าเป็น “พระสูงสุด” (god) ของโลกนี้ ซาดานมีความยินดีที่มีผู้เผยแผ่ความสับสน แต่พระเยซูได้ทรงไถ่โลกนี้แล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ทรงกำลังนำทางผู้ติดตามของพระองค์ไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13)

ความเชื่อของคุณถูกปรุงแต่งตามวัฒนธรรมของคุณมากเท่าไร และมีความจริงของพระคัมภีร์อยู่เท่าไร คุณสามารถเรียนรู้ และสังเกตความแตกต่างนี้ได้อย่างไร จงนำคำตอบไปอภิปรายในชั้นเรียน

วันจันทร์

อำนาจของวัฒนธรรมที่มีต่อครอบครัว

The Power of Culture on Family

“เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชัษฐูกหลานและครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา” (ปฐมกาล 18:19)

แม้ว่าพวกเขาอาจจะมาในรูปครอบครัวภายนอกหลายรูปแบบ ครอบครัวที่เป็นจุดบดที่ก่อสร้างสังคมขึ้น จากสังคมที่แตกต่าง และมีความหลากหลาย อันประกอบขึ้นจากหน่วยของครอบครัวโดยตรง ยกตัวอย่างเช่น ในวัฒนธรรมโบราณวัฒนธรรมหนึ่งลงความเห็น (deemed) ว่าชายคนหนึ่งต้องรับผิดชอบในการกินศพของบิดาหรือมารดาที่ตายไป และในอีกวัฒนธรรมหนึ่งชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องการแต่งงานกับเจ้าสาวของเขา เขาจะต้องนำสินสอด (dowry) มาให้แก่ครอบครัวฝ่ายหญิง สินสอดที่ว่านี้ ไม่ใช่เงินหรือทอง แต่เป็นศีรษะของชนเผ่าที่เป็นศัตรู... แม้แต่ในสมัยใหม่ แนวคิดที่ถ่ายทอดไปให้เด็กหนุ่มสาว เช่นช่วงของการคบหาดูใจ การหย่าร้าง การเข้าสู่พิธีสมรส การเข้าสู่วัยการเป็นบิดามารดา เหล่านี้ล้วนแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ขณะที่เราทำการประกาศพระกิตติคุณให้กับผู้คนหลายวัฒนธรรม เราจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าจะเข้าถึงพวกเขาได้อย่างไร เพื่อที่จะไม่ประนีประนอมกับความเชื่อของเรา และก็ไม่ควรสร้างปัญหาที่ไม่จำเป็น ในเวลาเดียวกันหันมาห่วงใยทางบ้านเรา โดยจะต้องรับรู้ว่าจะวัฒนธรรมอะไรจะไม่มีอิทธิพลกระทบต่อครอบครัวของเรา

ในทางใดที่อาจมีวัฒนธรรมหนึ่ง มีผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว ดังจะแสดงให้เห็นในตัวอย่างซึ่งปรากฏในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ **ปฐมกาล 16:1-3; ปฐมกาล 35:1- 4; เอสรา บทที่ 10; 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1**

ไม่มีใครในพวกเราใช้ชีวิตอยู่ในที่เป็นสุญญากาศ (vacuum) เราทุกคนและครอบครัวของเราต่างได้รับผลกระทบจากวัฒนธรรมที่เราอาศัยอยู่ ความรับผิดชอบของเราในฐานะเป็นคริสเตียนใช้ชีวิตท่ามกลางผู้คนในวัฒนธรรมของเรา จงทำดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ดำเนินชีวิตไปตามหลักความเชื่อของเรา ขณะเดียวกันหลีกเลี่ยง (shunning) ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในสิ่งที่ขัดแย้งกับความเชื่อของเรา

มีสิ่งใดบ้างในวัฒนธรรมของคุณที่มีลักษณะเฉพาะ ที่ช่วยผู้คนในการดำเนินชีวิตในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับหลักคำสอนของพระคัมภีร์ และมีสิ่งใดที่ไม่ (มีลักษณะด้านบวก) แต่คุณสามารถจะปรับเปลี่ยนความเชื่อของคุณให้เข้ากับวัฒนธรรมได้ดี โดยไม่ต้องทำการประนีประนอมหลักความจริงที่สำคัญ

วันอังคาร

การดำรงครอบครัวผ่านเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง Sustaining Families Through Seasons of Change

การเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องไม่มีใครหนีพ้น บางครั้งเกิดขึ้นอย่างไม่ตั้งใจในครอบครัว ไม่คำนึงว่าจะจะเป็นในวัฒนธรรมอะไรที่เราอาศัยอยู่ การเปลี่ยนแปลงอาจยืนยันได้ว่าเป็นเส้นทางของวงจรชีวิต บ่อยครั้งการเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องทำนายไว้ก่อนไม่ได้ อย่างเช่นความตาย ความหายนะ การสงคราม การเจ็บป่วย มีหลายครั้งการย้ายอาจขึ้นอยู่กับอาชีพที่ล้มเหลวในที่หนึ่ง จึงย้ายไปยังทำเลใหม่ มีหลายครอบครัวพบกับปัญหาด้านเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมในชุมชน และประเทศของพวกเขา ส่วนการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ เป็นผลเชื่อมโยงมาจากวัฒนธรรมโดยตรง

ข้างล่างเป็นบางตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ แม้แต่ทำให้เกิดความยุ่งยากลำบากใจ (traumatic) ที่พวกเขาต้องเผชิญ ให้คุณใช้จินตนาการว่าตัวคุณเอง เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลกระทบกับชีวิตครอบครัวของพวกเขาอย่างไร มีระบบกลไก (mechanism) อะไรที่คุณมีซึ่งจะช่วยรับมือ (cope) ในลักษณะที่ที่คุณอาจมีปฏิกิริยาแตกต่างออกไป

- อับราฮัม, ซาราห์ และโลท - ปฐมกาล 12:1-5
- ฮาดาดซาห์ - เอสเธอร์ 2:7-9
- ดาเนียล, ฮานันยาห์, มิชาเอล และอาซาริยาห์ - ดาเนียล บทที่ 1

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้คนมีประสบการณ์ของการสูญเสีย มีความวิตกกังวลในความไม่แน่นอนต่ออนาคตตรงหน้า ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละครอบครัวจะปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงได้ ประสบการณ์เหล่านี้สามารถผลักดันสู่ระดับใหม่ของการเติบโต และมองเห็นคุณค่า (appreciation) สำหรับด้านจิตวิญญาณ หรือไม่การเปลี่ยนแปลงสามารถนำมาสู่ความเครียด และความวิตกกังวล ซาดานใช้ประโยชน์ตรงนี้ทำให้เกิดความสับสน โดยหวังที่จะนำผู้คนให้เกิดความสงสัย และการไม่วางใจในพระเจ้า ดังนั้นให้ครอบครัวยึดมั่นในถ้อยคำแห่งพระสัญญาของพระเจ้า ให้เป็นแหล่งยึดมั่นของครอบครัว จงแน่ใจว่าชีวิตของพวกเขาทั้งหลายอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงช่วยบุคคลสำคัญแห่งความเชื่อ (heroes and heroines) ในพระคัมภีร์มากมาย ให้สามารถเผชิญกับวิกฤติการณ์ จากการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันและใหญ่หลวงได้อย่างประสบความสำเร็จ

ถ้าคุณรู้จักใครสักคน (หรือแม้แต่ทั้งครอบครัว) ผู้กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เกิดความยุ่งยากลำบากใจ จงทำบางสิ่งในทางที่ปฏิบัติได้ ด้วยการให้ความช่วยเหลือบางประการและให้การหนุนใจ

พุธ

หันไปหาความเชื่อของบุคคลยุคแรก

Toward a First-Generation Faith

มีวิกฤติการณ์แห่งความเชื่ออะไรในอิสราเอลภายหลังท่านโยชูวา และเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับท่านได้ตายจากไป (ผู้วินิจฉัย 2:7-13)

มีการศึกษาถึงคุณค่าและความเชื่อในหน่วยงานอย่างเช่นคริสตจักรต่าง ๆ ซึ่งส่งต่อไปยังผู้นำรุ่นต่อไปได้แสดงให้เห็นว่า เหล่าผู้ก่อตั้งมีระดับความเชื่อและการอุทิศถวายที่สูง พวกเขาเป็นแชมป์เปี้ยน (champion) แห่งความเชื่อ ภายในหนึ่งหรือสองคนรุ่นอายุต่อมา จำนวนมากของผู้รับช่วงต่อสูญเสีย

ความสามารถในการมองเห็น (sight) ในหลักการแห่งคุณค่า พวกเขาดำเนิน
หน่วยงานขององค์กรต่อไปตามปกติ แต่บ่อยครั้งมาจากนิสัยของนักบริหาร
ทั่วไป ผู้นำในรุ่นอายุต่อมา มีนิสัยและลักษณะการอุทิศถวายที่ “ตกผลึก” สู่
จารีตนิยม ความรัก ความร้อนรน และการทุ่มเท (passion) ของผู้ก่อตั้งไม่
ปรากฏให้เห็นอีกต่อไป

มีการกล่าวกันว่า “พระเจ้าไม่ทรงมีหลาน มีเพียงบุตรชายหญิง
เท่านั้น” คุณเข้าใจความหมายของข้อความนี้อย่างไร (ดูใน ยอห์น 1:12,
13; 3:7; 1 ยอห์น 5:1 ด้วย)

การเข้าถึงเพื่อส่งต่อ “คุณค่า” ของช่วงเวลายาวนานผ่านผู้คนหลาย
รุ่นอายุของผู้นำคริสเตียนผู้อาวุโสกว่า มีเพียงแค่การบอกคนรุ่นหนุ่มว่า
พวกเขาเชื่ออะไร การเรียนรู้สิ่งที่บิดามารดาคุณหนึ่งเชื่อ หรือสิ่งที่คริสตจักรเชื่อ
ไม่ใช่ความเชื่อส่วนบุคคล การเป็นคริสเตียนเป็นมากกว่าเป็นส่วนหนึ่งของ
องค์กรที่มีประวัติ และหลักคำสอนของศาสนา (dogma) ความเชื่อแท้ไม่ใช่
บางสิ่งเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด (genetic) ไม่ใช่บางสิ่งที่ส่งผ่านโดยธรรมชาติ
จากรุ่นสู่รุ่น แต่ละคนต้องการจะรู้จักพระคริสต์ด้วยตัวของเขาหรือเธอเอง
บิดามารดาสามารถทำได้แค่นั้น คริสตจักรหรือโบสถ์โดยองค์รวม และโดย
เฉพาะบิดามารดาจำเป็นต้องทำสิ่งทั้งปวงเท่าที่พวกเขาจะทำได้ เพื่อเสริมสร้าง
สิ่งแวดล้อมอันที่จะทำให้คนหนุ่มสาวต้องการที่จะทำการเลือกในสิ่งที่ถูกต้อง
แต่ในตอนท้ายสุดพวกเขาจะรอดหรือไม่รอดโดยพระกิตติคุณและความเชื่อ
เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคน

โจ มาจากกลุ่มผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ได้เข้าร่วมกับคริสตจักร
เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสในวัยผู้ใหญ่คนหนึ่ง หลังจากมีประสบการณ์ของ
การกลับใจอันทรงพลัง เขาแต่งงานกับสตรีแอ็ดเวนติสและมีลูก โจ
และภรรยาเลี้ยงดูพวกเขาให้เติบโตขึ้นในความเชื่อ วันหนึ่งโจรุ่นคิดเกี่ยว
สภาพทางด้านจิตวิญญาณของลูกๆ และพูดว่า “โอ ถ้าเพียงแต่ลูกๆ
ของผมจะมีประสบการณ์ที่ผมได้รับ!” ถ้าคุณอยู่กับโจเวลานั้น คุณจะ
พูดอะไรกับเขา

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกชื่นชอบที่ ออเจน ปีเตอร์สัน ใช้สำนวนใหม่แทนคำเดิม (paraphrase) แบบเฉพาะกิจกล่าวคือทุกแห่งที่พระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระกิตติคุณ” (gospel) ปีเตอร์สัน จะใช้คำว่า “ข่าวสาร” (message) แทนข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซู ที่จริงแล้วเป็น “ข่าวสาร” อันเป็นที่ต้องการของชาวโลกในปัจจุบัน ครอบครัว คริสเตียนถูกเรียกให้มีประสบการณ์ร่วมกัน เพื่อที่จะแบ่งปันข่าวดี ไม่ว่าจะพวกเขาจะอยู่ในวัฒนธรรมใด

จงสรุปใจความสำคัญของข่าวสารจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้
 มัทธิว 28:5-7; ยอห์น 3:16; โรม 1:16, 17; 1 โครินธ์ 2:2; 2 โครินธ์ 5:18-21

ข่าวสารเริ่มแรก ที่เหล่าอัครทูตใช้ในการประกาศทุกหนทุกแห่ง คือ เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ปัจจุบันครอบครัวคริสเตียนร่วมกันประกาศข่าวนี้ ซึ่งได้ประกาศต่อเนื่องกันยาวนาน นั่นคือ “พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว” (มัทธิว 28:7) ความเป็นจริงของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูสร้าง “ความน่าเชื่อถือ” (credible) ให้กับสิ่งอื่นๆ ที่พระเยซูได้ตรัสไว้เกี่ยวกับพระองค์เอง เกี่ยวกับพระเจ้าและความรักของพระองค์ที่มีต่อคนบาปทั้งหลาย เกี่ยวกับการยกโทษให้อภัยและเกี่ยวกับความมั่นใจในชีวิตชั่วนิรันดร์โดยความเชื่อในพระองค์

ความรู้สึกกระตือรือร้นเกี่ยวกับพระกิตติคุณ พระคัมภีร์ให้แสงวาบแห่งพระกิตติคุณซึ่งเป็นพลังแห่งประสิทธิผลบังเกิดกับชีวิตของเหล่าผู้ติดตามพระเยซูยุคเริ่มแรก พวกเขาเปิดบ้านของตนเป็นสถานที่ศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาอธิษฐานและรับประทานอาหารร่วมกัน แบ่งปันเงิน และทรัพย์สินอื่นๆ รวมทั้งให้ความรัก และการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน เจ้าของบ้านเรือนทั้งหลายโอบอุ้มข่าวสาร พวกเขาเป็นเหล่าประชากรที่ปราศจากข้อตำหนิโดยทันทีใหม่ เปล่าเลยพวกเขายังมีความขัดแย้ง และมีความไม่ลงรอยกันในบางเรื่อง ถูกแล้วเหล่าผู้ติดตามพระคริสต์เหล่านี้ยังมีความแตกต่าง พวกเขา

ตระหนักว่าพวกเขาต้องการพระเจ้า และต้องการซึ่งกันและกัน พวกเขาให้ความสำคัญสูงสุดยอใน “ความเป็นหนึ่ง” และ “ความสอดคล้องประสาน” ทั้งที่บ้านและที่โบสถ์ ต่างพยายามจะได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยการอธิษฐานตามรูปแบบการอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเซmani (ยอห์น 17:20-23) พวกเขากล่าวว่าเป็นพยานแก่กันและกัน และแก่ผู้ไม่เชื่อด้วยความกล้าหาญ แม้แต่เต็มใจรับความเสี่ยงอันเนื่องมาจากความเชื่อของพวกเขา

สิ่งเหล่านี้จะต้องเป็นคุณลักษณะของเรา แม้แต่ในยุคปัจจุบันชาวโลกมองดูสิ่งที่เป็นของพระเจ้าด้วยสายตาขิงขัง (jaundiced) แต่ประชากรของพระเจ้าผู้กระตือรือร้นเกี่ยวกับบางสิ่งจะยังมีผู้รับฟัง พระวิญญาณบริสุทธิ์คอยเวลาที่ จะเติมเต็มดวงใจของมนุษย์ ให้พวกเขามีความตื่นตัวเกี่ยวกับพระกิตติคุณเมื่อข่าวดีกลายเป็นสิ่งดีในดวงใจของเรา และเหมือนอยู่ภายในพระวณะ การแบ่งปันจะเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติและไม่อาจจะหยุดลงได้

มีอะไรในครอบครัวของคุณที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อช่วยให้ทุกคนเป็นผู้นำข่าวสารออกไปประกาศได้ดีขึ้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, *ศาลของบาบิโลน*, หน้า 479-490 ใน *บรรพชนและกษัตริย์ และถ้อยคำและการเตือนให้ระวัง*, หน้า 324, 329; *No Respect of Persons With God*, หน้า 330, 331, ใน *Gospel Workers*; *ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า*, หน้า 115-126; *สันติวิถี*

โดยเห็นแก่พระเจ้าอย่าเลือกที่รักมักที่ชัง “ศาสนาของพระคริสต์ยก ระดับผู้รับเอาความเชื่อให้สูงขึ้นสู่เนินสูงแห่งความคิดและการกระทำ ขณะในเวลาเดียวกันนำเสนอ “เป้าหมายแห่งความรักของพระเจ้า” ต่อมวลมนุษย ์อย่างเท่าเทียมกัน พวกเขาทั้งมวลได้ถูกซื้อไว้ด้วยการถวายพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องถวายบูชา ณ แทบพระบาทของพระเยซูทั้งคนร่ำรวย และคนยากจน ผู้คงแก่เรียน และคนโง่เขลามารพบกับพระองค์พร้อมเพรียงกัน โดยไม่มีความคิดแบ่งแยกเรื่องวรรณะที่โลกนี้ตั้งขึ้น ความแตกต่างไม่ว่าสีผิว ฐานะ

ยศศักดิ์จะถูกสืมไปทั้งหมด ให้เรามองไปที่พระองค์ ที่ความบาปของเราได้รับการชำระแล้ว เราทั้งหลายต้องปฏิเสธตนเอง ไม่ทำตัวเหนือคนอื่น แต่ทำตามแบบอย่างพระเมตตาอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ พระองค์ทรงถูกเทิดพระเกียรติสูงส่งในแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งทำให้มนุษย์ผู้มีความหยิ่ง และยกย่องตนเอง และแบ่งแยกมนุษย์รู้สึกอับอาย ศาสนาที่บริสุทธิ์แสดงให้เห็นหลักการที่มาจากสวรรค์ ซึ่งจะนำคนทั้งหลายที่ได้รับการชำระการบริสุทธิ์แล้วให้ร่วมกันเป็นหนึ่งในความจริง มนุษย์ทั้งมวลได้ถูกซื้อไว้แล้วโดยพระโลหิตที่มีความเท่าเทียมกัน พวกเขาทั้งมวลจะฟังในพระองค์ผู้ทรงไถ่พวกเขาทั้งหลายด้วยโลหิตอันประเสริฐ และเตรียมความพร้อมเพื่อพระคริสต์จะนำพวกเขาไปพบพระบิดาแห่งสวรรค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Gospel Workers*, หน้า 330)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายคำตอบของหัวข้อศึกษาในวันอาทิตย์
2. มีหลักการอะไรที่เราสามารถพบได้จากข้ออ้างอิงของ เอลเลน-จี. ไวท์ ที่ถูกนำมาอ้าง ถ้าเรานำไปประยุกต์ใช้ จะทำให้เกิดการปฏิรูปชีวิตครอบครัวของเราอะไรได้บ้าง
3. คริสตจักรท้องถิ่นของคุณมีบทบาทในการเลี้ยงดูจิตวิญญาณคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่อะไร
4. อะไรคือความท้าทายของการที่เราพยายามส่งผ่านความเชื่อให้คนรุ่นต่อไป
5. มีวิถีใดบ้างที่วัฒนธรรมที่คุณอาศัยอยู่ มีผลกระทบในด้านดีต่อชีวิตครอบครัวของคุณ และในทางใดบ้างที่มีผลกระทบในด้านไม่ดี

บทที่ 12

พวกเขาได้เห็นอะไรในบ้านของคุณ

What Have They Seen in Your House

วันที่ 15 - 21 มิถุนายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ บทที่ 38, 39; 1 โครินธ์ 7:12-15; 1 เปโตร 3:1, 2;

ฮีบรู 6:12; 13:7; 3 ยอห์น 11; อิสยาห์ 58:6, 7, 10, 12

ข้อควรจำ

“แต่พวกท่านเป็นพงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า เพื่อให้พวกท่านประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9)

บางทีเราไปได้ถึงขั้นหนึ่ง ที่เราอยากขอบคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ชีวิตของเราทั้งหลาย (อย่างน้อยก็ในเวลานี้) กำลังดำเนินไปด้วยดี ครอบครัวสุขสบาย การงานราบรื่น สุขภาพ และด้านการเงินไปได้เช่นกัน...หรืออาจจะไม่นะ บางที่บ้านของคุณ ณ เวลานี้ มีความเจ็บปวด หรือมีความสับสนอลหม่าน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม เมื่อมีใครบางคนมาเยี่ยมบ้านของคุณ เหมือนประเทศบาบิโลนในอดีตส่งทูตมาเยี่ยมกษัตริย์เฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล หลังจากทูตได้เดินทางกลับไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้ทูลถามกษัตริย์ว่า “พวกเขาได้เห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง” (อิสยาห์ 39:4)

ถ้าจะถามคุณคำถามเดียวกัน “ผู้คนที่ได้เห็นอะไรในบ้านของคุณ” และ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เห็นอะไร ในบ้านพักอาศัยของเรามีบรรยากาศด้าน จิตวิญญาณแผ่ซ่านอยู่หรือไม่ มีใครสามารถได้ “กลิ่นอาย” ของการอธิษฐาน หรือเปล่า มีความกรุณาปรานี มีการแสดงน้ำใจ ความรัก หรือมีความเครียด ความโกรธ ความรู้สึกขุ่นเคืองใจ ความขมขื่น และความไม่ลงรอยอยู่บ้างไหม เมื่อพวกเขาเดินออกจากบ้านไป เขาจะคิดว่าพระเยซูอยู่ในบ้านนี้หรือไม่

นี่เป็นคำถามสำคัญสำหรับเราทั้งหลายที่จะถามตัวเอง เกี่ยวกับ ประเภทของบ้านที่เราได้สร้างขึ้น สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังบางประเด็นที่สามารถทำให้บ้านธรรมดาเป็นบ้านแห่งชีวิตอัศจรรย์ แม้ว่าในบางเวลาอาจ หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่บ้านอาจจะเกิดความตึงเครียด มีการดิ้นรนต่อสู้สิ่งที่กำลัง เผชิญหน้าอยู่

วันอาทิตย์

การเรียนรู้จากความผิดพลาดของกษัตริย์

Learning From a King's Mistake

อ่านเรื่องราวของกษัตริย์เฮเซคียาห์ที่ได้รับการรักษาโรคจนหาย ด้วยการอัศจรรย์ และราชทูตจากประเทศบาบิโลนได้เดินทางมาเยี่ยม *2 พงศาวดาร 32:25, 31; อีซยาห์ บทที่ 38 และ 39*

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่าทูตจากบาบิโลนมีความสนใจ อยากทราบว่าการกษัตริย์อิสราเอลหายจากโรคด้วยการอัศจรรย์ได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ดูเหมือน กษัตริย์เฮเซคียาห์ไม่เอะอะอะไรเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้รับการรักษาให้หาย จากการป่วยหนัก พระองค์ไม่ตระหนักในสิ่งที่อาจจะเปิดดวงใจของราชทูต ที่มาเยี่ยม บอกให้เขารับทราบพระเจ้าของชนอิสราเอลทรงฤทธานุภาพ ยิ่งใหญ่ สังเกตดูแล้วจะเห็นว่ากษัตริย์ไม่ได้แสดงการขอบพระคุณพระเจ้าเท่าที่ควร ที่พระเจ้าทรงรักษาให้พระองค์หายเป็นปกติ ในอิสยาห์ บทที่ 38 และ ที่กษัตริย์เก็บเงียบในเรื่องนี้ใน บทที่ 39 เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก

“พระเจ้าทรงทำการทดสอบพระองค์” การที่ราชทูตจากประเทศมหาอำนาจมาเยี่ยมถือว่าเป็นโอกาสที่มีความสำคัญยิ่ง กระนั้นไม่มีบันทึกให้เห็นว่า กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้แสวงหาคำปรึกษาพิเศษจากผู้เผยพระวจนะ หรือ

ปุโรหิต พระเจ้าเองก็ไม่ทรงเข้าแทรกแซงในเรื่องนี้ กษัตริย์ได้ตัดสินใจทำเองทุกสิ่ง โดยที่ไม่มีกิจกรรมใดที่อยู่ในสายตาของที่สาธารณะ การที่กษัตริย์ไม่ปรึกษากับผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ หรือที่ปรึกษาเป็นการแสดงให้เห็นชัดว่า กษัตริย์เฮเซคียาห์ ได้แยกพระเจ้าจากประเทศและจากประชากรอิสราเอล ในความคิดจิตใจของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะผู้บันทึกประวัติศาสตร์ใน 2 โครินิกา 3:21 มีความตั้งใจแสดงให้เห็นว่า เป็นการง่ายเพียงใดที่ผู้คนจะลืมพระพรของพระเจ้า หรือแม้จะทำการขอบคุณพระเจ้ายกมือไป “แบบเสียไม่ได้” โดยไม่มีความรู้สึกจากส่วนลึกของหัวใจ ผู้ได้รับพระพร และพระเมตตาคุณของพระเจ้าในปัจจุบันมีความโน้มเอียงจะกลายเป็น “ผู้มีความเพียงพอด้วยตนเอง” (self-sufficient)

ข้างล่างเป็นบทเรียนบางอย่างเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อในการใช้ชีวิตในบ้าน ที่สามารถเก็บรวบรวม (glean) ได้จากประสบการณ์ของกษัตริย์เฮเซคียาห์ มีคนอื่นอีกไหมที่คุณคิดได้

ในทุกครั้งที่มิผู้มาเยี่ยมบ้านคริสเตียน ถือเป็นโอกาสอีกครั้งหนึ่งที่เจ้าของบ้านจะได้พบผู้ที่จะเป็นผู้ติดตามพระคริสต์

มิผู้มาเยี่ยมเพียงไม่กี่คนที่น่าจะเป็นไปได้ ที่จะเปิดการสนทนาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ คริสเตียนจะต้องหาวิธี และหาจังหวะที่เหมาะสมเป็นครั้ง ๆ ที่จะแบ่งปันข่าวดี

คริสเตียนไม่ได้ถูกเรียกให้มาแสดงความอวดร่ำ อวดรวย หรือวัตถุสิ่งของเครื่องประดับ หรืออวดในความสำเร็จ หรือความรุ่งเรืองของตน แม้ว่าผู้มาเยี่ยมจะมองเห็น หรือยอมรับในพระพรต่าง ๆ ที่คุณได้รับจากพระเจ้า พวกเขาถูกเรียก “เพื่อให้พวกท่านประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9) หรือใช้ตัวอย่างประสบการณ์ของกษัตริย์เฮเซคียาห์เป็นตัวอย่าง เพื่อประกาศว่า “พวกเขากำลังป่วยใกล้ตาย แต่พระคริสต์ได้ทรงเยียวยาพวกเขา พวกเขาได้ตายแล้วในความบาป และพระคริสต์ได้ทรงเรียกพวกเขาให้ฟื้นสู่ชีวิตใหม่และในที่สุดจะเชิญให้พวกเขานั่งบนที่นั่งในสวรรค์สถาน” (เอเฟซัส 2:4-6)

คุณจะใช้บ้านเป็นพยานแก่คนอื่นได้อย่างไร และคุณจะแบ่งปันความเชื่อในพระคริสต์อย่างตรงไปตรงมาให้แขกที่มาเยี่ยมบ้านของคุณได้อย่างไร

วันจันทร์

ครอบครัวมาก่อน

Family First

บุคคลแรกที่ต้อนรับการแบ่งปันพระกิตติคุณของเรามากที่สุด คือสมาชิกในบ้านของเรา ไม่มีพื้นที่ทำการพันธกิจของพระเจ้าแห่งใดที่สำคัญมากกว่านี้

มีบทสรุปอะไรที่สามารถนำมาจาก ยอห์น 1:40-42 เกี่ยวกับการแบ่งปันความเชื่อที่บ้าน ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 6:6, 7; นางรูธ 1:14-18 ด้วย

รายงานที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น อัครทูตอันดรูว์ ทำมากกว่าการรายงานเรื่องของพระเยซูที่ท่านได้พบ ได้ฟังคำสอน อัครทูตอันดรูว์ได้ไปหาพี่ชาย ซึ่งต่อมาก็คืออัครทูตเปโตร เพื่อเชิญเปโตรพี่ชายมาพบพระเยซูด้วยความตื่นเต้น และเมื่อพี่ชายคือซีโมน-เปโตร ได้รับฟังคำพยานและเดินทางมาพบพระเยซู นี่ถือว่าเป็นสูตรสำเร็จ (formula) สำหรับการแบ่งปันพระกิตติคุณกับญาติในบ้านของเรา และหลังจากที่ท่านอันดรูว์ได้แนะนำซีโมน (เปโตร) ให้กับพระเยซูแล้ว อันดรูว์ได้ถอยออกมาก้าวหนึ่ง เพื่อให้พระเยซูและเปโตรมีความสัมพันธ์ต่อกันด้วยตัวเอง

ช่วยลูกๆ สู่สถานที่แห่งความเชื่อ ลูกที่อยู่ในบ้าน บ่อยครั้งมักถูกมองข้ามไป ทั้งๆ ที่เป็นผู้ฟังที่ได้ผล พวกเขาได้ยอมรับการแบ่งปันพระกิตติคุณ บิดามารดามักจะทักท้วงเอาว่าลูกๆ จะค่อยๆ ซึมซับชีวิตฝ่ายจิต วิญญาณของครอบครัวที่เล็กลงๆ ไปเอง เรื่องนี้อ่าได้ถือเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ ขณะที่พวกเขาเด็กและเยาวชนเรียนรู้จากรูปแบบหรือตัวอย่างจากการสังเกต แต่ก็ก็เป็นความจริงเช่นกันที่เยาวชนเหล่านี้เป็นสมาชิกในครอบครัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาต้องการได้รับการเอาใจใส่เป็นคนๆ ไป ในการแนะนำพวกเขาให้เชื่อในพระเจ้า พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 ยืนยัน

จุดนี้: จงให้ความสนใจแก่บุคคล วิธีมีประสิทธิผลที่สุด คือการนำพวกเขามาศึกษาเรื่องของศาสนา บิตามารดาต้องมีความมั่นคงในความเชื่อ และจัดให้มีการนมัสการในครอบครัวขึ้นในบ้าน จะต้องใช้เวลาและความพยายามอย่างจริงจังในการนำเด็กและเยาวชนมาหาพระเจ้า

มีอะไรที่เราสามารถเรียนรู้จากการเผยแพร่วพระกิตติคุณของนางนาโอมิ นางรูธ 1:8-22

นางรูธ มองเห็นนางนาโอมิ ในช่วงวิกฤติการต่ำสุดในชีวิตครอบครัว: เมื่อเธอพยายามผลักดันให้ลูกสะใภ้กลับไปอยู่กับพ่อแม่ นางนาโอมิได้ระบายความโกรธ และความมกตตันอย่างยิ่ง เธอตัดพ้อพระเจ้าและเล่าถึงเรื่องของเธอ สูญสิ้นทุกสิ่งไปในแผ่นดินชาวต่างชาติ (นางรูธ 1:15, 20, 21) ในตอนนี้เอง นางรูธได้กล่าวถึงการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวของนาง นางรูธได้ตอบนางนาโอมิว่า “ขอแม่อย่าวิงวอนให้ลูกจากแม่ หรือเลิกตามแม่กลับไปเลยเพราะแม่จะไปไหนลูกจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหน ลูกก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของลูก และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของลูก” (นางรูธ 1:16) ไม่มีคำพยานที่ใดจะงดงามเกินกว่าถ้อยคำของนางรูธ ซึ่งให้คำตอบแก่นางนาโอมิ เป็นการแสดงให้เห็นว่าเยาวชนคนหนุ่มสาวสามารถอุทิศถวายชีวิตแด่พระเจ้าได้อุทิศถวายตัวแด่พระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์ แม้อ่อนที่บิตามารดาผู้ไม่สมบูรณ์แบบกล่าวแะพระเจ้าแก่ลูกๆ ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชน คนหนุ่มสาวในบ้าน

ความคิดเรื่อง “บ้าน” ถือเป็นพื้นที่สำคัญที่สุดในท้องทุ่งแห่งพันธกิจที่บังเกิดผล ซึ่งควรมีผลกระทบต่อท่าทีของคุณ ที่มีต่อผู้คนที่อาศัยอยู่ด้วยกันกับคุณ จงทำงานร่วมกันในครอบครัว ในการเตรียมรายการ “ความพยายามพิเศษ” ที่ครอบครัวของคุณจะนำไปใช้ เพื่อนำญาติพี่น้องที่ยังไม่รับพระคริสต์ให้มารับพระองค์

คำปรึกษาอะไรที่พระคัมภีร์ใหม่ให้ไว้กับคู่สมรสเกี่ยวกับการแบ่งแยก (divided) เพราะเรื่องศาสนาที่แตกต่างกัน 1 โครินธ์ 7:12-15; 1 เปโตร 3:1-2

พระพรของการเป็นหุ้นส่วนกับคริสเตียน ใน 1 โครินธ์ อัครทูตเปาโลตอบสนองต่อความหวังใยของคนทีกลับใจใหม่ ว่าพวกเขาควรจะใช้ชีวิตคู่ต่อไปกับคนที่ไม่เชื่อดี หรือให้หย่าจากกันไปเลย อันเนื่องมาจากที่เขาหรือเธอได้กลับใจใหม่แล้ว (แต่คู่สมรสยังไม่รับเชื่อ) เพราะคู่ชีวิตที่ไม่เชื่ออาจทำบางสิ่งที่คัดเคืองใจกันหรือแม้แต่การด่าว่า หรือการทำอะไรที่รุนแรงกว่านั้น หรือผู้ไม่เชื่ออาจนำ หรือทำอะไรที่ไม่เหมาะสมเช่นการนำสิ่งเป็นมลทินเข้ามาในบ้านและลูกๆ ไปทางผิด ซึ่งท่านเปาโลตอบว่า พิศิสมรสเป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์หากสามีและภรรยา (ที่ยังไม่เชื่อ) ไม่หาเรื่องรุกรานกันกลับแก่ง แต่อยู่ร่วมกันอย่างสันติและเคารพสิทธิ์ซึ่งกันและกันก็ให้ใช้ชีวิตร่วมกันต่อไป การมีคริสเตียนอยู่ในบ้านคนหนึ่ง เท่ากับเป็นการทำให้คู่สมรส รวมทั้งลูกๆ ของทั้งสองได้รับการพระพรอันศักดิ์สิทธิ์” (sanctifies) ไปด้วย คู่ชีวิตที่ยังไม่เชื่อ ควรได้รับการบอกให้รู้จักพระพรแห่งพระคุณนี้ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ผ่านการใช้ชีวิตร่วมกับคู่ครองที่เป็นคริสเตียน

การที่คู่สามีหรือภรรยา รับเชื่อเป็นคริสเตียนอาจทำให้คู่ชีวิตรู้สึกเสียใจมาก และผลลัพธ์ออกมาอาจเป็นเรื่องที่รุนแรง ถ้อยคำแห่งความรัก ความกรุณาของพระเจ้าของเรา บ่อยครั้งยอมให้เสรีภาพของการเลือกอยู่สูงเสมอ ในกรณีนี้ ฝ่ายคู่สมรสที่เป็นคริสเตียน “ก็¹ไม่จำเป็นต้องผูกมัดเขาหรือเธอไว้” (1 โครินธ์ 7:15)

พระเจ้าทรงเรียกให้อยู่อย่างสันติ พระวาระของพระเจ้าชัดเจนในเรื่องนี้ พระองค์ทรงชื่นชอบมากกว่า แทนที่จะให้เรื่องของจิตวิญญาณเป็นสิ่งทำทายเป็นแยกบ้านแยกทางชีวิต อาจมีทางออกที่คู่สามีภรรยาจะอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติสุขในพระคริสต์ ความหวังคือที่จะรักษาสถานภาพของชีวิตสมรสไว้ เพื่อเป็นการแสดงถึงชัยชนะของพระกิตติคุณท่ามกลางความยากลำบาก

จงส่งเสริมคู่วิถีชีวิตให้รู้สึกสบายใจจากการใช้ชีวิตคู่ต่อไปในลักษณะ “เป็นเนื้ออันเดียวกัน” แม้ว่าเขาหรือเธอยังไม่เป็นผู้เชื่อ

อะไรอาจเป็นข้อจำกัดของสามีหรือภรรยา ที่ต้องมีความรับผิดชอบต่อกู่วิถีชีวิตที่ยังไม่เป็นผู้เชื่อ

ความรัก ผสานกับความกรุณา ความสัตย์ซื่อไม่หวั่นไหว รวมทั้งให้รับใช้ด้วยความถ่อมใจของผู้เชื่อที่ให้ต่อกู่วิถีชีวิต ถือว่าเป็นเสน่ห์ของผู้เชื่อ ซึ่งเป็นการสร้างให้การเป็นพยานนำไปสู่ “การเอาชนะดวงวิญญาณ” ของผู้ยังไม่เชื่อได้มากที่สุด การที่คู่วิถีชีวิตคริสเตียนยินยอมพร้อมใจ (submission) ต่อกู่วิถีชีวิตที่ไม่เป็นคริสเตียน แนนอนประการแรกคือความจงรักภักดีต่อพระเจ้า-เป็นเจ้า ขณะเดียวกันนำไปสู่ความสัตย์ซื่อต่อกู่วิถีชีวิต แต่ทั้งนี้พระเจ้าไม่ทรงกำหนดให้คู่วิถีชีวิตที่เป็นคริสเตียนยอมรับการทำทารุณกรรม (abuse) หรือยอมรับความรุนแรง (violent) โดยน้ำมือของคู่วิถีชีวิตที่ยังไม่เป็นผู้เชื่อ

มีใครคนหนึ่งคนใดไหม ในโบสถ์ท้องถิ่นของคุณที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับคู่วิถีชีวิตที่ยังไม่เชื่อ ถ้ามี มีแนวปฏิบัติอะไรที่ได้ผล คุณอาจให้คำแนะนำหรือให้การช่วยเหลือเขาหรือเธอได้ไหม

พุธ ชีวิตครอบครัวเพื่อการเป็นพยาน

Family Life is For Sharing

ในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ค้นหาคำว่า “ติดตาม” (follow) หรือ “เอาอย่าง” (imitate) ในพระคัมภีร์ใหม่ ถ้อยคำดังกล่าวบอกอะไรเราเกี่ยวกับขั้นตอนของการกำลังกลายเป็นและกำลังเติบโตเป็นคุณคิดว่าถ้อยคำทั้งสองแนะนำอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง “การเป็นบุคคลตัวอย่าง” และ “การเป็นพยาน” (modeling and witnessing) 1 โครินธ์ 4:16, เอเฟซัส 5:1; 1 เธสะโลนิกา 1:6; ฮีบรู 6:12; 13:7; 3 ยอห์น บทที่ 11

พระคัมภีร์ใหม่กล่าวเน้น และยอมรับว่า “การเลียนแบบหรือการเอาอย่าง” (imitation) มีบทบาทสำคัญในขั้นตอนของการเรียนรู้ “การดำเนิน

ตามต้นแบบ” ผู้คนมีความโน้มเอียงที่จะชื่นชอบบุคคล หรือสิ่งที่พวกเขาเฝ้ามอง หลักการนี้ประยุกต์ใช้ได้กับการมีความสัมพันธ์โดยทั่วไป และโดยเฉพาะในบ้าน สถานที่ซึ่งการเลียนแบบเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ตรงนั้นเด็ก ๆ เลียนแบบบิดามารดาหรือพี่น้องของพวกเขา คู่ชีวิตสมรสบ่อยครั้งเลียนแบบซึ่งกันและกัน แนวคิดนี้เป็นเบาะแสบอกให้เรารู้ว่าคู่สมรส และครอบครัว สามารถเป็นพยานจัดหา “เงื่อนงำ” บอกให้ทราบที่คู่ชีวิตทั้งสอง และครอบครัวสามารถเป็นพยานเรื่องราวของคริสเตียนให้คู่สมรสและครอบครัวอื่น ๆ ได้

อำนาจแห่งอิทธิพลของสังคม เราเป็นพยานจากบ้านของเรา เมื่อเราจัดหาโอกาสให้คนอื่น ๆ ได้สังเกตเรา เพื่อจะแบ่งปันประสบการณ์ในบ้านของเราในบางรูปแบบ วิธีการง่าย ๆ หลายอย่างอาจไม่เป็นตัวอย่างที่ดีของชีวิตสมรสหรือความสัมพันธ์ในครอบครัวให้ติดตาม ในบางบ้านพวกเขาอาจเห็นว่าพระวิญญูณของพระคริสต์ทำให้เกิดความแตกต่าง นาง เอลเลน จี. วัตท์ กล่าวไว้ว่า “อิทธิพลของสังคม” เป็นอำนาจที่อิทธิพลเราสามารถใช้อสิ่งนี้ได้ ถ้าเรายอมเป็น “เครื่องมือ” (means) ในการช่วยผู้คนที่อยู่รายรอบเรา” (*เอลเลน จี. วัตท์, มหัตถจริยแห่งการรักษา, หน้า 354*)

ขณะที่สามีภรรยาคนหนึ่งเชิญสามีภรรยาอีกคู่หนึ่งมารับประทานอาหารเป็นการสังสรรค์ หรือเพื่อการศึกษาพระคัมภีร์ หรือเมื่อพวกเขาไปเข้าร่วมสัมมนารายการ “ชีวิตสมรสที่เติบโต” ด้วยกัน ครอบครัวที่ได้รับเชิญ มองดูครอบครัวของผู้เชิญเป็นต้นแบบของผู้เติบโตในชีวิตคริสเตียน พวกเขาแสดงความเป็นผู้ใหญ่ที่เติบโตในด้านจิตวิญญาณ มีความมั่นคงในความเชื่อ ในการสื่อสารเปิดใจต่อกัน ในการแก้ปัญหาต่างๆ ร่วมกัน และในการปรับตัวยอมรับความแตกต่างของกันและกัน สิ่งนี้เป็นพยานบอกว่าชีวิตครอบครัวของพวกเขาอยู่ในพระคริสต์

อย่างไรก็ดี ในบริบทนี้ มีอะไรบางอย่างที่เราต้องใช้ความระมัดระวัง
เยเรมีย์ 17:9; ยอห์น 2:25; โรม 3:23

ติดตามผู้เชื่อที่ติดตามพระคริสต์ ตัวอย่างของมนุษย์ทั้งปวงจะมีตำหนิอย่างไรก็ดีการเป็นพยานในบ้านของคริสเตียนไม่เกี่ยวกับ การทำตามต้นแบบ

ให้สมบูรณ์แบบที่สุด พระคัมภีร์ใหม่ให้แนวคิดของการเลียนแบบคือการเรียกให้บุคคลหนึ่งติดตามเหล่าผู้เชื่อ ผู้ซึ่งติดตามพระคริสต์ แนวคิดคือบุคคลผู้นั้นมีความเข้าใจต้องแท้ในความเชื่อของคริสเตียน ตามที่พวกเขาได้สาธิตให้เห็นในชีวิตของบุคคลอื่น ผู้ซึ่งเป็นมนุษย์ธรรมดา และสามารถล้มลงในความบาปได้

คุณสามารถทำอะไรเพื่อให้บ้านของคุณเป็นตัวอย่างที่ดีกว่าในการเป็นพยานของคริสเตียน

วันหยุดที่ดี

ศูนย์กลางของคนไร้มิตร

Centers of Contagious Friendliness

เปรียบเทียบข้ออ้างอิงในพระคัมภีร์เรื่อง “การมีใจเอื้อเฟื้อ” (hospitality) กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในบ้านของครอบครัวในพระคัมภีร์ดังที่ให้รายชื่อไว้ข้างล่าง อิสยาห์ 58:6, 7, 10-12; โรม 12:13; 1 เปโตร 4:9 สังเกต และให้เหตุผลในความมีใจเอื้อเฟื้อที่สาธิตออกมา

- อับราฮัมและซาราห์ - ปฐมกาล 18 :1-8
- นางเรเบคาห์ และครอบครัวของนาง - ปฐมกาล 24:15-20; 31-33
- ศักเคียส - ลูคา 19:1-9)

ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อสนองต่อความต้องการพื้นฐานของผู้อื่นทุกอย่างไม่ว่าจะเป็น อาหาร และมิตรภาพ เป็นการแสดงซึ่งความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว พระเยซูทรงผูกติด (attached) ความสำคัญของหลักศาสนศาสตร์ในเรื่องความมีน้ำใจ เมื่อพระองค์ทรงสอนเรื่องการให้อาหารผู้ที่หิวโหย และน้ำดื่มแก่ผู้ที่กระหาย เป็นเหมือนได้ประกอบภารดีให้กับพระองค์ (มัทธิว 25:34-40) การใช้บ้านเพื่อพันธกิจของพระเจ้าอาจนับได้จากการเชิญเพื่อนบ้านมารับประทานอาหารที่บ้าน หรือแม้แต่จัดห้องหนึ่งให้กับเหยื่อที่ถูกทารุณกรรม (พักชั่วคราว พร้อมกับให้การดูแล และต้อนรับการมาเยี่ยมของสมาชิกคนอื่น ๆ) อาจรวมไปถึงการเป็นมิตรกับคนที่ไม่มีเพื่อน การหาโอกาสเสนอคำ

อธิษฐานเผื่อใครบางคน หรือเปิดสอนชั้นศึกษาพระคัมภีร์ในบ้าน (หรือใช้เป็นสถานที่นมัสการในวันสะบาโตของกลุ่มผู้เชื่อ) การมีใจเอื้ออาทรหลังออกมาจากดวงใจของเหล่าผู้เคยสัมผัสกับความรักของพระเจ้า และต้องการแสดงออกด้วยถ้อยคำและการกระทำ

หลายครอบครัวบางครั้งก็ออกตัวว่าพวกตนขาดแคลนเครื่องอำนวยความสะดวก และไม่มีเวลา และ/หรือ ไม่มีกำลัง (เช่นผู้สูงอายุ) คนอื่นๆ คนหนึ่งอาจรู้สึกว่าคุณเป็นคนเคอะเขิน เชื่องช้า (awkward) ไม่คล่องตัว จึงไม่ค่อยมั่นใจ เกี่ยวกับการเข้าไปหาบุคคลที่ไม่คุ้นเคย บางคนก็หลีกเลี่ยงความซับซ้อนที่ผู้อื่นจะหยิบยื่นให้ และพวกเขาเองต้องลุกขึ้นมีส่วนร่วมกับคนอื่น ครอบครัวร่วมสมัย (contemporary) ยังรู้สึกสับสนระหว่าง “การมีใจเอื้ออาทร” (hospitality) และ “ทำให้คนอื่นสบายใจ” หรือรู้สึกสนุกเพลิดเพลิน (entertaining)

มีวิธีใดที่ชีวิตในบ้านของคุณจะสะท้อนสภาพจิตวิญญาณของคุณเองออกมา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, การเป็นพยานคริสเตียนที่ทรงพลัง, หน้า 35-39, ท่าทีต่อผู้สมรสที่ยังไม่เชื่อ, หน้า 348-352, บ้านแห่งอุดมคติ; พันธกิจภายในบ้าน, หน้า 349-355, นิมิตจรรยาแห่งการรักษาและราชทูตจากบาบิโลน หน้า 340-348 ในบรรพชนและกษัตริย์

อำนาจของบ้านในการประกาศพระกิตติคุณ “บ้านเป็นแหล่งทรงพลังมากกว่าคำเทศนาใดๆ ที่มีผู้เทศน์ไปแล้ว คืออิทธิพลของบ้าน ที่มาจากผู้อยู่อาศัยทุกคนในบ้านที่เป็นผู้เชื่อ ที่ติดตามพระคริสต์แท้ ทั้งหัวใจและการดำเนินชีวิต...

“ขอบเขตแห่งอิทธิพลของเราอาจมองเห็นเป็นสิ่งที่คับแคบ ความสามารถของเราก็เล็ก โอกาสมีเพียงไม่กี่ครั้ง ความคุ้นเคยกับคนอื่นก็อยู่ในวง

จำกัด กระนั้นมีความอัศจรรย์ที่เป็นไปได้ จากการใช้โอกาสในการ
ดำเนินพันธกิจของพระเจ้าในบ้านของเราเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, มหัศจรรย์-
แห่งการรักษา, หน้า 352, 355)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีใครบ้างในชั้นเรียน ที่กลับใจรับเชื่อพระเจ้าเพราะได้รับอิทธิพลจากบ้านของคริสเตียนคนอื่น และสิ่งที่ทำให้ประทับใจและตัดสินใจรับเชื่อพระเจ้าคืออะไร เราได้บทเรียนจากสิ่งนี้อย่างไร
2. เราจะให้คำแนะนำแก่ผู้เชื่อที่มีคู่สมรสที่ยังไม่รับเชื่อพระเจ้าอย่างไรดี เพื่อให้เขามีครอบครัวที่ดี
3. มีใครบ้างที่ถูกกดดันหรือถูกต่อต้านด้านความเชื่อจากคนในบ้าน และมีวิธีใดบ้างที่จะช่วยแก้ไข
4. หน้าที่ส่วนตัวของคริสเตียนทั้งหลาย ประการแรกคือการสอนลูกในบ้าน รวมถึงคู่ชีวิตที่ยังไม่รับเชื่อ ตามด้วยญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน และคนที่มาเยี่ยม แม้ครอบครัวจะไม่สมบูรณ์แต่วิธีนี้ใช้ได้ผล คุณจะทำอย่างไรเพื่อใช้บ้านเป็นพยานให้ทุกคนที่เข้ามาเยี่ยม

บทที่ 13

การหันจิตใจในวาระสุดท้าย *Turning Hearts in the End Time*

วันที่ 22 - 28 มิถุนายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาลาคีย์ 4:5, 6; มัทธิว 11:14, 15; 17:10; 1 พงศ์กษัตริย์ 16:29-17:24;

1 พงศ์กษัตริย์ 18:20-45; มัทธิว 3:2

ข้อควรจำ

“นี่แน่ะ เราจะส่งเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะ มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระยาห์เวห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่ง และน่าสะพรึงกลัวจะมาถึง และท่านผู้นั้นจะทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ ไม่อย่างนั้น เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้น ด้วยคำสาปแช่ง” (มาลาคีย์ 4:5, 6)

ชีวิตของเราโลดแล่นอยู่บนเวที บางครั้งเวทีเหล่านั้นดำเนินไปด้วยดี บางคราก็ไม่ ในบางช่วงครอบครัวของเราสมบูรณ์เข้มแข็ง บางช่วงครอบครัวก็เปราะบางหรือแม้แต่แตกหักออก

ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงใด บนเวทีใด หรือในสภาพใด เราต้องดำเนินชีวิตไปตามแสงสว่างแห่งพระสัญญาของพระเจ้า ด้วยการยึดมั่นในพระสัญญาอย่างสุดจิตสุดใจ สุดความคิดและสุดกำลังของเรา เพราะว่าในตอนที่จบฉากสิ่งที่ยังเหลืออยู่คือความหวังหนึ่งเดียวของเรา ซึ่งนับเป็นความหวังยิ่งใหญ่แท้จริง พระวจนะของพระเจ้าขรรษาด้วยพระสัญญา ไม่ว่าจะอยู่ในขั้นใดของชีวิต และครอบครัวของเรา...เราสามารถอ้างพระสัญญานั้นสำหรับตัวเราเอง และเพื่อบุคคลที่เรารัก ครอบครัวของเรา และโบสถ์ของเรา

เมื่อศึกษามาถึงจุดนี้ เราอยู่ ณ สัปดาห์สุดท้ายของไตรมาส เราจะมองไปยังเรื่องราวในพระคัมภีร์ พระสัญญาต่างๆ และประสบการณ์ในหลากหลายบริบท ขณะที่เฟื่องมองไป เราจะแสวงหาบทเรียนสำหรับเราในปัจจุบันไม่ว่าบริบทของเราจะเป็นอย่างใด หรือมีความน่าจะเป็นไปได้เพียงใด ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร ไม่ว่าคุณจะอยู่ในขั้นใดของชีวิตของคุณ คุณต้องต่อสู้ดิ้นรน แม้จิตใจจะกลัวและกังวลก็ตาม

วันอาทิตย์

คำพยากรณ์เกี่ยวกับการหันจิตใจ

The Prophecy of Turned Hearts

จงเปรียบเทียบคำพยากรณ์เรื่องการมาของเอลียาห์ จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ *มาลาคี 4:5, 6; มัทธิว 11:14, 15; 17:10; มาระโก 6:15; ลูกา 1:17*

ในช่วงวันเวลาของท่านมาลาคี พระเจ้าทรงกล่าวเชิญชวนชนชาติอิสราเอลว่า “เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎเกณฑ์ของเรา และไม่ได้รักษาไว้ ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า เราทั้งหลายจะทำอย่างไรถึงจะได้กลับมา (มาลาคี 3:7) ผู้เผยพระวจนะรู้สึกคับข้องใจ (frustrated) ได้ทำการประกาศเพื่อเปิดโอกาสให้มีการฟื้นฟู (revival) เกิดขึ้น ท่านผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ก็ได้ทำการอธิษฐานเพื่อการฟื้นฟูของชนอิสราเอลเช่นกัน” “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ ทรงตอบข้าพระองค์เพื่อชนชาตินี้จะทราบว่ พระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงหันจิตใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:37) ท่านมาลาคีได้พยากรณ์ถึงการกลับมาของท่านอีกครั้งหนึ่งว่า “จะทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ ไม่อย่างนั้น เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง” (มาลาคี 4:6)

ในธรรมเนียมของชาวยิวได้พัฒนาว่า ท่านเอลียาห์จะปรากฏตัวอีกครั้ง เพื่อทำการสื่อข่าวของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบกับ มัทธิว 17:10;

มาระโก 6:15) อย่างไรก็ตามก็ดีพระคัมภีร์ใหม่นำเสนอ ยอห์น ผู้ให้บัพติศมา
ว่าเป็นผู้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จสมจริง (มัทธิว 11:14, 15; ลูคา 1:17)

**คุณคิดว่าส่วนหนึ่งของประโยคที่กล่าวว่า “หันจิตใจไปหา”
หมายความว่าอย่างไร**

การประยุกต์ใช้ “ข้อความดังกล่าว” อาจเป็นได้สองสามความหมาย
(ก) อ้างถึง “*การทำให้กลับคืนดี*” (reconciliation) ระหว่างชนอิสราเอลกับ
องค์พระผู้เป็นเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นพระบิดา (อิสยาห์ 63:16) ได้ทรงเปลี่ยน
จากพระพิโรธต่อเหล่าบุตร (children) (มีคาห์ 7:18, 19) และทรงเรียกพวกเขา
ให้กลับมามาหาพระองค์ (อิสยาห์ 44:22; มาลาคีย์ 3:7) (ข) อ้างถึง “การกลับ
มาเชื่อมต่อกัน” (reconnecting) กับเหล่าบรรพบุรุษผู้สัตย์ซื่อผ่าน “การต่อ
พระสัญญาใหม่” (covenant renewal) คำพยากรณ์เรียกประชากรของ
พระเจ้าให้ติดตามความเชื่อของเหล่าบรรพชน ซึ่งพระเจ้าทรงกล่าวซ้ำใน
พระคัมภีร์เดิม ไม่ว่าแผ่นดินจะได้รับพรเป็นที่อยู่อาศัยหรือที่ทำกิน ซึ่งเกี่ยว
ข้องโดยตรงกับความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29-31)
(ค) อ้างถึง “การทำให้กลับสู่สภาพเดิม และการต่อพระสัญญา” (restoration
and renewal) ในความสัมพันธ์ของครอบครัว คือความสัมพันธ์ของบิดามารดา
และลูก ซึ่งเป็นการแสดงออกของความสัตย์ซื่อในพันธสัญญากับพระเจ้า
ตรงนี้ก็เช่นกัน เป็นความสำเร็จสมจริงของความรับผิดชอบของบิดามารดา
และลูก ซึ่งถูกถักทอเข้าด้วยกัน (interwoven) ด้วยการเป็นทายาทผู้ได้รับ
มรดกตกทอดแผ่นดินอันเป็นพระพรของพระเจ้า (สุภาษิต 2:21)

อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่าง การไถ่ถอนความสัมพันธ์กับ
พระเจ้าให้กลับคืนมาเหมือนเดิม และการทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัว
กลับคืนมาเหมือนเดิม เหตุใด “การไถ่ให้กลับคืนมาเหมือนเดิมของอย่างหนึ่ง
จะต้องมาก่อนหน้าอีกอย่างหนึ่ง”

กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลได้รับนางเยเซเบล พระราชธิดาของราชาชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และนางได้แนะนำให้ชาวอิสราเอลนมัสการ “พระบาอัล” ที่นางและประเทศของนางกราบไหว้ สิ่งนี้ทำให้ศีลธรรมของชาวอิสราเอลเสื่อมทรามลงอย่างรวดเร็ว คำสอนของพระเจ้าที่ยกระดับชีวิตสมรส การสร้างครอบครัว และการมีเพศสัมพันธ์กับคู่สมรสเท่านั้น แต่การไม่สัตย์ซื่อต่อคู่สมรส และการทำผิดทางเพศได้ถูกรอบงำโดยคำสอน และแนวปฏิบัติของศาสนาใหม่ ซึ่งไม่ถือปฏิบัติ ไม่เคร่งครัดในเรื่องการล่วงประเวณีระหว่างญาติใกล้ชิดกัน (incest) มีการทำอาชีพโสเภณีอย่างถูกต้อง การทำในสิ่งไม่ถูกทำนองคลองธรรม (perversions) ในทางเพศในรูปแบบอื่นๆ จนในที่สุดผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ได้นำความขัดแย้งนี้สู่การทำหายด้วยการทดสอบ (arena) ว่าพระองค์ใดมีฤทธิ์านุภาพยิ่งใหญ่ โดยท่านเอลียาห์ประกาศว่า “พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า” และได้กล่าวว่า “พระบาอัล” ไม่ใช่พระเที่ยงแท้

ประสบการณ์อะไรของท่านเอลียาห์ ซึ่งช่วยทำให้ท่าน “คว่ำบาทความเชื่อใน “พระ” ของชาวต่างชาติและนำชนอิสราเอลกลับมาสู่ชีวิตและการอุทิศถวายตัว และครอบครัวอีกครั้งแต่พระยาห์เวห์ 1 พงศ์กษัตริย์ 16:29-17:24; เปรียบเทียบกับ ลูคา 4:25, 26

ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ให้ทำการใหญ่ หลังจากที่ท่านประกาศ “การแข่งสាប់ให้เกิดความแห้งแล้งทั้งแผ่นดิน” พระเจ้าทรงสั่งให้ท่านหลบไปอาศัยอยู่ ณ ลำธารแห่งหนึ่ง จากนั้นทรงสั่งให้ไปอาศัยกับหญิงม่ายชาวต่างชาติที่หมู่บ้าน “ศารเพท” ใกล้กับบ้านเกิดของนางเยเซเบล ท่านเอลียาห์กล่าวทักทายหญิงม่ายด้วยการทดสอบเล็กๆ โดยให้ใช้น้ำมันและแบ่งทำขนมปังสำหรับทำอาหารมื้อสุดท้ายสำหรับนางและลูก แต่ให้แบ่งส่วนหนึ่งมาให้ท่านรับประทานก่อน ซึ่งท่านสัญญาว่าความเชื่อของนางจะทำให้นางและลูกชายมีอาหารรับประทานในอนาคต ความเชื่อของนางได้กลายเป็น

เป็นตำนานเล่าขานกันมาถึงปัจจุบัน พระเยซูเองทรงกล่าวชมหญิงม่ายขณะที่ พระองค์ทรงอยู่ในโลกนี้ (ลูกา 4:26) เมื่อหญิงม่ายได้เห็นน้ำมัน และแบ่งทำ ขนมปังซึ่งได้หมดไปแล้ว แต่กลับมีมาใหม่ในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทำให้นาง สามารถทำขนมปังสำหรับนาง ลูกชาย และผู้เผยพระวจนะได้ไม่หมด ทำให้ หญิงม่ายได้เข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ แต่แล้วต่อมาในวันหนึ่ง ลูกชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายได้ป่วยหนัก และเสียชีวิต นางร้องไห้คร่ำ- ครวญต่อท่านเอลียาห์ หล่อนสะท้อนให้เห็นภาพที่คุ้นเคยของผู้ถือศาสนา รอบๆ ตัวหล่อน ซึ่งคำสอนดังกล่าวเวลานั้นกำลังครอบงำชาวอิสราเอล ใน คำสอนของศาสนาของคนแถบนั้นมีว่า หากกระทำบาปหนักครั้งเดียว อาจ ต้องเผาถวายเป็นบูชาพระบาอัลด้วยเด็กเป็นการไถ่บาป (1 พงศ์กษัตริย์ 17:18; เปรียบเทียบกับ เยเรมีย์ 19:5; มีคาห์ 6:7)

เมื่อหญิงม่ายได้พบว่า บุตรชายที่ได้ตายไปแล้ว แต่กลับฟื้นสู่ ชีวิตด้วยการอัศจรรย์ ทำให้นางและลูกได้ใช้ชีวิตร่วมกันอีก นี่เป็น ประสบการณ์ที่ทำให้หญิงม่ายชาวฟินิเซียมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเข้ม แข็งขึ้นนางได้กล่าวแสดงความเชื่อออกมาใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:24 เรา สามารถเรียนรู้อะไรจากคำกล่าวเป็นพยานของนาง

หญิงม่ายที่ให้การต้อนรับผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ได้แสดงท่าทีว่า นางมีความเชื่อตามที่ได้รับฟังข่าวสารจากท่านเอลียาห์ รวมทั้งได้เห็นการ อัศจรรย์ที่เกิดขึ้น แต่เมื่อบุตรของนางป่วยหนักและเสียชีวิตทำให้ความเชื่อ ของนางหวั่นไหว แต่อีกครั้งหนึ่งที่นางได้เห็นที่ท่านผู้เผยพระวจนะได้เรียก บุตรของนางให้ฟื้นคืนชีพด้วยอำนาจของพระเจ้า ทำให้ความเชื่อของนางกลับ คืนมา และกลับเข้มแข็งกว่าเดิม นางจะได้ร่วมชีวิตในฐานะแม่-ลูกชาย อีกครั้ง หนึ่ง ปัจจุบันคนจำนวนมากอาจยอมรับหลักข้อเชื่อหลังจากได้ฟังจากการสอน และคำเทศนา แต่ส่วนมากผู้เชื่อยังอยู่ในลักษณะ “เป็นแต่อุ่นๆ” (lukewarm) ในประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณ อย่างไรก็ตาม เมื่อความจริงจากพระวจนะของ พระเจ้ากลายเป็นประสบการณ์ส่วนตัว และได้รับการฟื้นฟูขึ้นก็จะช่วยให้ผู้ เชื่อกลับมีชีวิตชีวา เหมือนตอนที่รับเชื่อใหม่ๆ ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ของ

สมาชิกในครอบครัวก็จะแน่นแฟ้นขึ้น และเกิดความเชื่อมั่น ชีวิตฝ่ายวิญญาณ ก็จะกลับมามีพลังในจิตใจ

คุณกำลังรอให้มีการรวมเป็นเอกภาพในครอบครัวหรือไม่ และมีพระสัญญาข้อใดที่คุณยึดไว้เพื่อช่วยให้คุณมีความหวังในการรวมครอบครัวให้เป็นเอกภาพ

วันอังคาร

การหันจิตใจที่แท่นบูชา

Turning Hearts at the Altar

อ่านพระธรรม 1 พงศ์กษัตริย์ 18:20-45 อะไรคือสิ่งจำเป็นที่สุดในเรื่องราวทั้งหมดนี้ แม้ว่าบริบทของเรื่องอาจแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง หลักการที่เราเห็นในเรื่องนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตครอบครัวได้อย่างไร

บนภูเขา “คารเมล” ท่านเอลียาห์ เผ่ารอที่จะได้ฟื้นฟูพันธสัญญาขึ้นมาใหม่สำหรับประชากรในประเทศของท่านกับพระเจ้า ท่านหวังจะเห็นชาวอิสราเอลกลับมามีความเชื่อในพระเจ้าตามแบบอย่างของบรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งจะนำการเยียวมายังชีวิตของพวกเขา บ้านเรือน และแผ่นดินของพวกเขา

ณ ชั่วโมงแห่งการถวายบูชารอบเย็น หลังจากคณะปุโรหิตชาวต่างชาติ ได้ล้มเหลวในการถวายเครื่องเผาบูชาของพวกเขา ก็ถึงเวลาที่ท่านเอลียาห์จะไ้ได้ลงมือ ท่านเอลียาห์มีเจตนาจะให้ถึงเวลาบ่ายของวันนั้น เพื่อจะสร้างความสนใจ ให้ประชาชนทั้งปวงที่เฝ้าดูเป็นพยานถึงแผนการไถ่ให้รอด ซึ่งพระองค์ทรงสั่งท่านอาโรนและท่านโมเสส สร้างพลับพลาขึ้นเพื่อประกอบพิธีการถวายบูชา (เปรียบเทียบกับ อพยพ 29:41) ท่านเอลียาห์ได้กล่าวเชื้อเชิญประชาชนว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:30) เดือนเราให้ระลึกถึงคำเชิญของพระเยซูซึ่งเชื้อเชิญคนบาป (เปรียบเทียบกับ มัทธิว 11:28) บิดามารดาที่พยายามระบายสีให้ลูกอย่างสวยงาม ด้วยการอบรมสั่งสอนเด็กๆ ที่ไม่เชื่อฟังคำ สามารถแน่ใจได้ว่าพระเจ้าทรงรักเขาหรือหล่อน เหมือนที่พระองค์รักชาวอิสราเอล พระเจ้าทรงทำการโดยไม่หยุดพักในการชักนำผู้ที่มีทิว และต้อดึงให้กลับมาหาพระองค์เสมอ

ท่านเอลียาห์มุ่งเน้นไปยังแท่นบูชาที่สร้างขึ้นในโอกาสนี้เป็นพิเศษเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ซึ่งมีความเท่าเทียมกับเวลาของเรา เมื่อพระเยชู และพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ได้ถูกยกขึ้นในครอบครัว การนมัสการในครอบครัวเป็นโอกาสที่บิดามารดาจะอธิษฐานต่อพระเจ้า ที่จะพูดเรื่องราวของพระองค์แก่ลูกหลานในครอบครัว เพื่อฟื้นฟูของประทานแห่งความรอดที่ทรงประทานให้เราโดยไม่คิดมูลค่า และที่เราจะถวายดวงใจของเราเพื่อสะท้อนคำสอนของพระองค์

ท่านเอลียาห์ทูลขอเครื่องหมายจากพระเจ้า เพื่อประชาชนจะได้เห็น ฤทธานุภาพด้วยสายตาของพวกเขาและประชาชนที่หลงทางไปกราบไหว้พระบาอัลจะได้กลับมาหาพระองค์ 1 พงศ์กษัตริย์ 18:37 กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้ จะทรงทราบว่าพระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้า และ พระองค์ทรงหันจิตใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก” ที่จริงแล้วเราไม่มีพลังพอที่จะหันกลับไปหาพระเจ้า แต่เราทำได้ โดยการตอบสนองต่อพระกรุณาคุณของพระองค์ และสิ่งนั้นเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้เราโดยไม่คิดค่า

ไฟได้ตกลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อเผาผลาญความผิดบาป แต่เผาเครื่องถวายบูชา ที่จริงเครื่องถวายบูชาทุกชิ้นได้ขึ้นไปที่พระเยชู “พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้มีบาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21) เมื่อเราทำบาปจงสารภาพบาปนั้นด้วยริมฝีปากของเรา และในเวลาหลังจากนั้นสรรเสริญพระนามของพระเจ้าด้วยริมฝีปากของเรา แต่สำหรับเหล่าปุโรหิตของพระบาอัล “พระ” ของพวกเขาไม่ตอบสนองต่อการทูลอ้อนวอนของพวกเขา ในที่สุดปุโรหิตเหล่านั้นซึ่งเป็นพระเทียมเท็จถูกฆ่าตาย จากนั้นสายฝนแห่งพระพรได้หึ่งลงมารดแผ่นดินหลังจากที่แห้งแล้งเป็นเวลาหลายปี

“แท่นบูชา” ในบ้านของคุณมีสภาพเช่นใด มีวิธีพิเศษอะไรที่คุณสามารถ “จะสร้างแท่นบูชาขึ้นใหม่” ในบ้านของคุณ หากมีความจำเป็น ต้องสร้างขึ้นใหม่

มาพร้อมกับคำทำนายของทูตสวรรค์กาเบรียล (ลูกา 1:17) และพระเยซูตรัสว่า ยอห์น ผู้ให้บัพติศมาคือเอลียาห์ตามที่ได้พยากรณ์ไว้ (มัทธิว 11:14; 17:12, 13) ผู้เขียนพระกิตติคุณได้กล่าวยืนยันด้วยว่า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็น “ผู้สื่อข่าว” ที่ได้รับการทำนายไว้ว่า “เราจะใช้ทูตของเรานำหน้าท่าน ผู้ที่นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน” (มัทธิว 11:10; มาระโก 1:2; ลูกา 7:27; มาลาคี 3:1)

ให้สังเกตด้วยว่าลักษณะสำคัญใน “ข่าวสารของยอห์น ผู้ให้บัพติศมา” ในทางใดบ้าง ข่าวสารของยอห์น เป็นข่าวสารที่ทำให้เกิด “การหันจิตใจ” มัทธิว 3:2, 8; 14:4; มาระโก 1:4; ลูกา 3:3, 8, 9, 11, 13, 14

เหมือนอย่างกับชาวนา ชาวสวนจะทำการไถพื้นดินที่กระด้างแข็งให้แตกตัว เพื่อเป็นการเตรียมดินไว้สำหรับหว่านเมล็ดลงไป ท่านยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้กล่าวถึงความร้ายกาจของความบาป และหนุนใจให้คนบาปกลับใจใหม่ ธรรมชาติของมนุษย์เป็นเช่นนั้น หากปราศจากการตรวจสอบตนเอง ยิ่งไม่มีการรับรู้สภาพที่แท้จริงของตนเอง ก็ไม่เห็นความจำเป็นจะเปลี่ยนตัวเองให้ดีกว่า ข่าวสารของท่านยอห์นได้หันเหจิตใจของผู้คนสู่ความบริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ และพวกเขาต้องการความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระองค์ การกลับใจใหม่แท้จริงจะแสดงออกด้วยการถ่อมใจ และทูลขอพระเจ้าให้ทรงช่วยเปลี่ยนอุปนิสัยให้ น่าเสียดายที่ชาวยิวในสมัยของพระเยซู ส่วนมากเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง ชอบเสแสร้ง และอ้างตัวว่ามีอับราฮัมเป็นบิดาของพวกเขา พระองค์ทรงหาโอกาสเปิดเผยให้เห็นความหมายที่ลึกซึ้งกว่าในความเชื่อของเหล่าบิดาของพวกเขา แต่ชาวยิวเหล่านั้นมีอคติไม่รับฟัง

ข่าวสารของยอห์น ผู้ให้บัพติศมาเตรียมเส้นทางไว้สำหรับพระเยซูอย่างไร ยอห์น 1:35-37; 3:27-30

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้รับการสำแดงจากเบื้องบนว่า “พระเยซูทรงเป็นพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้า” “วันรุ่งขึ้น ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29; ดู ยอห์น 1:36 ด้วย) กล่าวตรงๆ คือยอห์นได้เห็นจิตใจของผู้คนให้กลับไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า อัครทูตอันดรูว์และสาวกของยอห์น ผู้ให้บัพติศมาอีกคนหนึ่ง คืออัครทูตยอห์นผู้เขียนพระกิตติคุณท่านหนึ่ง เป็นผู้เขียนเรื่องราวของวันนั้น ซึ่งยอห์น 1:36 ผละออกจากการติดตามยอห์นผู้ให้บัพติศมา มาเป็นอัครทูตผู้ติดตามพระเยซู ไม่เพียงท่านผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ที่ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นต้องกลับใจใหม่ และบ่งบอกถึงคุณลักษณะของ “บุคคลผู้นั้น” (คือพระเยซู) ผู้จะช่วยให้รอดพ้นจากความผิดบาป การเป็นพยานนี้ได้สร้างกระแสความตื่นตัว (excitement) เกี่ยวกับพระเยซูขึ้น ซึ่งเป็นการแนะนำประชาชนให้หันไปหาพระเยซู

สมมติว่า ยอห์นผู้ให้บัพติศมามาเยี่ยมบ้านของคุณ คุณลองคิดว่าท่านจะกล่าวอะไรกับคุณบ้าง

วันพฤษภาคม

การหันจิตใจในวาระสุดท้าย

Turning Hearts in the Last Days

ในความรู้อีกอย่างหนึ่ง เราในฐานะแอ็ดเวนตีสมองเห็นตัวเราเองในบทบาทของยอห์นผู้ให้บัพติศมาผู้สื่อข่าวแห่งการปฏิรูป และการกลับใจใหม่ เพื่อมุ่งเตรียมเส้นทางสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งแรกของพระเยซู เราในฐานะกลุ่มเคลื่อนไหว มองเห็นตัวเราเองกำลังทำงานอย่างเดียวกันสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

พระธรรมลูกา 1:17 มีข่าวสารที่กล่าวถึงเราอย่างไร

พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ได้หันจิตใจเหล่าบุตรของพระองค์ให้กลับมาหาพระองค์เอง และได้ทรงหันจิตใจเหล่าบุตรของพระองค์ให้โน้มเข้าหากันและกันผ่านไม้กางเขนของพระคริสต์ ข่าวสารของท่านเอลียาห์วิ่งวนครอบครวัให้เชื่อในข่าวดีอันเหลือเชื่อนี้ (2 โครินธ์ 5:18-21 เปรียบเทียบกับ เอเฟซัส

2:11-18) และการเป็นผู้คนที่ได้รับการเติมด้วยพระคุณ ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์บันดาลให้เกิดผลการเก็บเกี่ยวแห่งความรักในพวกเขา

โลกต้องการอย่างยิ่งยวดที่จะได้เห็นการแสดงออกในการดูแลเอาใจใส่ด้วยความไม่เห็นแก่ตัว การถวายชีวิตจิตใจให้พระเจ้าตลอดไป การอุทิศตัวอย่างไม่หวั่นไหวแต่พระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้าครอบครัวคริสเตียนสามารถแสดงให้เห็นในคุณสมบัติดังกล่าว กระนั้นเราต้องจำไว้ว่า ชาวสารที่เรามีไว้สำหรับโลกเป็นข่าวสำหรับเราเองด้วย จนกว่าหลักการแห่งพระกิตติคุณของความเป็นหนึ่งในการรัก และการเสียสละส่วนบุคคลท่ามกลางเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวของเราเอง เราจะไม่มีพลังในการแบ่งปันข่าวสารนี้กับคนอื่น ๆ เรื่องเทศนาที่มีสำนวนคมคายทั้งปวง หลักความจริง และการนำเสนอคำสอนจากพระคัมภีร์ยังไม่เพียงพอ โลกต้องการการแสดงออกในชีวิตจริงของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตครอบครัวของเรา การกลับใจใหม่ คือเราอุทิศถวายดวงใจของเรา ความรักของเรา จะพรุ่งพรูออกมาในถ้อยคำที่เราเทศนา เช่นเดียวกับบอห์นผู้ให้บัพติศมา คำประกาศสั่งสอนของท่านเต็มไปด้วยพลังจากเบื้องบน มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิตและบังเกิดผล เราสามารถทำได้ในลักษณะเดียวกันผ่านพระคุณของพระเจ้า แต่เพียงในระดับที่เราเต็มใจให้ความร่วมมือกับพระเจ้า

ในพระเยซูการเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวแห่งสวรรค์ (เอเฟซัส 3:15) เช่นนั้น ไม่ว่าเราจะเป็นครอบครัวหนึ่ง ที่มีสมาชิกคนเดียวหรือมากกว่า เราได้รับการเรียกให้เป็นพยานเพื่อพระเจ้าที่เราแสดงตัวว่าเราเป็นผู้รับใช้พระองค์ ไม่มีสิ่งใดจะทำให้การเป็นพยานของเราบังเกิดผลได้มากกว่าการที่จะแสดงให้โลกเห็นว่าอะไรคือครอบครัว ไม่เกี่ยวข้องว่าจะเป็นครอบครัวขนาดใด เราสามารถเป็นไปได้ผ่านอำนาจของพระกิตติคุณ

คุณสามารถทำอะไรด้วยวิธีพิเศษที่แสดงให้คนที่ใกล้ชิดคุณ ไม่ว่าจะเป็นคนในครอบครัวหรือคนอื่นเห็นว่า คุณรักและเอาใจใส่พวกเขา

เอลเลน จี. ไวท์, *Carmel*, หน้า 143-154, ใน *บรรพชนกับกษัตริย์; เสียงร้องในถิ่นทุรกันดาร*, หน้า 97-108, ใน *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*

“ข่าวสารของเราต้องเป็นข่าวเสนอตรงๆ เหมือนข่าวของยอห์น ผู้ให้ บัพติศมา ซึ่งท่านได้กล่าวตำหนิกษัตริย์สำหรับการกระทำที่ไร้ศีลธรรม โดยไม่คำนึงถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับชีวิตของท่าน ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ไม่เคยปล่อยให้ความจริงอ่อนแรงลง เมื่อออกจากกริมฝีปากของท่าน พันธกิจของเราในยุคนี้จะต้องเป็นไปอย่างสัตย์ซื่อเช่นกัน” *เอลเลน จี. ไวท์, Comments, The SDA Bible Commentary*, เล่ม 4, หน้า 1184

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ข่าวสารของท่านเอลิยาห์ว่าเหมาะสมที่จะเป็นข่าวสารสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นของคุณหรือไม่ คุณสามารถทำอะไรเพื่อช่วยคริสตจักรของคุณให้เข้าใจข่าวสารและมีบทบาทในการกระจายข่าวสารนั้น
2. ใครมีประสบการณ์ส่วนตัวในการหันจิตใจมาหาพระเจ้าบ้าง และหลังจากนั้นมีผลอะไรเกิดกับชีวิตส่วนตัวและครอบครัวจากประสบการณ์นั้น
3. ถ้าเรามองเห็นตัวเราเองในบทบาทของยอห์นผู้ให้บัพติศมา มีอะไรที่เราคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับเรา ข่าวสารนี้บอกอะไร “อย่างเป็นนัย” (implicit) ในคำตอบ
4. จงศึกษาย่อหน้าที่กล่าวถึง “แถลงการณ์เรื่องหลักการของครอบครัว” ข้อสรุปของแนวคิดในพระคัมภีร์สำหรับครอบครัวคืออะไร คุณจะใช้อะไรเป็นบรรทัดฐานเพื่อทำให้เกิดทักษะ (craft) ในการใช้หลักการเหล่านั้น และคุณได้เรียนรู้อะไรในไตรมาสนี้ที่อาจช่วยในการสถาปนาหลักการ
5. ในฐานะบิดา มารดา มีพระสัญญาอะไรที่คุณใช้อ้างได้ในการอธิษฐานเพื่อลูก ๆ ที่หนีไปจากพระเจ้า